

PAPUS

TRATAT
ELEMENTAR
DE ȘTIINȚĂ
OCULTĂ

EDITURA ESOTERIS

PAPUS

TRATAT ELEMENTAR DE ȘTIINȚĂ OCULTĂ

Magia ceremonială este o operațiune prin care omul încearcă să înfrâneze, prin jocul aceluiași forțe naturale, puterile invizibile, de diferite ordine, încât ele să acționeze în funcție de ceea ce le cere.

În acest scop, el le sesizează, le surprinde, ca să spunem așa, proiectând, prin efectul corespondențelor pe care le presupune Unitatea Creației, forțe ale căror stăpân nu este el, dar pentru care poate deschide căi extraordinare.

Societățile de inițiere au drept scop principal să facă natura umană să evolueze și să o facă aptă să primească influențele directe ale planurilor superioare.

Tratat Elementar de Știință Ocultă (PAPUS)

- *Rasele umane
- *Magia
- *Planul Astral
- *Imaginea Astrală
- *Semnele
- *Societățile de Inițiere
- *Maestrii
- *Despre Destin

PAPUS

**TRATAT ELEMENTAR
DE ȘTIINȚĂ OCULTĂ**

Editura Esoteris

Editura Esoteris Iași

Redactor : Miriam Dikol
Tehnoredactare : Christian Dikol
Coperta : Carmen Sevastru
Translatori : Alupoae Raluca; Dima Alina Mirela

www.esoteris.ro
editura@esoteris.ro

Copyright ©. Toate drepturile pentru traducerea și publicarea lucrării sunt rezervate Editurii Esoteris Iași

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENCAUSSE, GÉRARD

Tratat Elementar de Știință Ocultă / Papus (Gérard Encausse); ed.: Cristina Huidu; trad.: Raluca Alupoae; Alina Mirela Dima.

- Iași : Esoteris, 2008

ISBN 978-973-8909-31-1

I. Huidu, Cristina (ed.)

II. Alupoae, Raluca (trad.)

III. Dima, Alina Mirela (trad.)

133

Printed in România

PRELIMINARII

Tri-Unitatea

Correspondențele și Analogia Astralul

Istoria raportează că cei mai mari gânditori ai Antichității, care au asistat la nașterea Occidentului nostru, și-au finalizat instrucția în Misterele Egiptene.

Știința predată de către deținătorii acestor Mistere este cunoscută sub diferite nume: Știință Ocultă, Hermetism, Magie, Ocultism, Ezoterism, etc.

Identic peste tot, în raport cu principiile sale, acest cod de instrucție constituie Știința tradițională a Magilor, pe care o numim, în general, Ocultism.

Această știință îmbrățișa teoria și practica unui mare număr de fenomene dintre care o mică parte constituie astăzi domeniul magnetismului sau al evocărilor considerate spiritiste. Aceste practici, închise în studiul Psihurgiei, nu formau, subliniem acest lucru, decât o parte infimă a Științei Oculte, care mai includea alte trei mari diviziuni: Teurgia, Magia și Alchimia.

Studiul ocultismului este capital din două puncte de vedere: el prezintă trecutul într-o lumină cu totul nouă și îi permite istoricului să reia Antichitatea sub o formă încă puțin cunoscută. Acest studiu prezintă, pe de altă parte, experimentatorului contemporan un sistem sintetic de afirmații ce trebuie controlate de către știință și idei despre forțe puțin cunoscute, forțe ale Naturii sau ale Omului ce pot fi controlate prin observație.

Folosirea analogiei, metodă caracteristică a Ocultismului, și aplicarea sa în științele noastre contemporane sau în concepțiile noastre moderne ale Artei sau ale Sociologiei, permite plasarea într-o lumină nouă a problemelor cele mai insolubile în aparență.

Ocultismul nu pretinde totuși că oferă singura soluție posibilă la chestiunile pe care le abordează. Este un instrument de lucru, un mijloc de studiu, și doar un orgoliu prostesc le poate pretinde adeptilor săi că posedă adevărul absolut despre orice.

Ocultismul este un sistem filosofic care dă o soluție la întrebările pe care și le pune cel mai adesea spiritul nostru. Această soluție este oare expresia unică a Adevărului? Doar experimentarea și observația pot determina acest lucru.

Ocultismul trebuie divizat, pentru a evita orice greșală de interpretare, în două mari părți:

1. o parte imuabilă formând baza tradiției și pe care o putem regăsi cu ușurință în scrierile tuturor hermetiștilor, din orice epocă și de orice origine.

2. o parte personală a autorului și constituită din comentarii și din aplicații speciale.¹

Partea imuabilă poate fi divizată în trei puncte:

1. existența Tri-Unității ca lege fundamentală de acțiune în toate planurile Universului.²

2. existența corespondențelor unind în mod intim toate proporțiile Universului vizibil și invizibil.³

3. existența unei lumi invizibile – dublul etheric exact și factor perpetuu al lumii vizibile.⁴

Posibilitatea dată fiecărei inteligențe de a-și manifesta potențialitățile în aplicațiile de detalii este cauza eficientă a

¹ Defăimătorii ocultismului au căutat mereu argumente confundând în mod intenționat aceste două părți.

² Omul nu poate concepe Universul decât după ce a analizat cele trei planuri de manifestare ale acestei Unități. De aici Trinitatea divină a majorității Cosmologiilor, Trinitatea umană (Spirit-Suflet-Trup) a hermetismului, Trinitățile sintetizate în concepția unitară a lui Dumnezeu și a Omului.

³ Astfel, prin folosirea analogiilor, ajungem de la fapte la legi și de la legi la principii. Doctrina corespondențelor implică analogia și are nevoie de folosirea sa.

⁴ Aici iau loc învățăturile ezoterice asupra lumii astrale, forțele oculte ale Naturii și ale omului și ale ființelor invizibile care populează Spațiul.

Progresului studiilor, orginea diferitelor școli și dovada posibilității pe care o are fiecare autor de a-și păstra întreaga personalitate, oricare ar fi câmpul acțiunii abordate de acesta.

PARTEA I

TEORIE

CAPITOLUL I

ȘTIINȚA ANTICHITĂȚII

Știința Antichității

Manifestarea Vizibilă a Invizibilului

Definiția Științei Oculte

Avem astăzi prea mult tendința de a confunda Știința cu Științele. Pe cât este una de imuabilă în principiile sale, pe atât variază celelalte urmând capriciul oamenilor; ceea ce era științific acum un secol, în fizică de exemplu, are șanse să treacă acum în domeniul fabulei⁵, căci aceste cunoștințe despre subiecte particulare constituie domeniul științelor, domeniu în care, repet, ierarhiile se schimbă de la un moment la altul.

Nimeni nu ignoră faptul că aceste subiecte particulare sunt tocmai cele asupra cărora s-a îndreptat studiul savanților moderni așa cum aplicăm în Știință progresele reale obținute într-o mulțime de domenii speciale. Defectul acestei concepții apare totuși când vine vorba de a lega totul, de a constitui realmente Știința într-o sinteză, expresie totală a Adevărului etern.

Această idee a unei sinteze îmbrățișând în câteva legi imuabile masa enormă a cunoștințelor de detaliu acumulate timp de două secole, le pare cercetătorilor din epoca noastră că se pierde într-un viitor atât de îndepărtat încât fiecare le dorește

⁵ Phlogisticul, de exemplu

descendenților săi să vadă mijind răsăritul la orizontul cunoașterii umane.

Vom părea foarte îndrăzneți dacă vom afirma că această sinteză a existat, că legile sale sunt atât de adevărate încât se aplică cu exactitate la descoperirile moderne, teoretic vorbind, și că Egiptenii inițiați, contemporani cu Moise și cu Orfeu, o dețineau în întregime.

A spune că Știința a existat în Antichitate, înseamnă a fi considerat de către majoritatea spiritelor serioase drept un sofist sau un naiv și, totuși, voi încerca să dovedesc pretenția mea paradoxală și îi rog pe cei care mă vor contrazice să îmi acorde puțină atenție.

În primul rând, voi fi întrebat, unde am putea găsi vreo urmă a acestei pretense științe antice? Ce cunoștințe cuprindea ea? Cum am afla această faimoasă sinteză de care vorbiți?

Considerând totul, nu materialele sunt cele care ne lipsesc pentru a reconstitui această știință antică. Rămășițele vechilor monumente, simbolurile, hieroglificele, diversele rituri de inițiere, manuscrisele se îngheșuie grămadă pentru a ne ajuta în cercetările noastre.

Dar unele sunt indescifrabile fără o cheie pe care nu ne preocupăm prea mult să o posedăm, antichitatea celorlalți (ritualuri și manuscrise) este departe de a fi admisă de către savanții contemporani care provin din Școala din Alexandria.

Avem, așadar, nevoie de baze mai solide și le vom găsi în operele scriitorilor anteriori Școlii din Alexandria, lui Pitagora, Platon, Aristotel, Plinius, Titus-Livius, etc. De această dată nu vom mai avea de ce să șicanăm antichitatea textelor.

Nu era lucru ușor să cauți această știință antică piesă cu piesă în autorii antici și datorăm toată recunoștința celor care au întreprins și au condus la bun sfârșit această operă colosală.

Printre cei mai stimabili trebuie să îi cităm pe Dutens⁶, Fabre d'Olivet⁷, Saint-Yves d'Alveydre⁸.

⁶ Dutens, *Originea Descoperirilor atribuite Modernilor*, 1825, 2 vol. in-8

Să deschidem cartea lui Dutens și vom vedea efectele produse de știința antică; să îi citim pe Fabre d'Olivet și Saint-Yves d'Alveydre și vom pătrunde în templele de unde radiază o civilizație ale cărei producții ar uimi pretinsele civilizații moderne.

În acest capitol nu pot decât să rezum acești autori și va trebui să îi consultați pe ei pentru a verifica afirmațiile pe care le voi face și pentru care ei furnizează dovezile necesare.

În Astronomie antică cunoșteau traseul Pământului în jurul Soarelui⁹, teoria despre pluralitatea lumilor¹⁰, despre atracția universală¹¹, despre marea produsă de atracția lunară¹², despre constituirea Căii Lactee și mai ales legea redescoperită de Newton.

Din acest punct de vedere, nu pot rezista plăcerii de a cita două pasaje foarte semnificative extrase din Dutens. Unul despre atracția universală, este despre Plutarh; celălalt, despre legea pătratelor, este despre Pitagora:

„Plutarh, care a cunoscut aproape toate adevărurile scilipitoare ale Astronomiei, a întrevăzut de asemenea forța reciprocă care face ca planetele să graviteze unele spre altele, și, după ce a reușit să explice rațiunea tendinței corpurilor terestre spre pământ, el caută originea acestui fapt într-o atracție reciprocă între toate corpurile care este cauza acțiunii Pământului de a gravita spre ea corpurile terestre, la fel cum Soarele și Luna fac să graviteze spre corpurile lor toate părțile care le aparțin și, printr-o forță atractivă, le rețin în sfera lor particulară. El aplică apoi aceste fenomene particulare la altele mai generale și, din ceea ce se întâmplă pe globul nostru, el deduce, aplicând același

⁷ Fabre d'Olivet, *Versurile de aur ale lui Pitagora. Istoria filosofică a umanității*

⁸ Saint-Yves d'Alveydre, *Misiunea Evreilor*, ch. IV

⁹ Dutens, cap. IX

¹⁰ Dutens, cap. VII

¹¹ Id., cap. VI

¹² id., cap. XV

principiu, tot ceea ce trebuie să se întâmple în corpurile celeste respectiv la fiecare în particular și le consideră apoi în raportul pe care trebuie să le aibă, urmând acest principiu, unele relativ la altele.”

„El mai vorbește într-un alt loc despre această forță inerentă în corpurile, adică pe pământ și pe celelalte planete, pentru a atrage asupra sa toate corpurile care le sunt subordonate¹³.”

„O coardă de muzică, spune Pitagora, produce aceleași sunete ca o altă coardă a cărei lungimi este dublă, pe când tensiunea sau forța cu care este ținută ultima este cvadruplă; și gravitatea unei planete este cvadruplă față de gravitatea alteia care se află la o distanță dublă. În general, pentru ca o coardă muzicală să poată suna la unison cu o coardă mai scurtă de același tip, tensiunea sa trebuie crescută în aceeași proporție în care pătratul lungimii sale este mai mare, și, pentru ca gravitatea unei planete să devină egală cu cea a unei planete mai apropiate de Soare, ea trebuie mărită astfel încât pătratul distanței sale până la Soare să fie mai mare. Și, în concluzie, dacă ne imaginăm niște corzi muzicale întinse de la Soare până la fiecare planetă, pentru ca aceste corzi să fie la unison, ar trebui să le mărim sau să le micșorăm tensiunea în aceeași proporții care ar fi necesare pentru a face ca gravitațiile planetelor să fie egale.”

Din similitudinea acestor raporturi a extras Pitagora doctrina referitoare la armonia sferelor.¹⁴

Avem aici descoperiri generale pe care forța spiritului le putea atinge; dar putem vedea la antici descoperirile experimentale, gloriile secolului XIX și dovezile Progresului care ne antrenează?

Dacă tot suntem în domeniul Astronomiei, să îi consultăm pe Aristotel, Arhimede, Ovidiu, și mai ales pe Strabo, citat de Dutens¹⁵, și veți vedea apărând Telescopul, Oglinzile concave¹⁶,

¹³ Dutens, I, p.160, *De facie in orbe lunae* (Plutarh)

¹⁴ Dutens, pp. 167-168, *Legea Pătratului Distanțelor* (Pitagora)

¹⁵ Cap. X

sticlele care măresc servind drept Microscop¹⁷, refracția luminii, descoperirea Isocronismului, vibrațiilor Pendulului¹⁸, etc.

Veți fi cu siguranță uimiți să vedeți aceste instrumente, pe care le credem în mod vulgar atât de moderne, cunoscute de către antici; dar îmi veți acorda credit pentru asta.

Nu am vorbit încă despre chestiunile cele mai importante: Aburii, Electricitatea, Fotografia și toată chimia noastră; unde sunt ele în știința antică?

Agathias a trăit în secolul VI al erei noastre. El a scris în acea epocă o carte care a fost retipărită în 1660¹⁹. Veți găsi la paginile 150 și 151 ale cărții sale descrierea completă a modului în care Antheme de Tralle a folosit aburul ca forță motrică pentru a deplasa un acoperiș întreg. Totul se află acolo: modul de a plasa apa, de a astupa ieșirile pentru a produce abur de înaltă presiune, de a stăpâni focul, etc.

Saint-Yves d'Alveydre citează de asemenea în lucrarea sa²⁰, sau, mai bine-zis ne arată că știința era cunoscută cu mult timp înainte de acea epocă.

„Electricienii noștri se încruntau în fața acestor preoți egipteni și a inițiaților lor (greci și romani) care mânuiau fulgerul la fel cum folosim noi căldura și îl făceau să coboare și să cadă după bunul lor plac. Saint-Yves este cel care ne va arăta materializarea acestui secret care constituia una dintre practicile cele mai oculte ale sanctuarului.”

În *Istoria ecleziastică a lui Sozomene* (cartea a IX-a, cap. VI) putem vedea corporația sacerdotală a etruscilor apărând cu lovituri de tunet orașul Narnia în fața lui Alaric, iar orașul nu a fost cucerit.²¹

¹⁶ Cap. VIII, t. II

¹⁷ Cap. IX, t. II

¹⁸ Cap. VI, t. II

¹⁹ Agathias, *De rebus justinis*, Paris, 1660, in-folio

²⁰ Cap. IV

²¹ *Misiunea Evreilor*, cap. IV

Titus-Livius (cartea I, cap. XXXI) și Plinius (*Istoria naturală*, cartea a II-a, cap. LIII și cartea a XXVIII-a, cap. IV), ne descriu moartea lui Tullus Hostilius, vrând să evoce forța electrică după riturile dintr-un manuscris al lui Numa, și murind fulgerat din cauză că nu a știut să prevină șocul.

Se știe că printre preoții egipteni *majoritatea misterele* nu constau decât în vâlul cu care acopereau științele și că a fi inițiat în *misterele* lor însemna a fi instruit în aceste științe pe care ei le cultivau. De aici i se dădea lui Jupiter numele de Elicius sau Jupiter electric, considerându-l ca pe fulgerul personificat, care se lăsa atras pe pământ prin forța anumitor formule și practici misterioase; căci *Jupiter Elicius* nu înseamnă altceva decât Jupiter susceptibil de atracție, Elicius venind de la *elicere*, după Ovidiu și Varron.²²

„Elicium coelo te, Jupiter; unde minores

Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.”

(Ovidiu, *Fast.*, cartea a III-a, v.327 și 328).

Este destul de clar?

Capitolul IV din *Misiunea Evreilor* ne mai aduce la cunoștință că:

„Manuscrisul unui călugăr din Athos, Penselenus, relevă, după vechi autori ionieni, aplicarea chimiei în fotografie. Acest fapt a fost scos la lumină în legătură cu procesul lui Niepce și Daguerre. Camera obscură, aparatele optice, sensibilizarea plăcilor metalice sunt descrise pe larg acolo.”

Cât despre Chimia anticilor, am motive puternice să cred, conform puținelor mele cunoștințe de alchimie, că era net superioară din punct de vedere teoretic și practic față de Chimia noastră modernă. Dar pentru că trebuie să citez fapte și nu opinii, mai ascultați-l pe Dutens (cap. III din vol. II).

„Vechii egipteni cunoșteau modul de a lucra metalele, auritul, pictatul mătăsii în culori, sticlăria, modul de a cloci ouăle artificiale, de a extrage uleiuri medicinale din plante și de a

²² Dutens, cartea I, p.275

prepara opium, de a face bere, zahăr din trestie, pe care îl numeau *miere de trestie* și multe unguente; ei știau să distileze și cunoșteau alcaliul și acizii.”

„În Plutarh (*Viața lui Alexandru*, cap. XXIX), în Herodot, în Seneca (*Probleme naturale*, cartea a III-a, cap. XXV), în Quintus-Curce (cartea a X-a, ultimul capitol), în Plinius (*Istorie naturală*, cartea a XXX-a, cap. XVI), în Pausanias (*Arcad*, cap. XXV) putem regăsi acizii, bazele, sărurile, alcoolul, eterul nostru, într-un cuvânt urme sigure ale unei chimii organice și anorganice ai căror autori nu mai dețineau sau nu mai vroiau să ofere cheia.”

Aceasta este opinia lui Saint-Yves venind să o accentueze pe cea a lui Dutens.

Dar mai rămâne o întrebare: cea a tunurilor și a prafului de pușcă.

„Porphyr, în cartea sa despre *Administrarea Imperiului*, descrie artileria lui Constantin Porphyrogenetul.

„Valerius, în *Viața lui Alexandru*, ne arată tunurile de bronz ale indienilor.”

„În Ctesias regăsim faimosul foc grecesc, amestec de salpetru, de sulf și o hidrocarbură, folosit cu mult înainte de Ninus în Caldeea, în Iran, în India sub numele de Foc de Bharawa. Acest nume care face aluzie la sacerdotul rasei roșii, primul legislator al negrilor din India, denotă el singur o imensă antichitate.”

„Herodot, Justin, Pausanias vorbesc despre mine care înghit, sub o ploaie de pietre și de proiectile străbătute de flăcări, Perșii și Galii invadatorii din Delfi.”

„Servius, Valerius Flaccus, Jules Africanul, Marcus Groecus descriu praful de pușcă după tradițiile vechi; ultimul conferă chiar dimensiunile de astăzi.” (*Saint-Yves d'Alveydre*)

Într-o altă ramură de cunoștințe, vedem pretensele descoperiri medicinale moderne, printre altele circulația sângelui,

antropologia și biologia generală, prefect cunoscute din Antichitate²³ și mai ales de Hipocrat.

La rigoare putem admite ceea ce avansați, îmi veți spune, pentru că la fiecare dintre noile noastre descoperiri se va găsi cineva care va arăta că un anumit autor vechi vorbea despre acel aspect într-o anumită măsură; dar există vreo experiență pe care nu o mai avem, vreun fenomen fizic sau chimic a cărui producere ne-ar fi imposibilă?

Și aici există o mulțime de lucruri de citat; dar, pentru a nu vă mai obosi mult timp, vi-l voi numi doar pe Democrit și descoperirile sale pierdute pentru noi; între altele producerea artificială de pietre prețioase; descoperirea egipteană a artei de a face sticla maleabilă, cea de a conserva mumiile, de a picta într-un mod nealterabil înmuind o pânză spoită cu diverse vopsele într-o singură soluție de unde ieșea acoperită în diverse culori, fără a vorbi de produsele folosite de romani în arhitectura lor.

De ce sunt acestea atât de puțin cunoscute?

Poate din cauza obiceiului autorilor clasici ai istoriei de a se copia reciproc fără a se preocupa de lucrările străine despre chestiunea care îi interesează; poate din cauza obiceiului publicului de a nu crede decât în jurnale care nu se încred decât în enciclopediile realizate, Dumnezeu știe cum; poate... dar de ce să pierdem timpul căutând motive ale căror cunoaștere nu conduce la nimic? Faptul există și acest lucru e suficient, știința antichității a oferit dovezi multiple despre existența sa și trebuie să credem sau să negăm pentru totdeauna mărturia oamenilor.

Acum trebuie să știm de unde să învățăm această știință și pentru aceasta *Misiunea Evreilor* ne va fi utilă din nou (pag. 79):

„Educația și instrucția elementară erau, după calipedia, date de familie.”

„Aceasta era constituită în mod religios după riturile vechiului cult al strămoșilor și al sexelor în cămin și multe alte științe pe care este inutil să le numi aici.”

²³ Dutens, t. II, cap. I; Saint-Yves, cap. IV

„Educația și instrucția profesională erau date prin ceea ce vechii italieni numeau *gens* și chinezii *jin*, într-un cuvânt prin trib, în sensul antic și foarte puțin cunoscut al acestei expresii.”

„Studii complete, analoage instrucției noastre secundare, erau partajul adulților și opera templelor, și se numeau Mici Mistere.”

„Cei care achiziționaseră, la capătul anilor uneori foarte lungi, cunoștințele naturale și umane ale Micilor Mistere primeau titlul de Fii ai Femeii, Eroii, Fii ai Omului, și posedau anumite puteri sociale, asemeni Terapeuticilor în toate ramurile, Medierea pe lângă guvernanți, Magistratura arbitrală, etc.”

„Marile Mistere nu completau aceste învățături printr-o ierarhie total diferită a științelor și a artelor, iar deținerea lor îi dădea inițiatului titlul de Fiu al Zeilor, de Fiu al lui Dumnezeu, după cum templul era sau nu metropolitan și, în plus, anumite Puteri Sociale, numite sacerdotale sau regale.”

Așadar Templul era cel care ascundea această știință a cărei existență am căutat-o inițial și pe care o vom urma de acum înainte tot mai de aproape. Am ajuns la aceste mistere despre care vorbesc toți dar pe care le cunosc atât de puțini.

Pentru a fi admis la aceste inițieri era nevoie să aparții unei clase speciale, o parte a națiunii era obligată să stagneze într-o ignoranță exploatată de către inițiații recrutați într-o castă închisă.

Sub nicio formă, orice om, de orice rang ar fi fost, nu se putea prezenta la inițiere și, pentru că afirmația mea nu ar putea fi suficientă pentru unii, fac trimitere la opera lui Saint-Yves pentru dezvoltarea generală și citez un autor instruit în toate aceste probleme, Fabres d'Olivet, pentru a elucida acest aspect deosebit:

„Religiile antice, cea a egiptenilor în special, erau pline de mistere. O mulțime de imagini și de simboluri compuneau pânza acestora: admirabilă pânză! Operă sacră a unei suite neîntrerupte de oameni divini, care, citind rând pe rând și în cartea Naturii și în cea a Divinității, traducând în limbaj uman limbajul inefabil.

Cei a căror privire stupidă, fixându-se asupra acestor imagini, asupra acestor simboluri, asupra acestor alegorii sfinte,

nu vedeau nimic dincolo, se complăceau, este adevărat, în ignoranță; dar ignoranța lor era voluntară. Din momentul în care vroiau să iasă din această ignoranță nu aveau decât să vorbească. Toate sanctuarele le erau deschise; și aveau constanța și virtutea necesară, nimic nu îi împiedica să treacă de la o cunoștință la alta, de la o revelație la alta, până la cele mai sublime descoperiri. Ei puteau, vii și umani și, urmând forța voinței lor, să coboare până la morți, să urce până la zei, și să pătrundă totul în natura elementară. Căci religia îmbrățișa toate aceste lucruri; și nimic din ceea ce compunea religia nu rămânea necunoscut pentru suveranul pontif. Cel din faimoasa Teba egipteană, de exemplu, nu ajungea în acest punct culminant al doctrinei sacre decât după ce parcurgea toate gradele inferioare, după ce epuiza alternativ doza de știință cuvenită fiecărui grad și a se arăta demn de a ajunge la cel mai înalt.”

„Misterele nu erau risipite pentru că Misterele erau ceva; cunoașterea Divinității nu era profanată, pentru că această cunoaștere exista; și pentru a păstra adevărul acesta, el nu era dat tuturor²⁴.”

Care este așadar antichitatea acestor *mistere*?

Care era originea lor?

Le regăsim la baza tuturor marilor civilizații antice, oricărei rase le-ar aparține. Pentru Egiptul a cărui inițiere a format cei mai de seamă oameni, evrei, greci și romani, ne putem întoarce cu mai bine de zece mii de ani în urmă, ceea ce demonstrează destul cât de false sunt cronologiile clasice.

Iată dovezile acestei aserțiuni:

„Este vorba despre Egipt²⁵?

„Platon, inițiat în misterele sale, ne-a tot spus că zece mii de ani înainte de Menes a existat o civilizație completă, ale cărei dovezi le-a avut sub ochi;

²⁴ Fabre d'Olivet, *Limba ebraică restituită*, p.7, vol. 2.

²⁵ Saint-Yves d'Alveydre, *Misiunea Evreilor*, p. 95

„Herodot ne-a tot afirmat același fapt adăugând, când e vorba de Osiris (Zeul Sintezei antice și a vechii Alianțe Universale), că buzele sale sunt pecetluite de jurăminte și că se teme să spună ceva;

„Diodor ne-a tot certificat că ține de preoții din Egipt care, mult înainte de Menes, aveau probele unui statut social complet, care a durat până la Horus, optsprezece mii de ani;

„Manethon, preot egiptean, ne-a trasat, începând de la Menes, o cronologie conștiincioasă trimițându-ne cu șase mii opt sute optzeci și trei de ani în urmă față de anul în curs;

„S-a săturat să ne tot prevină că înainte de acest suveran vice rege indian mai multe cicluri imense de civilizații s-au succedat pe pământ și chiar în Egipt;

„Toate aceste mărturii auguste, la care le putem adăuga pe cele ale lui Berosus și ale tuturor bibliotecilor din India, Tibet și China, sunt nule și neavenite pentru spiritul deplorabil al sectarismului și obscurantismului care ia masca teologiei.”

Ajunși în acest punct al cercetărilor noastre, să aruncăm o privire de ansamblu asupra aspectelor pe care le-am abordat și să vedem concluziile la care ni s-a permis să ajungem.

Am determinat mai întâi existența în antichitate a unei științe, la fel de puternice în efectele sale ca și a noastră, și am arătat că ignoranța modernilor cu privire la ea provenea din nonșalanța cu care abordau ei studiul anticilor.

Am văzut apoi că această știință era închisă în temple, centre de înaltă instrucție și civilizație.

În final, am putut afla că nimeni nu era exclus de la această inițiere a cărei orgine se pierdea în noaptea ciclurilor primitive.

Trei tipuri de probe erau plasate la începutul oricărei instrucții: probe fizice, probe morale și probe intelectuale.

Jamblique, Porphyre și Apuleus printre antici, Lenoir²⁶, Christian²⁷; Delaage²⁸ printre moderni, descriu de-a lungul

²⁶ *Franc-Masoneria readusă la originea sa adevărată* (1814)

²⁷ *Istoria Magiei* (1863)

acestei probe asupra cărora consider că este inutil să insistăm mai mult. Ceea ce reiese din toate acestea este că înainte de orice știință se află o știință ascunsă.

Chiar și un studiu artificial al scrierilor științifice pe care ni le-au lăsat anticii ne permite să constatăm că dacă cunoștințele lor atingeau producerea acelorași efecte ca ale noastre, ele difereau totuși mult cât privește metoda și teoria.

Pentru a ști ceea ce învățăm în temple, trebuie să căutăm rămășițele acestor învățături în materialele pe care le deținem și care ne-au fost păstrate în mare măsură de către alchimiști. Nu ne vom preocupa de originea mai mult sau mai puțin apocrifă (din punctul de vedere al savanților moderni) a acestor scrieri. Ele există și ar trebui să ne mulțumim cu asta. Dacă vom reuși să descoperim o metodă care să explice limbajul simbolic al alchimiștilor și în același timp istoriile simbolice antice ale Fuiorului de Aur, ale Războiului Troiei, ale Sfînxului, vom putea afirma fără teamă că deținem o frântură din știința antică.

Să vedem mai întâi felul în care modernii tratează un fenomen natural pentru a cunoaște mai bine prin opoziție cu metoda antică.

Ce ați spune despre un om care v-ar descrie o carte astfel:

„Cartea pe care mi-ați dat-o să o studiez se află pe șemineu la doi metri și patruzeci și nouă centimetri de masa la care mă aflu, ea cântărește cinci sute patruzeci și cinci de grame și opt decigrame, este formată din trei sute patruzeci și două de pagini mici din hârtie pe care există două sute optsprezece mii o sută optzeci de caractere de tipografie pentru care s-au folosit o sută nouăzeci de grame de cerneală neagră.”

Iată descrierea experimentală a fenomenului.

Dacă acest exemplu vă șochează, deschideți cărările de știință modernă și vedeți dacă nu răspund exact ca metodă la descrierea Soarelui sau a lui Saturn prin astronomul care descrie

²⁸ *Știința adevărului* (Dentu, 1884)

locul, greutatea, volumul și densitatea astrelor sau la descrierea spectrului solar prin fizicianul care numără razele!

Ceea ce ne interesează în carte nu este partea materială, fizică, ci ceea ce autorul a vrut să exprime prin acele semne, ceea ce este ascuns sub forma lor, partea metafizică ca să spunem așa.

Acest exemplu ajunge pentru a arăta diferența dintre metodele vechi și metodele moderne. Primele, în studiul fenomenelor se ocupă întotdeauna de aspectul general al problemei, celelalte rămân a priori cantonate în domeniul faptului.

Pentru a arăta care este într-adevăr spiritul metodei antice, vă prezint un pasaj foarte semnificativ din Fabre d'Olivet despre cele două feluri de a scrie istoria²⁹.

„Pentru că trebuie să ne amintim că istoria alegorică a acestor timpuri trecute, scrisă într-un alt spirit decât istoria pozitivă care i-a urmat, nu îi semăna sub nicio formă și pentru că le-am confundat am făcut niște greșeli atât de grave. Este o observație foarte importantă pe care o fac din nou. Această istorie, încredințată memoriei oamenilor sau conservată printre arhivele sacerdotale ale templelor, în bucăți separate de poezie, nu considera lucrurile decât din punct de vedere moral, nu se ocupa niciodată de indivizi și vedea acționând masele; adică popoarele, corporațiile, sectele, doctrinele, artele înseși și științele, ca atâția înși particulari pe care îi desemna printr-un nume generic.

„Asta nu înseamnă, desigur, că masele nu puteau avea un șef care le dirija mișcările. Dar acest șef, privit ca instrumentul unui spirit oarecare, era neglijat de istorie, care nu se atașa niciodată decât de spirit.

²⁹ Îmi cer scuze față de cititor pentru citatele cu care am încărcat acest Tratat; dar sunt obligat să mă bazez la fiecare pas pe baze solide. Ceea ce afirm le pare improbabil multora și nu știu de ce, încât numărul dovezilor va folosi în mică măsură pentru a combate incredulitatea ideilor preconceptuate.

Un șef îl urma pe altul fără ca istoria alegorică să îl menționeze câtuși de puțin. Aventurile tuturor erau acumulate în capul unui singur.

Lucrul moral era cel al cărui mers era analizat, a cărui naștere, progres sau cădere erau descrise.

Sucesiunea lucrurilor o înlocuia pe cea a indivizilor. Istoria pozitivă, care a devenit a noastră, urmează o metodă total diferită, indivizii sunt totul pentru ea: ea notează cu o exactitate scrupuloasă datele, faptele pe care cealaltă le ignora. Modernii luau în derâdere acest mod alegoric al anticilor, dacă îl credeau posibil, așa cum sunt convins că anticii s-ar fi dezis de metoda modernilor dacă ar fi putut intui posibilitatea sa în viitor. Cum am putea aproba ceea ce nu cunoaștem? Aprobăm doar ceea ce ne place; credem întotdeauna că știm tot ceea ce trebuie să ne placă³⁰.

Să ne întoarcem acum la acea carte tipărită care ne-a ajutat să stabilim prima noastră comparație notând că există două modalități de a o considera:

Pentru că vedem caracterele, hârtia, cerneala, adică prin semnele materiale care nu sunt decât reprezentarea a ceva mai elevat și prin acel ceva ce nu poate fi văzut fizic: ideile autorului.

Ceea ce vedem manifestă ceea ce nu vedem.

Vizibilul este manifestarea invizibilului. Acest principiu, adevărat pentru acest fenomen special, este la fel pentru toate celelalte fenomene ale naturii, după cum vom vedea ulterior.

Putem vedea și mai clar diferența fundamentală dintre știința anticilor și știința modernilor.

Prima se ocupă doar de vizibil pentru a descoperi invizibilul pe care îl reprezintă.

A doua se ocupă de fenomen pentru el însuși fără a se îngrijora de raporturile sale metafizice.

Știința anticilor este știința ascunsului, a ezotericului.

Știința modernilor este știința vizibilului, a exotericului.

³⁰ Favre d'Olivet, *Versurile de aur ale lui Pitagora*, pp. 26 și 27

Să apropiem de aceste date obscuritatea voită pentru care anticii le-au acoperit simbolurile științifice și vom putea stabili o definiție acceptabilă pentru știința antichității care este:

Știința ascunsă - *scientia occulta*.

Știința ascunsului - *scientia occultati*.

Știința care ascunde ceea ce a descoperit - *scientia occultans*.

Astfel este tripla definiție a ȘTIINȚEI OCULTE

CAPITOLUL II METODA ÎN ȘTIINȚA OCULTĂ

Metoda în Știința Ocultă; Analogia; Cele trei Lumi; Ternarul; Operațiunile Teosofice; Legile Ciclice

După ce am determinat existența în antichitate a unei științe reale, modul său de transmitere, subiectele generale asupra cărora își îndrepta cu predilecție studiul, să încercăm să avansăm mai mult în analiza noastră determinând metodele folosite în știința antică pe care am văzut-o ca fiind Știința ocultă (*Scientia occulta*).

Scopul urmărit era, după cum știm, determinarea invizibilului prin vizibil, a numenului prin fenomen, a ideii prin formă.

Prima problemă care trebuie rezolvată este a afla dacă acest raport dintre invizibil și vizibil există într-adevăr și dacă această idee nu este expresia unui pur misticism.

Cred că am exprimat destul de bine prin exemplul cărții, prezentat anterior, ce reprezenta un studiu al vizibilului, al fenomenului, comparat cu un studiu al invizibilului, al numenului.

Cum putem ști ce a vrut să spună autorul văzând semnele pe care le-a folosit pentru a-și exprima ideile?

Pentru că știm că există un raport constant între semn și ideea pe care o reprezintă, adică între vizibil și invizibil.

Așa cum putem, văzând semnul, să deducem imediat ideea, la fel putem văzând vizibilul să deducem imediat invizibilul. Dar pentru a descoperi ideea ascunsă în caracterul tipărit a trebuit să învățăm să citim, adică să folosim o metodă specială. Pentru a

descoperi invizibilul, ocultul unui fenomen, trebuie să învățăm de asemenea să citim print-o metodă specială.

Metoda principală a Științei oculte este Analogia. Prin analogie determinăm raporturile care există între fenomene.

Dat fiind studiul omului, trei metode principale pot conduce la scop:

Vom putea studia omul în organele sale, în funcțiile lor: este studiul vizibilului, studiul prin inducție.

Vom putea studia omul în viața sa, în inteligența sa, în ceea ce nămin sufletul său: este studiul invizibilului, studiul prin deducție.

Vom putea, în sfârșit, reunind aceste două metode, să considerăm raportul care există între organe și funcția lor, între două funcții sau între două organe: este studiul prin analogie.

Astfel, dacă noi considerăm plămânul, știința detaliului ne va învăța că acest organ primește din exterior aerul care suportă în el o anumită transformare.

Dacă luăm în considerare stomacul, aceeași știință ne va informa că acest organ are sarcina de a transforma alimentele pe care le primește din afară.

Știința fenomenului se oprește acolo, nu poate merge mai departe de constatarea faptului.

Analogia, punând stăpânire pe aceste date și tratându-le prin generalizare, adică prin metoda opusă metodei detaliului, formulează astfel fenomenele:

Plămânul primește din afară ceva ce el transformă.

Stomacul primește din afară ceva ce el transformă.

Așadar plămânul și stomacul exersând o funcție analoagă sunt analogi între ei.

Aceste concluzii vor părea mai mult decât bizare oamenilor dedicați studiului detaliului; dar să își amintească de această nouă ramură a anatomiei pe care o numim Anatomie filosofică³¹, să își amintească analogia perfect stabilită între braț și gambă, între

³¹ vezi, Dr Gerard Encausse, *Anatomia filosofică și diviziunile sale*, 1 vol, in-8

mână și picior, și vor vedea că metoda care m-a condus la aceste concluzii nu este decât dezvoltarea celei care a asistat la nașterea Anatomiei filosofice.

Dacă am ales ca exemplu analogia dintre plămân și stomac este pentru a preveni împotriva erorii pe care o facem foarte des și care închide pentru totdeauna cunoașterea textelor hermetice, cea de a crede că două lucruri analoage sunt *asemănătoare*.

Este fals cu desăvârșire: două lucruri analoage se aseamănă la fel de mult cum se aseamănă plămânul cu stomacul sau mâna cu piciorul. Repet că această remarcă este cât se poate de importantă pentru studiul științelor oculte.

Metoda analogică nu este așadar nici deducția, nici inducția; este folosirea clarității care rezultă din uniunea celor două metode.

Dacă doriți să cunoașteți un monument, vi se furnizează două metode:

1. A te învăța sau mai degrabă a te căța³² în jurul monumentului studiindu-i cele mai mici detalii. Veți cunoaște astfel compoziția părților sale cele mai mici, raporturile ce au loc între, ele.; dar nu veți avea nici o idee despre ansamblul edificiului. Astfel este folosirea inducției;

2. Urați pe un loc înalt și priviți monumentul cât mai bine. Veți avea astfel o idee generală asupra ansamblului său; dar fără cea mai mică idee despre detalii.

Astfel este folosită metoda deducției.

Defectul acestor două metode sare în ochi fără a fi nevoie de prea multe comentarii. Fiecareia dintre ele îi lipsește ceea ce are cealaltă; reuniți-le și veți găsi adevărul strălucitor; studiați detaliile apoi urați pe locul înalt și reluați acțiunile de câte ori va fi nevoie, vă veți cunoaște edificiul la perfecție; uniți metoda fizicianului cu cea a metafizicianului și veți da naștere metodei analogice, adevărata expresie a sintezei antice.

³² vezi Edgar Allan Poe, *Eureka*, pp. 10 la 29 (trad. Baudelaire)

A face doar metafizică asemeni teologului este la fel de fals ca a face doar fizică asemeni fizicianului; edificați numenul pe fenomen și adevărul va apărea!

„La ce concluzie putem ajunge după toate acestea?

„Trebuie să conchidem că lucrarea lui Kant, în partea sa critică, demonstrează pentru totdeauna vanitatea metodelor filosofice în ceea ce privește explicarea fenomenelor de fizică înaltă și lasă să se vadă necesitatea în care ne găsim de a face în mod constant ca abstractizarea să meargă direct cu observarea fenomenelor, condamnăm irevocabil din start tot ceea ce ar rămâne în fenomenalismul sau raționalismul pur³³.”

Tocmai am făcut un nou pas în studiul științei antice determinând existența acestei metode absolut speciale; dar asta nu ne este încă suficient. Să nu uităm că scopul pe care îl urmărim este explicarea, oricât de rudimentară ar fi de altfel, a tuturor acestor simboluri și a tuturor acestor istorii alegorice reputate ca fiind atât de misterioase.

Când, vorbind despre analogia între plămân și stomac, am generalizat faptele descoperite de știința experimentală sau inductivă, am urcat cu un grad aceste fapte.

Există, așadar, grade între fenomene și numene, mă veți întreba?

Este de ajuns un strop de observație pentru a sesiza că o mare cantitate de fapte sunt guvernate de un mic număr de legi. Studiul acestor legi, considerate sub numele de *cauze secundare*, este cel pe care se axează lucrările științelor.

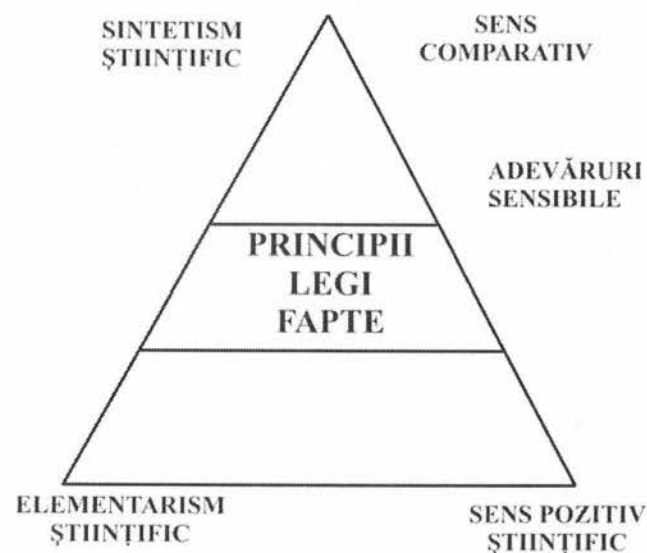
Dar aceste cauze secundare sunt ele însele guvernate de un număr foarte restrâns de cauze primare. Studiul acestora din urmă este perfect disprețuit de științele contemporane care, expulzate în domeniul adevărilor sensibile, abandonează cercetarea în mâinile visătorilor oricărei școli și oricărei religii. Și, totuși, acolo rezidă Știința.

³³ Louis Lucas, *Chimia nouă*, p. 21

Nu vom discuta deocamdată cine are dreptate și cine se înșală, este suficient să constate existența acestei triple gradări:

- domeniul infinit al FAPTELOR
- domeniul restrâns al LEGILOR
- domeniul cauzelor primare.

Să rezumăm toate acestea într-o figură³⁴:

Această gradare, bazată pe numărul Trei, joacă un rol considerabil în știința antică. Pe ea s-a fondat în mare parte domeniul analogiei. Astfel trebuie să acordăm puțină atenție dezvoltărilor sale.

Acești trei termeni se regăsesc în om, în corp, în viață și în voință.

³⁴ extrasă din *Misiunea Evreilor*, p.321

O parte oarecare a corpului, un deget de exemplu, poate fi sustras influenței voinței fără să înceteze a trăi din cauza asta (paralizie radială sau cubitală); poate fi, de asemenea, prin cangrenă, sustras influenței vieții fără a înceta a se mișca.

Iată, așadar, trei domenii distincte: domeniul corpului; domeniul vieții exersându-și acțiunea prin intermediul unei serii de conductori speciali (marele simpatic, nervii vasomotori) și localizată în globula sanguină; domeniul voinței acționând prin conductori speciali (nervi volunari) și neavând influență asupra organelor esențiale pentru întreținerea vieții.

Noi putem, înainte de a merge mai departe, să vedem utilitatea merodei analogice pentru a clarifica anumite puncte obscure și iată cum:

Dacă un lucru oarecare este analog cu un altul, toate părțile din care este compus acel lucru sunt analoage părților corespondente ale unui-altuia.

Astfel, anticii au stabilit că omul este analog Universului. Din acest motiv ei numeau omul, Microcosmos (lumea mică) și Universul, Macrocosmos (Lumea Mare). Prin urmare, pentru a cunoaște circulația vieții în Univers, este suficient să studiezi circulația vitală la om și, în mod reciproc, pentru a cunoaște detaliile nașterii, ale creșterii și ale morții unui om, trebuie să studiem fenomenele într-o lume.

Toate acestea vor părea mistice unora, obscure altora; de aceea îi rog să aibă răbdare și să se raporteze la capitolul următor în care vor găsi toate explicațiile necesare acestui subiect.

Totuși, pentru că trebuie să dovedim ceea ce afirmăm, mai ales în chestiuni ca acestea, iată două citate interesante, unul despre cele trei ierarhii (FAPTE-LEGI-PRINCIPII) desemnate de către anticii sub numele de CELE TREI LUMI; celălalt despre microcosmos și macrocosmos: Ele sunt extrase din doctrina lui Pitagora, expusă de către Fabre d'Olivet:

„Această aplicație (a numărului 12) la Univers nu era deloc o invenție arbitrară a lui Pitagora, ea era comună Caldeenilor, Egiptenilor, de la care a primit-o și principalelor popoare ale

Terrei; ea făcuse loc instituției Zodiacului, a cărui diviziune în douăsprezece semne a fost găsită peste tot, existând din timpuri imemorabile.

„Distincția celor trei lumi și dezvoltarea lor într-un număr mai mare sau mai mic de sfere concentrice, locuite de Inteligențe de o puritate diferită, erau de asemenea cunoscute înainte de Pitagora care nu făcea decât să răspândească doctrina pe care o primise la Tyr, la Memfis și Babilon. Această doctrină era cea a Indienilor.

Pitagora își imagina omul sub trei modificări principale, ca Univers; și iată de ce îi dădea omului numele de *microcosmos* sau *lume mică*.

Nimic mai comun la națiunile antice decât de a compara Universul cu un Om mare și omul cu un univers mic.

Universul considerat ca un mare Tot însuflețit, compus din inteligență, suflet și corp, era numit Pan sau Phanes. Omul sau microcosmosul era compus, la rândul său, dar într-o manieră inversă, din corp, suflet și inteligență; și fiecare dintre aceste trei părți era la rândul său imaginată sub trei modificări, în așa fel încât ternarul, domnind în întreg, domnea, de asemenea, în cea mai mică dintre subdiviziunile sale. Fiecare ternar, de la cel care îmbrățișa imensitatea până la cel care constituia cel mai slab individ, era, după părerea lui Pitagora, inclus într-o unitate absolută sau relativă și forma astfel *cuaternarul* sau *tetrada sacră* a pitagorienilor. Acest cuaternar era universal sau particular.

Pitagora nu era deloc, în rest, inventatorul acestei doctrine: ea era răspândită din China până în adâncurile Scandinaviei.

O găsim elegant exprimată în oracolele lui Zoroastru:

*Ternarul strălucește peste tot în Unvers
Și Monada este principiul său*³⁵.

³⁵ Fabre d'Olivet, *Versuri de aur*, p. 239

Astfel, conform acestei doctrine, omul, considerat o Unitate relativă conținută în Unitatea Absolută a Marelui Toth, se oferea, asemeni Ternarului Universal, sub cele trei modificări principale de corp, suflet și spirit sau inteligență.

Ca sediu al tuturor pasiunilor, sufletul se prezenta la rândul său sub cele trei facultăți ale sufletului: rațional, irascibil și apetent. Or, urmându-l pe Pitagora, viciul facultății apetente a sufletului, era lipsa de temperare sau *avaritia*; cel al facultății irascibile era *lașitatea* și cel al facultății raționale era *nebulia*.

Viciul care se extindea asupra acestor trei facultăți era *nedreptatea*.

Pentru a evita aceste vicii, filosoful le recomanda patru virtuți principale discipolilor săi: *temperarea* pentru facultatea apetentă, *curajul* pentru facultatea irascibilă, *prudența* pentru facultatea rațională și, pentru aceste trei facultăți împreună, *dreptatea* pe care o considera drept cea mai perfectă dintre virtuțile sufletului.

Spun ale sufletului deoarece corpul și inteligența, dezvoltându-se cu ajutorul celor trei facultăți instinctive sau spirituale erau, asemeni sufletului, susceptibile de viciu și de virtuți care le erau proprii."

Noi dificultăți se nasc în calea noastră. De-abia am tratat analogia că studiul celor trei lumi venea să se impună, acum sunt numerele cele care cer clarificări.

De unde provine, așadar, această folosire a lui Trei atât de răspândită în Antichitate?

Această folosire, care se extindea de la sensul scrierilor lor³⁶ până la metafizica lor³⁷, străbătând secolele, vine să se regăsească la unul dintre cei mai celebri scriitori: Balzac³⁸?

³⁶ Preoții egipteni aveau trei modalități de a-și exprima gândirea. Prima era clară și simplă, a doua simbolică și figurată, a treia sacră sau hieroglifică. Ei se foloseau, în acest mod, de trei tipuri de caractere, dar nu de trei dialecte, cum am putea crede. (Fabre d'Olivet, *La Lang. Heb. Rest.*, p. 24)

³⁷ Vechii Magi, observând că echilibrul este în fizică legea universală și că acesta rezultă din opoziția aparentă a două forțe, mergând de la echilibrul fizic

Ea vine din folosirea unei limbi speciale care este complet pierdută pentru știința actuală: limba numerelor.

„Platon, care vedea în muzică altceva decât muzicienii zilelor noastre, vedea, de asemenea, în numere un sens pe care specialiștii în algebră nu îl mai văd. Învățase să vadă acest sens după Pitagora, care îl primise de la egipteni. Ori, egiptenii nu erau singurii care dădeau numerelor o semnificație misterioasă. Este suficient să deschizi o carte antică pentru a vedea că, începând de la limitele estice ale Asiei până la bornele occidentale ale Europei, aceeași idee domnea în legătură cu acest subiect.”³⁹

Poate că nu putem reconstitui în întregime această limbă a numerelor, dar putem cunoaște o parte, ceea ce ne va fi de mare ajutor în continuare. Să studiem mai întâi un fenomen oarecare din Natură în care regăsim numărul Trei și să îi cunoaștem semnificația.

Apoi vom studia operațiile necunoscute ale modernilor și practicate de întreaga antichitate în legătură cu numerele.

În sfârșit, vom vedea dacă vom putea să descoperim ceva despre generarea lor.

Să vedem dacă formula vechilor alchimști

ΕΥ ΤΟ ΠΑΝ (totul este în tot), este adevărată în aplicațiile sale.

Să luăm primul exemplu la îndemână, lumina zilei de exemplu, și să încercăm să regăsim în el legi destul de generale pentru a fi aplicate exact la fenomene de ordin total diferit.

la echilibrul metafizic, declarând că în Dumnezeu, adică în Prima Cauză Vie și Activă, ar trebui să recunoaștem două proprietăți necesare una alteia, stabilitatea și mișcarea, echilibrate prin coroană, forța supremă. (Eliphas Lévi, *Dogma și Ritualul*, p. 79)

³⁸ Există trei lumi: Naturală, Spirituală și Divină. Există așadar neapărat un *cult material*, un *cult spiritual* și un *cult divin*, trei forme care se exprimă prin acțiune, prin cuvânt, prin rugăciune, altfel spus, faptul, înțelegerea și iubirea. (Balzac, *Louis Lambert*)

³⁹ Fabre d'Olivet, *Lang. Heb. Rest.*, p. 30, vol. 2

Ziua se opune nopții pentru a constitui perioadele de activitate și de odihnă pe care le regăsim în toată Natura. Ceea ce frapează în mod deosebit în legătură cu acest fenomen este opoziția dintre Lumină și Umbră care se manifestă.

Dar, această opoziție este într-adevăr atât de absolută?

Să privim mai îndeaproape și vom remarca că între Lumină și Umbră, care păreau despărțite pentru totdeauna, există ceva care nu este nici Lumină, nici Umbră, și care este desemnat în fizică sub numele de Penumbra. Penumbra participă și în Lumină și în Umbră.

Când Lumina scade, Umbra crește. Umbra depinde de cea mai mare și cea mai redusă cantitate de Lumină; Umbra este o modificare a Luminii.

Acestea sunt FAPTELE pe care le putem constata.

Să le rezumăm:

Lumina și Umbra nu sunt complet separate una de cealaltă. Între cele două există un intermediar, Penumbra, care participă la amândouă.

Umbra înseamnă mai puțină lumină.

Pentru a descoperi LEGILE ascunse sub aceste FAPTE trebuie să ieșim din particular (studiu Luminii) și să abordăm generalul; trebuie să generalizăm termenii, care sunt aici particularizați. Pentru aceasta, să folosim unul dintre termenii cei mai generali ai limbii franceze, *cuvântul lucru*, și să spunem:

Două lucruri opuse în aparență au întotdeauna un punct comun intermediar între ele. Acest intermediar rezultă din acțiunea dintre două lucruri opuse unul altuia și participă din ambele.

Două lucruri opuse în aparență nu sunt decât grade diferite ale unuia și aceluiasi lucru.

Dacă aceste LEGI sunt cu adevărat generale, ele trebuie să se aplice în cazul multor fenomene; pentru că am văzut că ceea ce caracterizează o lege este capacitatea de a explica singură mai multe FAPTE.

Să luăm lucruri opuse din ordine diverse și să vedem dacă legile noastre se aplică.

În ordinul sexelor, două antonime bine caracterizate sunt masculul și femela.

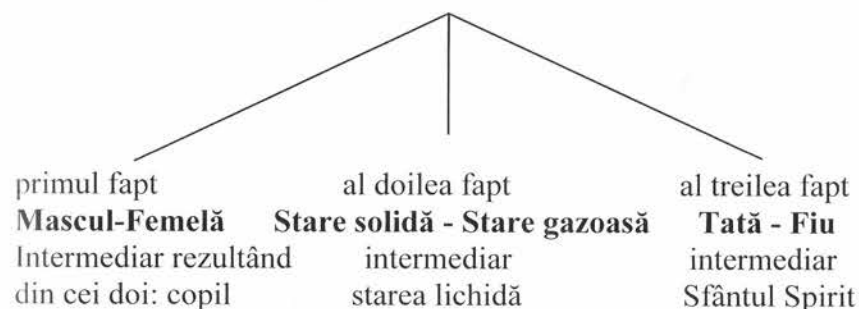
În ordinul fizic putem lua opozițiile între forțe (cald - rece, pozitiv - negativ, etc); dar cum este o forță care ne-a folosit drept exemplu, să considerăm cele două stări opuse ale materiei, starea solidă și starea gazoasă.

TRATAT ELEMENTAR

LEGE:

Două lucruri opuse au între ele un intermediar rezultând din amândouă.

FAPTE

Am adăugat un fenomen de ordin intelectual, concepția de Dumnezeu din punctul de vedere al Creștinilor, pentru a arăta aplicația Legii în sferile sale cele mai extinse.

ALTĂ LEGE

Lucrurile opuse nu sunt decât concepția aceleiași lucru la grade diferite.

FAPTE

Mascul	concepția la	Solid		Tată	
Femelă	diverse grade	Gaz	Materia	Fiu	Dumnezeu
Copil	a familiei	Lichid		Spirit	

Dacă, reluând exemplul nostru legat de Lumină și de Umbră, îl mai studiem, vom putea vedea că Lumina acționează, Umbra se opune, în timp ce Penumbra, neutră, plutește între cele două.

Să rezumăm **legea** noastră după aceste date:

Activul și Pasivul (Lumina și Umbră), *produc prin acțiunea lor reciprocă Neutrul* (Penumbra) *care participă la Amândouă.*

Pentru a prezenta într-un ansamblu clar cele trei FAPTE enunțate anterior, vom spune:

PRODUC PRIN ACȚIUNEA LOR RECIPROCĂ

ACTIVUL (Lumina)	PASIVUL (Umbră)	NEUTRUL (Penumbra)
Mascul	Femelă	Copil
Stare gazoasă	Stare solidă	Stare lichidă
Tată	Fiul	Sfântul Spirit
Lumina	Umbră	Penumbra
Căldura	Frigul	Călduț
Pozitiv	Negativ	Neutru
Atracție	Repulsie	Echilibru
Acid	Bază	Sare

Am prelungit lista citând noi FAPTE pentru a ilustra adevărul LEGII.

Această Lege formează, sub numele Legii Seriei, baza lucrărilor lui Louis Lucas⁴⁰ care o aplică la aproape toate fenomenele chimice, fizice și chiar biologice ale științei contemporane.

Nu am termina niciodată dacă am dori să cităm toți autorii antici și moderni care au vorbit despre aceste aspecte sub numele celor TREI termeni care constituie:

Legea Ternarului

Este suficient să ne raportăm la exemplele de mai sus pentru a vedea că cei trei termeni care constituie ternarul sunt:

- termenul activ
- termenul pasiv
- termenul neutru rezultând din acțiunea primelor două, unul asupra celuilalt.

Cum această lege trebuie să se aplice peste tot, să căutăm numerele care, acționând unele asupra altora, produc 3.

Aceste numere sunt 1 și 2, deoarece $1 + 2 = 3$.

Astfel putem înțelege sensul primelor trei numere:

Numărul 1	reprezintă	Activul,
Numărul 2	-	Pasivul,
Numărul 3	-	Reacția Activului asupra Pasivului.

Puteți înlocui cuvântul ACTIV cu orice termen doriți, plasat sub acest cuvânt în tabelul anterior, și veți vedea, prin urmare, conform metodei analogice, că cifra 1 reprezintă toate ideile

⁴⁰ vezi *Tratat metodic al Științei oculte.*

guverna de principiul Activ, adică Omul, Tatăl Divin, Lumina, Căldura, etc., fiind considerat în unul dintre cele 3 moduri de mai jos:

Lume Materială:	Lumină, Stare gazoasă.
Lume Morală sau Naturală:	Omul
Lume Metafizică sau Arhetip:	Dumnezeu Tatăl.

Este la fel în cazul cuvintelor PASIV, pe care îl puteți înlocui cu 2, și NEUTRU, pe care îl puteți înlocui cu 3.

Veți vedea cum calculele aplicate cifrelor se aplică matematic ideilor în Știința antică, care își face metodele atât de generale și de aceea atât de diferite de metodele moderne.

Tocmai am oferit elementele explicației din ROTA lui Guillaume Postel⁴¹.

Acum trebuie să arătăm că ceea ce am spus până aici despre numere era cu adevărat aplicat în Antichitate și nu este extras în totalitate din imaginația mea.

Vom regăsi mai întâi aceste aplicații într-o carte ebraică a cărei antichitate⁴² nu este contestată de însuși M. Franck, *Sepher Jesirah*, pentru care am realizat prima traducere în franceză⁴³. Dar, pentru că această carte este mai ales kabalistică, prefer să citez filosofi antici:

„Esența divină era inaccesibilă simțurilor, să folosim pentru a o caracteriza nu limbajul simțurilor, ci pe cel al spiritului; să dăm inteligenței sau principiului *activ* al Universului numele de Monadă sau de Unitate, pentru că este mereu același; materiei sau principiului *pasiv* cel de Diadă sau de multiplicitate, pentru că se caracterizează prin tot felul de modificări; lumii, în final, cel de Triadă, pentru că este rezultatul inteligenței și al materiei.”

⁴¹ Vedeți pentru explicarea acestui termen operele lui Postel, Christian și mai ales ale lui Eliphas Lévi.

⁴² Franck, *Kabbala*, 1863

⁴³ vezi, *Tratat metodic despre Știința Ocultă*

(*Doctrina Pitagorienilor - Călătoria lui Anacharsis*, t. III, p. 181, ediția din 1809)

„E suficient să spun că, dacă Pitagora îl desemna pe Dumnezeu prin 1, materia prin 2, el exprima Universul prin 12, care rezultă din unirea celor două.” (Fabre d’Olivet, *Versurile de aur ale lui Pitagora*.)

Am văzut anterior, în nenumărate pasaje, că doctrina lui Pitagora le rezumă pe cele ale egiptenilor, maeștrii săi, ale evreilor și ale indienilor; prin urmare, ale Antichității în întregime; este motivul pentru care îl citez pe acest filosof de fiecare dată când este nevoie să elucidez un aspect al Științei antice.

Cunoaștem sensul pe care anticii îl dădeau numerelor 1, 2 și 3; să vedem acum câteva din celelalte numere.

Cum am văzut în nota lui Fabre d’Olivet asupra Microcosmosului și Macrocosmosului, Cuaternarul se reduce la unitatea termenilor 1, 2, 3, despre care tocmai am vorbit.

Ar părea că vorbesc în chineză dacă nu aș elucida acest aspect printr-un exemplu.

Tatăl, Mama și Copilul formează trei termeni în care Tatăl este *activ* și corespunde numărului 1, Mama este *pasivă* și răspunde numărului 2, Copilul nu are sex, este *neutru* și răspunde lui 1 plus 2, adică numărului 3.

Care este Unitatea care include în ea cei trei termeni?

Este Familia:

Tată	
Mamă	Familia
Copil	

Iată compoziția Cuaternarului: un ternar și Unitatea care îl cuprinde.

Când spunem Familie, enunțăm într-un singur cuvânt cei trei termeni din care este compusă, de aceea Familia îl reduce pe

3 la 1 sau, pentru a folosi limbajul științei oculte, Ternarul la Unitate.

Explicația pe care am oferit-o facilitează, cred, înțelegerea. Totuși, Dumnezeu știe, sunt puțini oameni care au putut înțelege acest exemplu înainte de următoarea frază extrasă dintr-o carte veche hermetică: *pentru a reduce Ternarul cu ajutorul Cuaternarului la simplitatea Unității* ⁴⁴.

Dacă înțelegem bine cine precede, vom vedea că 4 este o repetiție a unității și că trebuie să acționeze asemenea unității.

Astfel, în formarea lui 3 din 1 plus 2, cum se formează 2-ul?

Prin unitatea care se opune sie-înseși astfel:

$$\frac{1}{1} = 2$$

Vedem așadar în progresia 1, 2, 3, 4:

Mai întâi unitatea 1

Apoi opoziția

$$\frac{1}{1} = 2$$

Apoi acțiunea acestei opoziții asupra unității

$$1 + 2 = 3$$

Apoi întoarcerea la o unitate de ordin diferit, de altă octavă, dacă îmi pot permite să mă exprim astfel.

$$1, 2, 3, 4$$

Ce am dezvoltat mi se pare comprehensibil; totuși, deoarece cunoașterea acestei progresii este unul dintre punctele cele mai obscure ale științei oculte, voi relua exemplul familiei:

⁴⁴ *Umbra ideală a înțelepciunii universale*, de R. P. Esprit Sabathier (1679)

Primul principiu care apare în familie, este Tatăl,

Unitatea activă = 1

Al doilea principiu, este Mama, care reprezintă

Unitatea pasivă = 2

Acțiunea reciprocă, opoziția, produce al treilea termen,

Copilul = 3

În final totul revine la o unitate activă de ordin superior,

Familie = 4

Această familie va acționa asemenea unui tată, un principiu activ asupra unei alte familii, nu pentru a da naștere unui copil ci pentru a da naștere unei caste din care se va forma tribul, unitate de ordin superior ⁴⁵.

Geneza numerelor s-ar reduce așadar la aceste patru condiții și, pentru că, prin metoda analogică, numerele exprimă cu exactitate idei, această lege este aplicabilă ideilor.

Iată care sunt acești patru termeni:

Unitate sau Întoarcere la Unitate	Opoziție Antagonism	Acțiunea Opoziției asupra Unității
1	2	3
4	-	-
-	5	6
7	8	9
10	11	12
-	-	-
(1)	(2)	(3), etc.

Am separat prima serie de celelalte pentru a arăta că ea este completă în patru termeni și că toți termenii următori nu fac decât să repete *într-o altă octavă* aceeași lege.

⁴⁵ vezi cap. următor și ai să înțelegi ulterior

Deoarece vom descoperi în această lege una dintre cele mai bune chei pentru a deschide *misterele antice*, voi explica mai mult aplicând-o într-un caz particular oarecare, dezvoltarea socială a omului, de exemplu:

Unitate sau Întoarcere la Unitate	Opoziție Antagonism	Rezultat al acestei opoziții Distincția
1. prima moleculă socială - Omul	2. opoziția la această moleculă - Femeia	3. Rezultat Copil
4. unitatea de ordin superior - Familia, rezumând cei trei termeni anteriori.	5. opoziția între familii - rivalitățile familiilor.	6. distincția dintre familii - castele.
7. unitatea de ordin superior - Tribul rezumând cei trei termeni anteriori.	8. opoziție între triburi	9. distincție între triburi - Naționalitățile
Naționalitățile		

1. Această lege pe care am dat-o în cifre, adică în formulă generală, se poate aplica la o multitudine de cazuri particulare. Capitolul următor va arăta acest lucru.

Dar nu remarcăm nimic deosebit la aceste cifre? Ce semnifică semnele 10 11 12 plasate la finalul primului meu exemplu?

$$\begin{array}{r} 10 \ 11 \ 12 \\ - \quad - \quad - \\ 1 \quad 2 \quad 3 \end{array}$$

Pentru a afla, trebuie să spunem câteva cuvinte despre operațiile folosite de antici pentru cifre.

Două dintre aceste operații sunt indispensabile cunoașterii:

1. *Reducția teosofică;*

2. *Adunarea teosofică.*

Reducția sau *Scăderea teosofică* constă în a reduce toate numerele formate din două sau mai multe cifre în numere de o singură cifră și asta adunând cifrele ce compun numărul până când nu mai rămâne decât una.

Astfel:

$$10 = 1 + 0 = 1$$

$$11 = 1 + 1 = 2$$

$$12 = 1 + 2 = 3$$

și pentru numerele mai compuse, ca de exemplu:

$$3.221 = 3 + 2 + 2 + 1 = 8$$

sau

$$666 = 6 + 6 + 6 = 18$$

și cum

$$18 = 1 + 8 = 9$$

numărul 666 este egal cu 9.

De aici decurge o concluzie foarte importantă, conform căreia toate numerele, oricare ar fi, nu sunt decât reprezentări ale primelor nouă cifre.

Pentru că primele nouă cifre, după cum se poate vedea în exemplul precedent, nu sunt decât reprezentări ale primelor patru, toate numerele sunt reprezentate prin primele patru.

Ori aceste prime patru cifre nu sunt decât stări diverse ale Unității. Toate numerele, oricare ar fi ele, nu sunt decât manifestări diferite ale Unității.

Adunarea Teosofică

Această operație constă, pentru a cunoaște valoarea teosofică a unui număr, în a aduna aritmetic toate cifrele de la unitate până la el.

Astfel, cifra 4 poate fi redată prin adunare teosofică:

$$1 + 2 + 3 + 4 = 10$$

Cifra 7 se reprezintă:

$$1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28$$

28 se reduce imediat în:

$$2 + 8 = 10$$

Dacă vreți să uimiți un specialist în algebră, prezentați-i operația teosofică următoare:

$$\begin{aligned} 4 &= 10 \\ 7 &= 10 \\ \text{deci } 4 &= 7 \end{aligned}$$

Aceste două operații, reducția și adunarea teosofică nu sunt dificil de învățat. Ele sunt indispensabile pentru înțelegerea scrierilor hermetice și reprezintă conform celor mai mari maeștri drumul pe care îl urmează natura în producțiile sale.

Să verificăm matematic fraza pe care am citat-o anterior.

A reduce ternarul prin metoda cuaternarului la simplitatea unității.

$$\text{Ternar} = 3 \quad \text{Cuaternar} = 4$$

$$3 + 4 = 7$$

Prin reducție teosofică:

$$7 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28 = 10$$

Prin adunare teosofică și reducția totalului obținem în final:

$$10 = 1 + 0 = 1$$

Așadar, operația se va scrie astfel:

$$\begin{aligned} 4 + 3 &= 7 = 28 = 10 = 1 \\ 4 + 3 &= 1 \end{aligned}$$

Să reluăm acum exemplul cifrat dar în primă fază:

$$\begin{array}{r} 2. \quad 3. \\ 5. \quad 6 \\ 8. \quad 9 \\ 10. \quad 11. \quad 12 \\ - \quad - \quad - \\ (1) (2) (3) \end{array}$$

Și să facem câteva remarci în legătură cu el folosind calculele teosofice.

Să observăm mai întâi că unitatea reapare, adică ciclul reîncepe după trei progresii 10/1 11/2; 10, 11, 12, etc., reduse teosofic dau naștere din nou la 1, 2, 3, etc.⁴⁶.

Aceste trei progresii reprezintă CELE TREI LUMI în care este inclus totul.

Observăm apoi că prima linie verticală 1, 4, 7, 10, pe care am considerat-o ca reprezentând unitatea în diferite Octave, o reprezintă într-adevăr pentru că:

⁴⁶ vezi, pentru aplicarea acestei legi în Moise, Fabre d'Olivet, *la Langue heb. Rest.*

$$\begin{aligned}
 1 &= 1 \\
 4 &= 1 + 2 + 3 + 4 = 10 = 1 \\
 7 &= 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28 = 10 = 1 \\
 10 &= 1 \\
 13 &= 4 = 10 = 1 \\
 16 &= 7 = 28 = 10 = 1
 \end{aligned}$$

Putem continua astfel progresia la infinit și verifica aceste faimoase legi matematice pe care le vom trata, nu mă îndoiesc, drept mistice, dacă nu înțelegem scopul.

Îi sfătuiesc pe cei care cred că avem de a face aici cu reverii nebuloase să citească operele despre fizică și chimie ale lui Louis Lucas⁴⁷, unde vor găsi legea precedentă desemnată sub numele de *serie* și aplicată unor demonstrații experimentale de chimie și biologie.

Le mai sugerez, în cazul în care Chimia și Fizica nu li se par destul de pozitive, să citească operele matematice ale lui Wronski⁴⁸ despre care Institutul a făcut un raport foarte favorabil, operă ale cărei principii sunt extrase în totalitate din Știința antică sau Știința ocultă.

Iată un tabel al *generării numerelor* care poate exprima perfect sistemul lui Wronski:

$$\begin{array}{rcl}
 1 & (3 + 1) 4 & (9 + 4 = 13) \_4 (13 + 9) \_4 \\
 & (1 + 2) 3 & (4 + 3) 7 \\
 & & (5 + 3) 8 (7 + 8) 6 (4 + 5) 9 \\
 & & 15 \\
 2 & (3 + 2) 5 & (5 + 9 = 14) \_5 (14 + 9 = 23) \_5
 \end{array}$$

Vedem în acest tabel aplicarea legii cifrate 1, 2, 3, 4, etc., despre care am tot vorbit.

⁴⁷ Vezi lista lucrărilor sale în *Tratat metodic despre Știința ocultă*

⁴⁸ Vezi lista lucrărilor sale în *Tratat metodic despre Știința ocultă*

Unu și doi dau naștere lui trei și din aceste trei numere reies toate celelalte până la 9 după aceleași principii.

Pornind de la 9 toate numerele, oricare ar fi, revin prin reducere teosofică la numerele de o singură cifră.

Numerele sunt în rest dispuse în coloane dintre care trei principale și două secundare, le indic prin cifre de grosimi diferite.

Coloana principală 1 – 4 – (13) 4 – (22) 4 – (31) 4

+

coloana secundară 7 (16) = 7 (25) = 7 (34) = 7

coloana principală 3 ----- 6 ----- 9

∞

coloana secundară 8(17) = 8 (26) = 8 (35) = 8

coloana principală 2 – 5- (14) = 5 – (23) = 5 – (32) = 5

Urmând și înțelegând considerabil studiul pe care îl schițăm aici, prietenul nostru și maestrul F. Ch. Barlet, a putut stabili tabloul următor, care poate fi considerat ca o *cheie definitivă* a sistemului numeral.

Cunoaștera acestor tablouri nu are în rest nicio importanță pentru înțelegerea a ceea ce urmează; de aceea îi rog pe cei care s-ar putea speria de aceste mulțimi de cifre de a nu se ocupa de ele prea mult și de a merge mai departe.

Înainte de a încheia acest capitol, deja destul de lung, vreau să semnaliez un lucru de o extremă importanță pentru înțelegerea tetragramei sacre a Evreilor despre care vom vorbi ulterior.

Progresia 1, 2, 3

4, 5, 6

7, etc.

este formată din patru cifre dispuse doar în 3 coloane pentru că a patra cifră nu este decât repetarea primei. Ca și cum am avea 1,

2, 3, 1, etc. Evreii exprimă cuvântul cel mai august prin patru litere dintre care una este repetată de două ori, ceea ce reduce numele divin la trei litere astfel: IEVE = IVE. Această observație își va găsi locul în cele ce urmează.

Ajunși în acest punct să aruncăm o privire rapidă asupra drumului parcurs cu scopul de a ne da seama de aspectele sub care se prezintă Știința antică acum în fața spiritului nostru.

După ce am determinat existența acestei științe închise în sanctuare, am văzut că ea folosea pentru a ajunge la concluziile sale o metodă specială pe care am numit-o analogie.

Apoi am descoperit că această metodă se baza pe o ierarhie naturală incluzând trei mari diviziuni, cea a fenomenelor, cea a cauzelor secundare și cea a cauzelor primare, sau, după Saint-Yves d'Alvezdre, cea a FAPTELORE, cea a LEGILOR și cea a PRINCIPIILOR, diviziuni desemnate de către antici sub termenul de: CELE TREI LUMI.

Folosirea acestui număr trei ne-a condus implicit la studiul concepției speciale sub care știința primitivă imagina numerele și, prin modul în care se formează Ternarul, am descoperit o Lege ciclică prezidând evoluția numerelor și prin urmare la cea a Naturii întregi.

Analiza acestei legi ne-a determinat să studiem două procedee de calcul necunoscute specialiștilor moderni în algebră, procedee folosite în toată Antichitatea, de la Homer până la alchimiști, trecând prin Moise, Pitagora și Școala din Alexandria: *reducția și adunarea teosofică*.

Suntem acum în posesia metodelor care probabil că ne vor permite să mergem mai departe; de asemenea nu ezităm să pătrundem cu ele în *misterele antice* pentru a ști marele secret pe care inițiații îl conservau acoperit cu un voal triplu.

CAPITOLUL III

VIAȚA UNIVERSALĂ

Viața Universală; Marele Secret al Sanctuarului; Lumina Astrală (Forța Universală); Involuția și Evoluția; Omul după Pitagora.

La o analiză amănunțită omul se reduce la celulă, umanitatea se reduce la molecula socială care este omul, lumea se reduce la astru și Universul la Lume.

Dar celula, umanitatea, astrul, lumea, Universul nu sunt decât *octave* ale Unității mereu aceeași.

Nu vedem celulele grupându-se pentru a forma un organ, organele grupându-se ierarhic pentru a forma aparatele și acestea grupându-se pentru a forma individul?

Celulă,

Organ,

Aparat,

Individ.

Aceasta este progresia care constituie omul din punct de vedere fizic.

Dar ce este acest individ dacă nu o celulă de umanitate?

Legea pe care o urmează natura este atât de adevărată încât peste tot o regăsim identică, oricare ar fi extinderea obiectelor considerate.

Omul se grupează pentru a forma familia, familiile se grupează pentru a forma tribul, triburile stabilesc gruparea ierarhică pentru a constitui națiunea, reflectare a Umanității:

Om,

Familie,

Trib,

Națiune - Umanitate.

Dar ce este umanitatea dacă nu o celulă de animalitate? Această animalitate nu exprimă decât unul dintre gradele care există pe planetă.

Vedeți sateliții aranjându-se în jurul planetelor, planetele în jurul Soarelui pentru a constitui Lumi; Lumile care nu sunt decât niște celule ale Universului marchează în linii de foc în infinit legile eterne ale Naturii.

Peste tot strălucește această misterioasă progresie, acest aranjament al unităților inferioare în fața Unității superioare, această aranjare⁴⁹ universală care pornește de la atom pentru a ajunge din astru în Lume până la această Unitate Primară în jurul căreia gravitează Universul.

Totul este analog, legea care conduce Lumile conduce și viața insectei.

A studia modul în care celulele se grupează pentru a forma un organ, înseamnă a studia modul în care Regnurile din Natură se grupează pentru a forma Pământul, acest organ al Lumii noastre; înseamnă a studia modul în care indivizii se grupează pentru a constitui o familie, acest organ al Umanității.

A studia formarea unui aparat de către organe, înseamnă a învăța formarea unei lumi din planete, a unei națiuni din familii.

În sfârșit, a învăța constituirea unui om din aparate, înseamnă a cunoaște constituirea Universului din Lumi și a Umanității din Națiuni.

Totul este analog: a cunoaște secretul celulei înseamnă a cunoaște secretul lui Dumnezeu.

Absolutul este peste tot. - Totul este în toate.

Metoda analogică strălucește aici în toată splendoarea sa.

De ce, dacă omul este o celulă a umanității, umanitatea nu ar fi aparatul superior al unei ființe însuflețite numite Terra?

De ce Pământul nu ar fi un organ al unei ființe superioare numite Lume, al cărei creier este Soarele?

⁴⁹ Termen folosit de Louis Lucas

De ce această lume însăși nu ar constitui seria inferioară a Ființei Ființelor, a Macrocosmosului ale cărui aparate sunt Universurile?

Acestea sunt întrebările care s-au ridicat asemeni atâtor sfîncși în fața investigațiilor întregii Antichități. Și când Postulantul nu atinsese toate cunoștințele suficiente pentru a plonja cu toată forța intuiției sale în centrul centrelor Universului, când nu știa să urmeze sfatul lui Pitagora:

„Pentru ca să te ridici în etherul radios
În sânul nemuritorilor, să fii un zeu tu însuși.”

Atunci se înarma cu singurul instrument solid pe care îl cunoștea încă și, puternic în metoda sa, se lansa în studiul Infinitului.

Dar viața circulă în celulă, viața circulă în om, de unde vine ea?

Celula umană este imobilizată în organ, dar iată că acel curent viu dus de sânge trece repede în fața ei; ea își ia din acest curent ce îi trebuie și își îndeplinește funcția; curentul este același peste tot și fiecare celulă îl transformă în mod diferit.

Aici este celula unei glande care își va extrage forța din viața pe care sângele i-o aduce și saliva, sucul gastric sau bila vor fi secrete.

Acolo este celula musculară care va împrumuta mijlocul de a se contracta din același curent care a furnizat anterior secrețiile diferite.

Iată, în sfîrșit, celula nervoasă care va transforma în Inteligență același agent producător de fenomene atât de diverse.

Este posibil ca o aceeași forță, Viața, să fie transformată în forțe de ordine atât de diverse și aceasta prin forma diferită a organelor?

La această întrebare egipteanul se încheie în laboratorul templului și vede un fascicul de lumină albă care vine să se spargă într-o prismă pentru a se transforma în culori variate.

Culorile depind de grosimea sticlei străbătute. Această încercare ajunge. - El înțelege.

Viața, mereu aceeași, care circulă în om, poate fi comparată cu lumina albă, fiecare organ cu o parte diferită a prisme. Curentul de lumină albă trece și fiecare organ acționează în el: aici este un organ în care materia este grosieră, el reprezintă baza prisme, culorile inferioare vor apărea sau mai degrabă secrețiile cele mai groasere.

Acolo, este un organ în care materia este la maximum de perfecțiune, el reprezintă vârful prisme, culorile superioare se formează, inteligența se va naște.

Acestea sunt bazele Medicinii oculte⁵⁰. Dar acest curent vital, de unde tot vine el? Din aer, unde îl caută globula sanguină pentru a-l transporta prin tot organismul.

Unitatea magnifică a producțiilor lui Osiris – Isis apare și mai strălucitoare.

Un același curent circulă de-a lungul Planetei și în fiecare Individ care ia viață pe ea.

Omul aspiră și transformă viața terestră în Viață umană, așa cum în el creierul transformă această Viață umană în Viață cerebrală, ficatul în Viață hepatică, etc.

Animalul transformă Viața terestră în viața sa proprie, conform speciei sale.

Vegetalul pulsează de asemenea din toate frunzele sale o viață specială la sânul Mamei comune, Pământul.

Mineralul și toate ființele transformă în forță personală această forță terestră.

Din nou, analogia matematic exactă, cu lumina albă și prisma, pentru care fiecare ființă reprezintă o parte integrantă.

Dar Pământul nu își ia oare viața și prin urmare cea a tot ceea ce poartă din acest curent luminos și vital în care plonjează?

Soarele revarsă din plin Viața sa solară asupra planetelor din sistemul său și fiecare dintre ele transformă Viața solară în

⁵⁰ vezi pentru dezvoltare *Medicina nouă*, de Louis Lucas

propria sa viață. Pământul o transformă în viață terestră; Saturn în viață saturniană, rece și tristă; Jupiter în viața sa proprie și astfel pentru fiecare dintre celelalte planete și pentru sateliții lor.

Dar Soarele însuși nu își extrage viața solară, această lumină-căldură-electricitate pe care o revarsă din Universul din care face parte?

Atunci, preotul egiptean, sesizând în ansamblul său august Sinteza Vieții, se prosternează și o adoră.

El adoră Viața care este în el, această Viață pe care Pământul i-a dat-o, această viață pe care Soarele i-a dat-o Lumii noastre, pe care acesta a extras-o din Univers și pe care Universul a extras-o din centrul misterios și inefabil în care Ființa Ființelor, Universul Unversurilor, Unitatea Vieții, Osiris - Isis, rezidă în eterna sa uniune.

El se prosternează și îl adoră pe Dumnezeu în el, Dumnezeu în Lume, Dumnezeu în Univers, Dumnezeu în Dumnezeu.

Viața pe care am găsit-o peste tot ar ști să scape legilor comune?

Fenomenul, oricare ar fi el, revelează întotdeauna, și peste tot, originea sa trinitară.

Seriile, oricât de mari ar părea, se ordonează toate urmând legea misterioasă:

Activ	Pasiv	Neutru
Pozitiv	Negativ	Echilibrat
+	-	∞

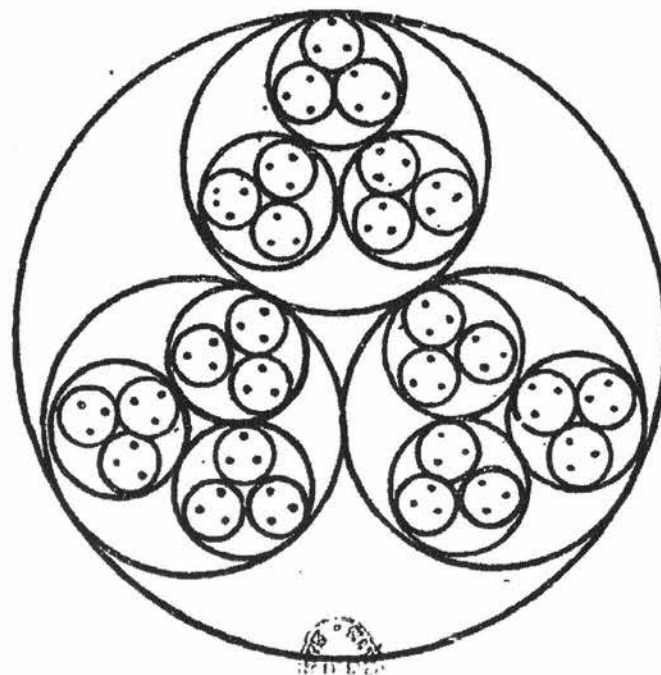

Diagrama Vieții Universale

Acest om care comandă ca un stăpân al familiei în care el reprezintă pozitivul se va curba în fața legii tribului și, prin aceasta, va deveni negativ.

Pământul care atrage spre sine, care reunește în unitatea sa absorbitoare, toate ființele și obiectele situate pe suprafața sa, acționând astfel în mod activ, se supune pasiv atracției Soarelui, superiorul său.

Vedem aici apărând absorbția seriilor inferioare prin seriile superioare și a acestora, considerate serii inferioare, printr-o serie superioară, etc., la infinit⁵¹.

⁵¹ Louis Lucas, a 3-a lege a Mișcării

Căldura apare pozitivă în Cald, negativă în Umbră, echilibrată în Penumbră.

Electricitatea se dovedește pozitivă în Pozitiv, negativă în Negativ, echilibrată în Neutru.

Dar Căldura, Lumina și Electricitatea nu reprezintă oare trei faze ale unui lucru mai elevat⁵²?

Acest lucru a cărui Căldură reărezintă Pozitivul, Lumina Echilibrul, Electricitatea Negativul, este Forța Lumii noastre.

Să refacem experimental fenomenele; după fizică traversăm chimia, vedem într-o experiență cunoscută: oxigenul va fi redat la polul Mișcării, hidrogenul la polul Rezistenței și azotul când la unul când la celălalt pol, urmând rolul pe care îl joacă în combinații.

Vedem că se întâmplă la fel în cazul celorlalte corpuri metaloide și metalice; regăsim peste tot mișcarea acidifiantă, odihna alcalinizantă și echilibrul dintre cele două, reprezentat de azot și de nuanțele sale⁵³. Când din progresie în progresie, din Univers în Univers vom ajunge la cea mai înaltă abstracțiune, vom vedea o forță unică opunându-se ei înșiși pentru a crea, în activitatea sa, Mișcarea în pasivitatea sa Materia⁵⁴ și în echilibrul său tot ce este cuprins între divizibilitate și unitate, treptele infinite prin care forța urcă de la starea solidă⁵⁵ până la formele cele mai elevate ale inteligenței, ale geniului și, în final, până la

⁵² În Natură, electricitatea nu este decât un detaliu așa cum în spectrul solar, roșul nu este decât o nuanță

Electricitate, Căldură, Lumină sunt trei faze generale ale mișcării ale cărei nuanțe intermediare sunt infinite. (Louis Lucas)

⁵³ Louis Lucas, *Chimia nouă*, p. 282

⁵⁴ Materia prezintă o rezistență; o rezistență, adică o forță. Pentru că forțele singure sunt capabile de rezistență și, prin această considerație, materia își decelează originea sa Unitară identică mișcării inițiale și elementare. Cuvântul Materie exprimă pasivitatea mișcării așa cum cuvântul Forță desemnează activitatea. (Louis Lucas)

⁵⁵ Materia își dezvoltă originea prin cele trei nuanțe ale sale: Materia pozitivă sau Starea gazoasă, Materia negativă sau Starea solidă, Materia echilibrată sau Starea lichidă.

originea sa Dumnezeu, a cărui Activitate se numește Tatăl sau Osiris, Pasivitatea Fiul sau Isis și Echilibrul, Cauza pentru Tot, imaginea Tri-Unității pe care o constituie, se numește Sfântul Spirit⁵⁶ sau Horus.

Deținem acum unul dintre cele mai mari secrete ale Sanctuarului, cheia tuturor miracolelor trecute, prezente și viitoare, cunoașterea acestui agent mereu același și mereu desemnat diferit, Telesma lui Hermes, Șarpele lui Moise și a Indous, Azotul alchimistilor, Lumina Astrală a Martiniștilor și a lui Eliphas Lévi, în sfârșit Magnestimul lui Mesmer și Mișcarea lui Louis Lucas, care a descoperit cele trei legi care o conduc și a demonstrat aplicarea în științele pozitive contemporane.

Cunoaștem deja diversele modificări în urma cărora acest agent universal devine viața fiecărei ființe. Să îi studiem acum evoluția.

Această emanație va urma în mod universal trei faze de dezvoltare:

Într-o primă fază, pasivul va acționa asupra activului și rezultatul va fi o pasivitate, o materializare, o îndepărtare de Unitate spre Multiplicitate⁵⁷.

Într-o a doua fază, activul și pasivul se vor echilibra; ierarhia, seria va apărea, lucrurile inferioare vor gravita în jurul termenului superior.

Într-o a treia fază, în sfârșit, activul va acționa asupra pasivului, având loc evoluția de la Multiplicitate la Unitate.

Involuția sau Materializarea progresivă.

Echilibrul.

Evoluția sau spiritualizarea progresivă.

Acestea sunt cele trei legi ale Mișcării.

Din centrul misterios în care se păstrează inefabil, de neconceput Ein Soph-Parabrahm, o forță emană în Infinit.

⁵⁶ Vezi operele lui Christian, Eliphas Lévi și mai ales Lacuria citate în *Tratatul Metodic al Științei oculte*

⁵⁷ vezi *Eureka* de Edgar Allan Poe și *Chimia nouă* de L. Lucas

Această forță constituită activ-pasivă, ca ceea ce i-a dat naștere, va produce un rezultat diferit urmând ca activul sau pasivul să domine în acțiune.

Forța se îndepărtează de Unitate pentru a câștiga Multiplul, Diviziunea; la fel pasivul, creatorul Multiplului, domină în acest moment. Producția este mai ales pasivă, materială; forța se materializează.

Inteligența se cojește puțin câte puțin, se acoperă din nou în învelișuri care reprezintă mai întâi starea materiei celei mai apropiate de esențe: materia radiantă.

În acest moment o masă, enormă pentru concepțiile umane, infimă în ochii Infinitului, traversează Spațiul. Pe planetele inferioare ale Lumilor pe care le despică în drumul său, instrumentele se ridică și din înaltul observatoarelor muritorii anunță: „o cometă traversează sistemul nostru”.

Pe planetele superioare ale acestor Lumi nemuritorii se prosternă și adoră cu religiozitate lumina divină care împlinește sacrificiul din care trebuie să se nască la întoarcere Unitatea. Ei se înclină și strigă: „Spiritul lui Dumnezeu traversează Lumea”.

Totuși, cu cât masa se îndepărtează de Unitate cu atât materializarea se accentuează. Materia în Stare gazoasă apare, umplând în mare parte masa care își încetinește alergarea într-un punct din spațiu. Savantul care îl percepe anunță muritorilor o nebuloasă, Nașterea unui sistem planetar; Nemuritorul concepe Nașterea unui Zeu.

Starea cea mai pasivă a luat naștere, aglomerările solide s-au născut; dar în același timp forța activă se degajează puțin câte puțin și vine să echilibreze forța pasivă. Viața se concentrează în centrul sistemului într-un Soare și planetele primesc cu atât mai mult influența sa cu cât sunt mai aproape, cu cât sunt mai materiale, la fel cum Soarele primește o influență mai activă dacă este mai aproape de VIAȚA - PRINCIPIU din care a emanat.

Atunci forța activă acționează definitiv asupra forței pasive, planetele s-au grupat în jurul unui centru preponderent; ființa vie

numită Lume a luat naștere, s-a organizat și evoluează lent spre Unitatea de la care a plecat.

Pe fiecare planetă legea care a dat naștere Lumii se repetă identic. Soarele acționează în raport cu planetele cum UNITATEA-VIAȚĂ acționa asupra Soarelui. Planeta este cu atât mai materială cu cât este mai departe de el.

Mai întâi ardere, apoi gazoasă, apoi lichidă, câteva aglomerări solide apar în sânul acestei mase lichide, continentele iau naștere.

Apoi, evoluția planetei spre Soarele său începe și Viața planetară se organizează. Forța activă acționează aici din nou asupra forței materiale, pasive.

Producțiile care se vor naște pe planetă vor urma aceleași faze ca cele suportate de aceasta în raport cu Soarele.

Continentele, solidificându-se, condensează în sânul lor forța în ardere care forma în mod primitiv planeta. Această forță vitală terestră, care nu este decât o emanare de forță vitală solară, acționează asupra pământului și rudimentele vitale se dezvoltă constituind metalele inferioare⁵⁸.

La fel cum această Lume evoluează spre Viața Universului său creându-și un suflet⁵⁹, ansamblu al tuturor sufletelor planetare închise în el; așa cum fiecare planetă evoluează spre sufletul lumii sale creând sufletul său planetar, ansamblu al sufletelor pe care această planetă le închide; la fel metalul, prim termen al vieții pe planetă, creează de-a lungul diferitelor sale epoci un suflet orientat spre sufletul pământului. Acest metal mai întâi inferior se perfecționează din ce în ce mai mult, devine capabil să fixeze mai multă forță activă și în câteva sute de ani viața care circula altădată în plumb circulă acum într-o masă de

⁵⁸ aici începe evoluția concepută după moderni care nu i-au văzut partea descendentă cunoscută la perfecțiune de către antici.

⁵⁹ vezi pentru clarificarea acestei aserțiuni creația sufletului omenesc.

aur⁶⁰, Soarele metalelor, acționând asupra lor așa cum acționează Soarele asupra Pământului.

Viața progresează la fel în vegetal și, după câteva mii de ani, producția cea mai ridicată a continentului apare, omul, care reprezintă Soarele animalității așa cum Aurul reprezenta soarele mineralității.

Legea progresivă se va regăsi în om ca în tot restul Naturii; dar aici sunt necesare câteva considerații referitoare la similitudinea progresiilor.

Să ne întoarcem și să ne amintim că în momentul Nașterii unei Lumi altele existau deja și îndepliniseră la diverse grade evoluția spre Unitate. Astfel încât existau lumi mai mult sau mai puțin vechi.

De asemenea, există vârste diferite în planete, vârste diferite în producțiile lor. Când o planetă evoluează pentru prima dată ea realizează primul vestigiul al regnului Mineral; o alta mai în vârstă în producțiile sale vitale a evoluat deja primul regn animal; o alta și mai veche a evoluat deja primul regn al omului.

Așa cum există planete de mai multe vârste, la fel există continente mai mult sau mai puțin vechi pe o aceeași planetă.

Fiecare continent este încoronat de o rasă de oameni așa cum fiecare lume este încoronată de către un Soare.

Cum progresia există, de asemenea, printre oameni, înseamnă că în momentul în care a doua rasă de oameni apare pe al doilea continent creat de către planetă, prima rasă de oameni evoluată pe primul continent este în plină dezvoltare intelectuală, în timp ce ultima venită este sălbatică și abrutizată⁶¹.

Același fapt se regăsește strălucind de adevăr în familia în care vedem fondatorul străbun, plin de experiență, dar abătut de bătrânețe, în timp ce ultimul născut este pe cât de ignorant pe atât de plin de viață. Între cei doi există toate gradațiile și tatăl

⁶⁰ fundament al doctrinei alchimice. Vedeți, pentru această idee de evoluție a aceleiași vieți în corpuri din ce în ce mai perfecte legea hindusă a Karmei.

⁶¹ vezi *Misiunea Evreilor* și doctrinele filosofice din Știința esoterică.

reprezintă virilitatea în deplina sa dezvoltare în timp ce bunicul stabilește tranziția între el și străbun.

Copil - Tată - Bunic - Străbunic reprezintă, așadar, în familie această evoluție pe care o regăsim în Natura întreagă.

Ființele, oricare ar fi ele, sunt formate în ultimă analiză din trei părți constitutive: corpul, viața sau spiritul și sufletul.

Evoluția unui corp produce o viață, evoluția unei vieți produce un suflet.

Să verificăm aceste date aplicându-le la om.

Fiecare continent se încoronează, repet, cu o rasă diferită de oameni reprezentând termenul superior al evoluției materiale pe planetă.

În fiecare om se arată trei părți: pântecul, pieptul, capul. Pântecul servește la fabricarea corpurilor, capul la fabricarea sufletului.

Scopul fiecărei ființe create de natură este de a da naștere unei forțe de ordin superior celei pe care o primește. Mineralul primește viața terestră și trebuie să o transforme în viață vegetală prin evoluția sa; vegetalul dă naștere vieții animale și aceasta vieții umane.

Viața îi este dată omului pentru a o transforma într-o forță mai mare: sufletul. – Sufletul este o rezultată⁶².

⁶² sufletul este o creație originală aparținându-ne la propriu și prezentând eternității flancul responsabilității sale (Louis Lucas, *Medicina nouă*, p.33)

Sunetul reprezentând forța vitală produce altceva în diversitatea sa extremă: el produce Tonalitatea, de unde se naște efectul general sau sufletul, cu valoarea sa specială și relativă. O orchestră este un organ material, cu toate aparatele sale compuse: sunetele, cu Armoniile lor, combinațiile lor imense; este jocul forțelor vitale; este stofa corpului din care sufletul se creează și se înalță, așa cum tonalitatea își creează un sentiment general, definitiv și rezultat. Astfel, tonalitatea Generală care este străină și instrumentului inert prin el-însuși și armoniilor încrucișate care sunt în joc: iată Sufletul concertului, etc. (*Id.*)

Scopul omului este așadar înainte de toate de a dezvolta în el însuși acest suflet care nu se găsește acolo decât ca germen și, dacă o existență nu este de ajuns, vor fi necesare mai multe⁶³.

Această idee ascunsă profanilor prin inițieri, se regăsește la toți autorii care au pătruns adânc în cunoașterea legilor Naturii. Este una dintre principalele idei divulgate de Budismul esoteric în timpurile moderne; dar antichitatea precum și câteva scrieri occidentale nu au ignorat-o niciodată.

„Într-adevăr acesta este felul în care Dumnezeu Însuși, prin cunoașterea intimă a Absolutului care este Esența Sa, indentifică în continuu cu Știința Sa, Ființa care îi corespunde în Esența Sa Absolută; și acesta este modul manifest în care Dumnezeu operează neîncetat Creația sa Proprie sau nemurirea Sa. Și, în consecință, din moment ce omul este creat după imaginea lui Dumnezeu, el trebuie să cucerească prin același mijloc propria nemurire, operând astfel propria sa creație prin descoperirea esenței absolutului, adică a condițiilor adevărului⁶⁴.”

Fabre d'Olivet, în admirabilul rezumat făcut doctrinei lui Pitagora, ne arată în câteva pagini esența psihologiei antice. Este suficient să îl citești și să îl compari cu doctrinele Budismului esoteric pentru a cunoaște unul dintre cele mai mari secrete închise în sanctuare.

Iată acest rezumat:

„Pitagora admitea două mobile ale acțiunilor umane: puterea Voinței și necesitatea Destinului; el le supunea pe amândouă unei legi fundamentale numite Providență, din care emanau.

„Primul dintre aceste mobile era liber și al doilea constrâns: așa încât omul se afla plasat între două naturi opuse, dar nu

⁶³ Citind diferiți autori care scriu despre suflet, trebuie acordată atenție sensului pe care îl atribuie acestui cuvânt. Unii numesc suflet ceea ce eu numesc aici *viață sau spirit* și spirit al treilea termen pe care eu îl numesc suflet. Ideea este aceeași peste tot, doar folosirea termenilor diferă.

⁶⁴ Wronski, *Scrisoare adresată Papei*. Vezi lista de lucrări ale lui Wronski în *Ocultismul contemporan*

contrarii, nu neapărat bune sau rele, urmând felul în care știa să le folosească.

Puterea Voinței se exersa asupra lucrurilor de făcut sau asupra viitorului; necesitatea Destinului, asupra lucrurilor făcute sau a trecutului; și unul îl alimenta neîncetat pe celălalt, lucrând asupra materialelor pe care și le furnizau în mod reciproc.

„Căci, în concepția acestui admirabil filosof, trecutul naște viitorul, viitor care își formează trecutul și din reuniunea celor două se naște prezentul mereu existent, care este originea amândurora: idee foarte profundă pe care au adoptat-o stoicii. Astfel, conform acestei doctrine, Libertatea domnește în viitor, Necesitatea în trecut și Providența în prezent. Nimic din ceea ce există nu se întâmplă prin Hazard ci prin unirea legii fundamentale și providențiale cu voința umană care o urmează sau o încalcă, operând asupra Necesității.

„Acordul Voinței cu Providența constituie binele, răul se naște din opoziția lor. Omul a primit, pentru a se conduce în cariera pe care trebuie să o parcurgă pe pământ, trei forțe corespunzătoare fiecăreia dintre cele trei modificări ale ființei sale și toate trei legate de voința sa.

„Prima, atașată corpului, este instinctul; a doua, devotată sufletului, este virtutea; a treia, aparținând inteligenței este știința sau înțelepciunea.

Aceste trei forțe, indiferente prin ele însele, nu iau acest nume decât prin buna folosire pe care o adoptă voința, pentru că, în caz de rea folosire, ele degenerază în abrutizare, în viciu și în ignoranță.

Instinctul percepe binele sau răul fizic rezultând din senzație; virtutea cunoaște binele sau răul moral existând în sentiment; știința judecă binele sau răul inteligibil care se naște din consimțământ.

În cazul senzației, binele și răul se numesc plăcere sau durere; în sentiment, iubire sau ură; în consimțământ, adevăr sau greșală.

„Senzația, sentimentul rezidând în corp, în suflet și în spirit, formează un ternar care, dezvoltându-se în favoarea unei unități relative, constituie cuaternarul uman sau Omul considerat la modul abstract.

„Cele trei afecțiuni care compun acest ternar acționează și reacționează unele asupra celorlalte și se clarifică sau se umbresc reciproc; și unitatea care le leagă, adică Omul, se perfecționează sau se depravează, cu cât tinde să se confunde cu Unitatea universală sau să se distingă de aceasta.

„Mijlocul prin care se confundă sau se distinge, se apropie sau se îndepărtează, rezidă în totalitate în voința sa, care, prin felul în care folosește instrumentele furnizate de corp și de spirit, se apropie de instinct sau se abrutizează, devine virtuasă sau vicioasă, înțeleaptă sau ignorantă și ajunge în stadiul de a percepe cu mai multă sau mai puțină energie, de a cunoaște sau de a judeca cu mai multă sau mai puțină dreptate ce este bun, frumos și drept în senzație, sentiment sau consimțământ; de a distinge cu mai multă sau mai puțină forță și lumină binele și răul; și de a nu se mai înșela, în cele din urmă, în legătură cu ceea ce este realmente plăcere sau durere, iubire sau ură, adevăr sau greșeală.

„Omul, așa cum l-am descris, conform ideii concepute de Pitagora sub denumirea de Providență, între trecut și viitor, înzestrat cu o voință liberă prin esența sa și conducându-se spre virtutea sau spre viciul propriei sale mișcări, Omul, spun eu, trebuie să cunoască sursa nefericirilor pe care le resimte neapărat și, departe de a acuza aceeași Providență, care împarte binele și răul fiecăruia în funcție de meritul său și de acțiunile sale anterioare, și de a se supăra doar pe sine pentru că suferă ca urmare inevitabilă a greșelilor sale trecute; deoarece Pitagora admitea mai multe existențe succesive și susținea că prezentul care ne frapază și viitorul care ne amenință nu sunt decât expresia trecutului care a fost opera noastră în timpurile anterioare. El spunea că majoritatea oamenilor pierd, revenind la viață, amintirea acestor trecuturi; dar că, pentru sine, își putea

conserva memoria datorită unei favori deosebite din partea lui Dumnezeu.

„Astfel, conform doctrinei sale, această necesitate fatală în legătură cu care Omul nu încetează a se plânge, el însuși a creat-o prin folosirea voinței sale; el parcurge, pe măsură ce înaintează în timp, ruta pe care și-a trasat-o deja el însuși și urmând să o modifice în bine sau rău, să semene, ca să spunem așa, virtuțile și viciile sale, el o va găsi mai dulce sau mai penibilă când va veni vremea să o parcurgă din nou”⁶⁵.

Adaug la acest citat important un tablou care vă va permite să vedeți sistemul în ansamblul său. Am făcut tot posibilul pentru a fi clar; dacă s-a strecurat vreo greșeală în această lucrare, va fi ușor de remediat prin raportarea la text.

Partea stângă a tabloului reprezintă principiile pozitive desemnate prin semnul (+).

Partea dreaptă, semnele negative desemnate prin semnul (-).

În sfârșit, partea mediană, semnele echilibrate sau superioare desemnate prin semnul (∞).

În partea de jos și în stânga tabloului este rezumatul ternarului uman: suflet - inteligență - corp, indicat prin semnele de mai sus.

	+		∞	-
	LIBERTA- TE (Voință)		PROVIDENȚĂ (Destin)	NECE- SITATE
	Viitor		Prezent	Trecut
		VOINȚĂ INTELIGENĂ		
	Știință (+)		Ignoranță (-)	
	SUFLET		CORP	
Virtute		Viciu	Instinct Abrutizare	

⁶⁵ Fabre d'Olivet, *Versuri de aur*, pp. 249 și 251

(+)		(-)	(+)	(-)	
	Sentiment		Senzație		
iubire		ură	plăcere	durere	
(+)		(-)	(+)	(-)	
		Consimțământul			
	Adevăr		Greșeală		
	(+)		(-)		
		∞			
	+		-		
		∞			
	-		-		
	+		-		
	- -		- -		

Învățătura templului se reducea doar la studiul forței universale în diferitele sale manifestări.

Studiind mai întâi Natura naturată, natura fenomenelor, a efectelor, aspirantul la inițiere învăța științele fizice și naturale. Când a constatat că toate aceste efecte depindeau de o aceeași serie de cauze, când a redus multiplicitatea faptelor la unitatea Legilor, inițierea deschidea pentru el Lumea Cauzelor. Acela era momentul în care pătrundea în studiul Naturii naturante învățând Legile Vieții mereu aceeași în diversele sale manifestări; cunoașterea Vieții Lumilor și a Universului îi dădea cheile Astrologiei, cunoașterea Vieții terestre îi dădea cheile Alchimiei.

Urcând încă un grad pe scara inițierii, aspirantul regăsea în om reunirea celor două naturi, naturantă și naturată, și se putea ridica de acolo la concepția unei forțe unice ai cărei poli erau reprezentați de cele două naturi.

Puțini dintre oameni atingeau practica și cunoașterea științelor superioare care confereau puteri aproape divine. Printre aceste științe, care tratau esența divină și punerea sa în acțiune în Natură prin alianța sa cu omul, se aflau Teurgia, Magia, Terapeutica Sacră și Alchimia a cărei existență a fost sesizată de către aspirant la al doilea grad al inițierii sale.

„Nu era doar un singur ordin, ordinul natural, de studiat în știința antică; erau patru, cum am indicat în capitolele precedente.

„Trei dintre ele îmbrățișau Natura naturantă, Natura naturată și în sfârșit Natura umană care le servește drept liant; și hierograma (simbolul sacru) lor era EVA, Viața.

„Al patrulea, reprezentat în tradiția mozaică prin prima literă a numelui IEVE, corespundea unei cu totul alte ierarhii de cunoștințe, marcate de numărul zece”⁶⁶.

„Un fapt sigur, este că în acest ciclu de civilizație, Unitatea genului uman în Univers, Unitatea Universului în Dumnezeu, Unitatea lui Dumnezeu în El-Însuși erau predate nu ca o superstiție primară, obscură și obscurizantă, ci ca pe încoronarea luminoasă, orbitoare, a unei cvadruple ierarhii de științe, animând un cult biologic, ce avea Sabeismul (cultul focului și al corpurilor cerești practicat în vechime de caldeeni, de perși) ca formă.

„Numele Dumnezeului Suprem al acestu ciclu, Iswara, Soțul Înțelepciunii Vii, al Naturii naturante, Prakriti, este același pe care Moise îl va extrage, cu aproape cincizeci de secole ulterior, din Tradiția Caldeeană a Abramidelor și din sanctuarele Tebei pentru a-l transforma în simbolul ciclic al mișcării sale: Iswara-El, sau, prin contragere, Israel, Inteligența sau Spiritul regal al lui Dumnezeu”⁶⁷.

După ceea ce precede vedem că învățătura științei antice se reducea la cele patru grade următoare:

⁶⁶ Saint-Yves d'Alveydre, p. 121

⁶⁷ Saint-Yves d'Alveydre, p. 99

1. Studiul forței universale în manifestările sale vitale.	Științe fiziogonice	ה
2. Studiul acestei forțe în manifestările sale umane.	Științele androgonice	ו
3. Studiul acestei forțe în manifestările sale astrale.	Științele comsogonice	ה
4. Studiul acestei forțe în esența sa și punerea în practică a principiilor.	Științele teogonice descoperite	י

PARTEA A II-A

REALIZAREA

CAPITOLUL IV DESPRE EXPRIMAREA IDEILOR

Despre exprimarea ideilor; Semnele; Originea Limbajului; Poveștile simbolice și interpretarea lor; Masa de Smarald a lui Hermes și explicarea sa; Telesme; Alchimia; Explicarea textelor Hermetice; Geometria calitativă; Numele Proprii și Utilitatea lor.

Urmând până în străfundurile sanctuarului studiul nostru despre știința antică am abordat în mod succesiv ideile cele mai generale pe care le închidea.

Dar opera noastră nu trebuie să se limiteze doar la atât.

Ideea, atât timp cât rămâne în mintea creatorului sau, este invizibilă pentru ceilalți oameni.

Aceștia neputând, în general să comunice între ei decât prin simțuri nu vor percepe această idee decât când va fi sensibilizată.

Ideea este invizibilul. Pentru a face ca acest invizibil să devină vizibil, trebuie să se facă apel la semn.

Prin Semn înțeleg orice mijloc exterior pe care omul îl folosește pentru a-și manifesta ideile.

Elementele Semnului sunt: vocea, gestul și caracterele desenate.

Materialele sale sunt: sunetul, mișcarea și lumina⁶⁸.

Acum va trebui să recurgem la studiul Semnelor pentru a vedea modul în care preotul egiptean exprima ideile pe care le primise la inițiere.

Ce subiect mai frumos de cercetare pentru gânditor decât originea limbilor umane?

Este interesant de văzut cum doi oameni de o profunzime și o erudiție remarcabilă, Claude de Saint-Martin, filosoful necunoscut și Fabre d'Olivet ajung, pe căi diferite, la concluzii aproape identice în legătura cu această problemă importantă.

Amândoi se revoltă împotriva sistemului senzualiștilor, reluați în acea vreme de către pozitiviști, care afirmău că limbile sunt rezultatul arbitrar al capriciilor umane și amândoi au fost conduși în studiul lor de cunoașterea profundă a limbii ebraice.

Pe cine trebuie să credem? Pe cei care abia cunosc una sau două limbi moderne fără a le cunoaște originile, sau pe cei care s-au dedicat studiului tuturor limbilor antice până la cunoașterea celor trei limbi-mame, Chineza, Sanscrita și Ebraica⁶⁹, cele care de la originea raselor umane proclamă existența unei Rațiuni superioare?

„În orice fel ne-am imagina originea genului uman, germenul radical al gândirii nu i-a putut fi transmis decât prin semn și acest semn presupune o idee mamă⁷⁰.

„Da, dacă nu voi fi înșelat de slăbiciunea talentului meu, voi demonstra cum cuvintele care compun limbile, în general, și cele ale limbii ebraice în special, departe de a fi aruncate la întâmplare și formate prin explozia unui capriciu arbitrar, așa cum s-a pretins, sunt, dimpotrivă, produse printr-o rațiune profundă; voi dovedi că nu există niciuna care să nu poată fi redusă, prin analize gramaticale bine făcute, la elemente fixe, de

o natură imuabilă pentru fond, oricât de infinit de variabile ar fi în ceea ce privește forma.

„Aceste elemente, cele pe care le putem examina aici, constituie această parte a discursului căreia i-am dat numele de Semn. Ele includ, după cum am spus, vocea, gestul și caracterele desenate.”⁷¹

Să avansăm și mai mult și vom vedea originea acestor Semne:

„Am desemnat ca elemente ale Cuvântului, vocea, gestul și elementele desenate; ca mijloace, sunetul, mișcarea și lumina; dar aceste elemente și aceste mijloace ar exista într-adevăr dacă nu ar fi în același timp o forță creatoare, independentă de ele, care se află interesată de a pune stăpânire pe ele și care este capabilă de a le pune în valoare. Această putere este Voința.

„Mă abțin să îi numesc principiul, căci în afară de faptul că ar fi dificil de conceput, nu e aici locul de a vorbi despre asta. Dar existența Voinței nu ar putea fi negată, nici chiar de cel mai determinat sceptic, din moment ce nu ar putea să o revoce în îndoială fără a vrea și, prin urmare, fără a o recunoaște.

„Ori, vocea articulată și gestul afirmativ sau negativ, nu sunt și nu pot fi decât expresia Voinței. Ea, Voința, este cea care, punând stăpânire pe sunet și pe mișcare, forțele ce vor deveni interpretii săi, va reflecta în afară sentimentele sale interioare.

„Totuși, dacă Voința este una, toate afecțiunile sale, deși diverse, trebuie să fie identice, adică să fie aceleași pentru toți indivizii care le resimt. Astfel, un om vrând și afirmându-și voința prin gest sau prin inflexiune vocală nu resimte o altă afecțiune față de orice alt om care vrea să afirme același lucru.

Gestul și sunetul vocii care însoțește afirmarea nu mai sunt cele destinate pentru a picta negația; și nu există nici un om pe pământ de la care să nu putem înțelege prin gest sau prin inflexiunea vocii că iubește sau că urăște, că vrea sau că nu vrea un lucru pe care îl prezintă. Nu s-ar putea să fie acolo vreo

⁶⁸ Fabre d'Olivet, *Lang. heb. rest.* Vezi și Claude de Saint-Martin, *Crocodilul*

⁶⁹ Fabre d'Olivet, *Lang. heb. rest.*, Dizertație, introducere.

⁷⁰ Saint-Martin, *Semnele și Ideile* (în *Crocodilul*)

⁷¹ Fabre d'Olivet, *Lang. heb. rest*

convenție. Este o forță identică, care se manifestă în mod spontan și care, rezonând dintr-un focar volitiv, urmează să se reflecte în altul.

„Aș vrea să fie la fel de ușor de demonstrat că este de asemenea fără convenție și doar prin forța Voinței, că gestul sau inflexiunea vocală afectate afirmației sau negației se transformă în cuvinte diverse; și cum se întâmplă, de exemplu, cu expresiile *da* și *nu*⁷² având același sens și antrenând aceeași inflexiune și același gest, nu au totuși același sunet; dar dacă lucrurile ar fi atât de ușoare, de ce ar fi rămas originea Cuvântului necunoscută până în prezent.

„Cum de atâția savanți, înarmați rând pe rând cu sinteză și analiză, nu au putut rezolva o chestiune atât de importantă pentru om? Nu există nimic convențional în Cuvânt, sper să îi fac să simtă acest lucru pe acei cititori care vor dori să mă urmeze cu atenție; dar nu promit să le demonstrez un adevăr de asemenea natură în maniera geometrilor; posesia sa este de o prea mare importanță pentru a o putea închide într-o ecuație algebrică.

„Să revenim. Sunetul și mișcarea puse la dispoziția Voinței sunt modificate de ea; adică prin intermediul unor anumite organe, potrivite pentru acest efect, sunetul este articulat și schimbat în voce; mișcarea este determinată și schimbată în gest. Însă vocea și gestul nu au decât o durată instantanee, fugitivă. Dacă depinde de voința omului ca amintirea sentimentelor să se manifeste în afară, și acest lucru depinde de ea aproape întotdeauna, atunci, negăsind nici o resursă pentru a fixa sau a picta sunetul, ea pune stăpânire pe mișcare și, cu ajutorul mâinii, organul său cel mai expresiv, găsește, prin efort, secretul de a desena pe scoarța copacilor sau de a grava în piatră, gestul determinat inițial.

„Iată originea caracterelor desenate, care, ca imagine a gestului și a simbolului inflexiunii vocale, devine unul dintre elementele cele mai fecunde ale limbajului, își extind rapid

imperiul și îi prezintă omului un mijloc inepuizabil de combinații. Nu există nimic convențional în principiul lor, căci *nu* este mereu *nu* și *da* este mereu *da*: un om este un om. Dar pentru că forma lor depinde mult de desenator, care resimte primul voința de a-și picta sentimentele, arbitrarul se poate strecura îndeajuns și pot apărea destule variații pentru a fi nevoie de o convenție care să asigure autenticitatea și să autorizeze folosirea lor.

De asemenea, doar în sânul unei comunități avansate în civilizație și supuse legilor unei guvernări regulate putem întâlni folosirea unei scrieri oarecare. Putem fi siguri că acolo unde există caractere desenate există și formele civile. Toți oamenii vorbesc și își comunică ideile, oricât de sălbătice ar fi, cu singura condiție de a fi oameni; dar nu scriu toți pentru că nu este deloc nevoie de convenție pentru stabilirea unui limbaj, cât timp nu este încă nevoie pentru stabilirea unei scrieri.

„Totuși, deși caracterele desenate presupun o convenție, așa am spus, nu trebuie să uităm că ele sunt simbolurile a două lucruri care nu se presupun reciproc, inflexiunea vocală și gestul. Acestea se nasc din exploatarea spontană a Voinței. Celelalte sunt fructul reflexiei.”⁷³

În posesia semnelor capabile de a-i exprima identitatea, inițialul trebuia să se mai plieze la încă o considerație: alegerea viitorului cititor.

Trebuia să creeze o limbă adaptându-se în avans la inteligența celui căruia îi era destinată, o limbă la fel ca și un cuvânt, care nu prezenta omului obișnuit decât un ansamblu de semne bizare, a devenit pentru vizionar o revelație:

„Înțelepții egipteni procedau cu totul altfel altădată când scriau cu litere pe care le numeau hieroglife pe care nimeni nu le pricepea dacă nu înțelegea VIRTUTEA, PROPRIETATEA și NATURA lucrurilor prin cele figurate.

⁷² כן și לא

⁷³ Fabre d'Olivet, *Lang. heb. rest*, cap. IV, 1

„Cu care Orus Apollon a compus în greacă două cărți și Polyphile a expus destul visul de iubire.” (Rabelais, cartea I, cap. IX)

Ideea teoretică care a condus la alegerea acestei limbi a fost cea a gradației ierarhice Ternare a celor TREI LUMI indicate de Rabelais în citatul de mai sus.

Această idee de a închide anumite cunoștințe într-un cerc special este atât de comună tuturor epocilor pe care le vedem, în acest secol de divulgare și de difuzare excesivă a științelor comune, matematici, istorie naturală, medicină, de a se înconjura de un zid de cuvinte speciale. De ce ne mirăm că găsim aceeași folosire în acțiune printre antici?

Să ne raportăm la triumphiul celor trei lumi FAPTE-LEGI-PRINCIPII și îl vom vedea pe inițiat în posesia celor trei mijloace diferite de a exprima o idee prin sensul pozitiv, sensul comparativ sau sensul superlativ.

Inițiatul se poate servi de cuvinte înțelese de toți schimbând doar valoarea cuvintelor urmând clasa inteligențelor pe care vrea să le instruiască.

Un copil are nevoie de un tată și de o mamă.

Adresându-se tuturor, fără nici o distincție de clasă, scriitorul va vorbi la sensul pozitiv și va spune:

Un copil are nevoie de tată și de mamă.

Dacă vrea să excludă de la înțelegerea acestei idei pe oamenii cu inteligență materială, cei pe care îi desemnăm sub termenul colectiv de: Vulgarul, el va vorbi la sensul comparativ, urcând din domeniul FAPTELOR în domeniul LEGILOR spunând:

Neutrul are nevoie de un pozitiv și un negativ;

Echilibrul are nevoie de un activ și un pasiv.

Oamenii care sunt dedicați studiului Legilor Naturii, cei pe care îi desemnăm în general în epoca noastră sub numele de *savanți*, vor înțelege perfect sensul acestor Legi neinteligibile pentru țăran.

Dar dacă ar trebui să îi excludem de la cunoașterea unui adevăr pe acești savanți deveniți teologi sau persecutori, scriitorul se ridică un grad mai sus, pătrunde pe picior de egalitate în domeniul simbolisticii intrând în LUMEA PRINCIPIILOR și spune:

Coroana are nevoie de înțelepciune și de inteligență.

Savantul, obișnuit să rezolve problemele care i se prezintă, înțelege cuvintele izolat, dar nu poate sesiza raportul care le leagă. Este capabil de a da un sens acestei fraze, dar baza solidă îi lipsește; nu este sigur să interpreteze exact; astfel ridică din umeri când fraze analoage cu aceea apar în cărțile de hermetică și depășește problema strigând: *Misticism și Viclenie!*

Nu acolo rezidă dorința scriitorului?

Inițiatul poate folosi semne diferite în funcție de cei cărora dorește să se adreseze.

Această metodă era folosită cu precădere de către preoții egipteni care scriau în hieroglife, în limba fonetică sau în limba ideografică după caz⁷⁴.

Dar să exemplificăm acest lucru prin exemple folosind, pentru mai multă claritate, aceeași idee ca în primul caz:

Un copil are nevoie de un tată și de o mamă.

Adresându-se maselor, preotul egiptean va desena totul folosind doar un copil între tatăl și mama sa sau va spune fraza textual.

Dacă vrea să restrângă numărul cititorilor, va aborda Lumea Legilor și semnele algebrice înțelese de savant se vor alinia astfel:

1. Fie semnul ∞ desemnând neutrul, copilul, vom scrie:

$$\infty \text{ are nevoie de } + \text{ și de } - (+) + (-) = (\infty)$$

⁷⁴ vezi Fabre d'Olivet și Saint-Yves d'Alveydre

Dacă vrea să restrângă și mai mult domeniul înțelegerii, va aborda semnele ideografice corespunzând principiilor și va spune:

astrologic: $\odot + \text{☾} = \text{☿}$

geometric: $I + - = X$

Vom vedea imediat că aceste semne, care au încă darul de a-i exaspera pe curioși, nu sunt luate în mod arbitrar; ci că dimpotrivă o rațiune profundă conduce la alegerea lor.

2. Folosirea geometriei calitative permite încă o metodă: folosirea unui singur semn care poate fi înțeles în mod diferit în funcție de cititor.

Astfel, semnul următor: $\odot$ nu va reprezenta pentru ignorant decât un punct în mijlocul unui cerc.

Savantul va înțelege că avest semn reprezintă o circumferință și centrul său, sau, astrologic vorbind, Soarele și prin extensie adevărul (rar depășește savantul acest nivel).

Inițiatul va vedea acolo Principiul și dezvoltarea sa, Ideea în Cauza sa, Dumnezeu în Eternitate dincolo de sensurile precedente. Imediat vom vedea originea acestor interpretări.

Metodele despre care tocmai am vorbit au fost folosite mai ales pentru a trata subiectele cele mai ascunse ale inițierii, le regăsim utilizarea în cărțile hermetice și în ritualurile Magiei; există un alt mijloc folosit de toată antichitatea pentru a transmite adevărurile descoperite în sanctuare, vorbesc despre poveștile simbolice.

Ce metodă mai bună de a transmite un adevăr decât de a implica imaginația în locul memoriei? A povesti o istorie țăranului, acesta o va reține și, din gură în gură, aventurile Vulcanului și ale lui Venus vor ajunge în posteritate. S-ar întâmpla la fel și cu Legea lui Kepler?

Vă mărturisesc că mi-e greu să-mi imaginez o țărană destoinică așezată lângă foc enumerând legile astronomice. Povestea simbolică conține totuși adevăruri de altfel importante.

Țăranul nu vede în ea decât un exercițiu agreabil de imaginație; savantul descoperă acolo cu uimire legile mișcării Soarelui și inițiatul, descompunând numele proprii, vede cheia Marii Creații și înțelege cele trei sensuri pe care această poveste le ascunde⁷⁵.

Am ținut să redau aceste metode, într-un anumit ansamblu, cu scopul de a-l ajuta pe cititor să le recunoască de la prima privire.

Acum va trebui să revenim la fiecare dintre ele furnizând anumite detalii care să ne permită să vedem clar punerea lor în practică.

De prima metodă se leagă un rezumat admirabil al Științei oculte din punct de vedere teoretic și practic, o sinteză luminoasă în fața căreia inițiații s-au inclinat întotdeauna cu respect, vreau să vorbesc despre Masa de Smarald (Tabula Smaragdina) atribuită lui Hermes Trismegistul.

Să analizăm această pagină și să regăsim ideile abordate în capitolele precedente; dar mai întâi să redăm ansamblul.

⁷⁵ „Tradiția alchimistă vrea ca inițiatorul să nu vorbească decât prin parabole sau cu ajutorul fabulelor alegorice, dar nu fabule inventate din plăcere. În Marea Creație nu există decât un fapt major: transmutarea care se produce urmând fazele admise. Ori, cum putem înțelege că descrierea acestor faze va fi abordată cu subiecte diferite de cutare sau cutare autor? Remarcați că noul venit se va ambiționa întotdeauna să fie mai puternic în imaginație decât predecesorul său. Hindușii povestesc despre încarnarea lui Vischnou; egiptenii despre călătoria lui Osiris; grecii despre voiajul lui Iason; druizii despre misterele lui Thot; creștinii, conform lui John Dee, despre pasiunea lui Iisus Hristos; arabii despre peripețiile lui Aladin și lampa sa minunată.” (Louis Lucas, *Roman alchimic*, p.171)

TABLA DE SMARALD A LUI HERMES

„Este adevărat, fără minciună, foarte adevărat.”

„Ceea ce este jos este asemeni a ceea ce este sus și ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos pentru a face miracolele unui singur lucru.”

„Și cum toate lucrurile au fost și au venit din Unul, astfel toate lucrurile sunt născute în acest lucru Unic prin adaptare.”

„Soarele este Tatăl, Luna este Mama, vântul l-a purtat în pântecul său, Pământul i-a fost doică; Tatăl a tot, Theleme (Spiritul) al întregii Lumii este aici; forța sa este întreagă dacă este convertită în Pământ.”

„Tu vei despărți pământul de foc, subtilul de dens, ușor, cu mare artă. Urcă de pe Pământ spre Cer și din nou coboară pe Pământ și primește puterea lucrurilor superioare și inferioare. Vei avea prin acest mijloc toată gloria Lumii și toată obscuritatea se va îndepărta de tine.”

„Este forța puternică a oricărei forțe, căci va învinge orice lucru subtil și va penetra orice lucru solid.”

„Astfel a fost creată Lumea.”

„De aici vor fi și vor apărea nenumărate adaptări ale căror mijloc este aici.”

„De aceea am fost numit Hermes Trismegistus având cele trei părți ale întregii Filosofii a Lumii.”

„Ceea ce am spus despre operațiunea Soarelui s-a împlinit și încheiat.”

Este adevărat

Fără minciună

Foarte adevărat.

Masa de smarald începe cu o trinitate. Hermes afirmă astfel de la început Legea care domină întreaga Natură. Știm că

Ternarul se reduce la o ierarhie desemnată sub numele de: *Cele Trei Lumi*. Este așadar un același lucru considerat sub trei aspecte diferite pe care aceste cuvinte vin să ni-l prezinte.

Acest lucru este adevărul în tripla sa manifestare în cele Trei Lumi:

Este adevărat - adevăr sensibil corespunzând Lumii fizice.

- Este aspectul studiat de Știința contemporană.

Fără minciună - opoziție a aspectului precedent.

- Adevăr filosofic, certitudine corespunzând Lumii metafizice sau morale.

Foarte veritabil - uniune a celor două aspecte precedente, teza și antiteza pentru a constitui sinteza.

- adevăr inteligibil corespunzând Lumii divine.

Putem vedea că explicația pe care am dat-o anterior numărului Trei își găsește aici aplicația strălucitoare.

Dar să continuăm:

		<i>Ce este jos este asemeni</i>
<i>Ce este sus este asemeni cu ceea ce este jos</i>	și	<i>cu ceea ce este sus pentru a face miracolele unui singur lucru.</i>

Aranjând astfel această frază vom regăsi mai întâi două Ternare sau mai degrabă un Ternar considerat sub două aspecte, pozitiv și negativ:

pozitiv - sus analog cu jos   **negativ** - jos analog cu sus

Regăsim apoi aplicarea metodei științei oculte, analogia. Hermes spune că pozitivul (sus) este analog negativului (jos), evită să spună că sunt la fel.

În final vedem constituirea lui patru prin reducția lui trei la unitate⁷⁶:

Pentru a face miracolele unui singur lucru.

Sau din șapte, prin reducția lui șase (cele două ternare) la unitate.

Patru și șapte exprimând același lucru⁷⁷, putem folosi cu siguranță oricare dintre cele două aplicații.

Să apropiem explicația celei de-a doua fraze de explicația primei fraze și vom vedea:

Că trebuie să considerăm un Adevăr în triplul său aspect fizic, metafizic și spiritual înainte de toate.

Doar atunci vom putea aplica la această cunoștință metoda analogică ce va permite învățarea Legilor.

În sfârșit, că trebuie să reducem multitudinea legilor la unitate prin descoperirea Principiului sau a Cauzei primare.

Hermes abordează apoi raporturile dintre multiplu și unic sau dintre Creație și Creator, spunând:

Și cum toate lucrurile au fost și au apărut din Unul, la fel toate lucrurile s-au născut în acest lucru unic prin adaptare.

Iată în câteva cuvinte toată învățătura sanctuarului în legătură cu Creația Lumii. creația prin adaptare sau prin cuaternarul dezvoltat în *Sepher Jesirah*⁷⁸ și în primele zece capitole din *Bereschit* a lui Moise⁷⁹.

Acest lucru unic din care derivă totul, este Forța universală a cărei generație este descrisă de Hermes:

Soarele (pozitiv)	este Tatăl
Luna (negativ)	este Mama
Vântul (receptor)	l-a purtat în Pântece
Pământul (materializare, creștere)	este Doica

⁷⁶ vezi finalul cap. II

⁷⁷ vezi finalul cap. II

⁷⁸ vezi traducerea pe care am făcut-o acestei cărți atât de importante în numărul 7 din *Lotus* (octombrie 1887)

⁷⁹ vezi Fabre d'Olivet, *Limba ebraică restituită*.

Acest lucru pe care îl numește Theleme (Voința) este de o asemenea importanță încât, cu riscul de a prelungi prea mult această explicație, voi prezenta părerile mai multor autori cu privire la acest subiect:

„Există un agent mixt, un agent natural și divin, corporal și spiritual, un mediator plastic universal, un receptacol comun al vibrațiilor mișcării și al imaginilor formei, un fluid și o forță pe care am putea-o numi într-o oarecare măsură imaginația Naturii.

„Prin această forță toate aparatele nervoase comunică în secret unele cu altele; de acolo se nasc simpatia și antipatia; de acolo vin visele; prin ea se produc fenomenele de vedere secundară și de viziune supranaturală. Acest agent universal al operelor naturii este *od-ul* evreilor și al cavalerului de Reichembach, este lumina astrală a martiniștilor.

„Existența și folosirea posibilă a acestei forțe constituie marele arcan al magiei practice.

„Lumina astrală magnetizează, încălzește; luminează, atrage; respinge; animă, distruge, coagulează, separă, sparge, adună toate lucrurile sub impulsul voințelor puternice.” (Eliphas Lévi, *Istoria Magiei*, 19)

„Cele patru fluide imponderabile nu sunt decât manifestările diferite ale unui același agent universal care este lumina.” (Eliphas Lévi, *C des G. M.*, 207).

„Am vorbit despre o substanță răspândită în infinit.”

„Substanța care este și cer și pământ, adică, urmând gradele sale de polarizare, subtil sau fix.”

„Această substanță este ceea ce Hermes Trismegistus numește Marele *Telesma*. Când produce splendoare se numește lumină.”

„Este în același timp substanță și mișcare. Este un fluid și o vibrație perpetuă.” (Eliphas Lévi, *C des G. M.*, 117)

„Marele agent magic se dezvoltă prin patru tipuri de fenomene și a fost supus tatonării științelor profane sub patru nume: caloric, lumină, electricitate, magnetism.

„Marele agent magic este a patra emanare a vieții-principiu pentru care Soarele este a treia formă.” (Eliphas Lévi, D. 152)

„Acest agent solar trăiește prin două forțe contrarii; o forță de atracție și o forță de proiecție, ceea ce îl determină pe Hermes să spună că urcă și coboară mereu.” (Eliphas Lévi, I53)

ש ה נ

„Cuvântul folosit de Moise, citit cabalistic, ne dă așadar definiția și descrierea acestui agent magic universal, figurat în toate teogoniile prin șarpe și căruia evreii i-au dat numele:

de OD = +

OB = -

Aour = ∞

ו י נ

„Lumina univereală se numește lumină astrală când magnetizează lumile; când formează metalele o numim azot sau mercurul înțeleptului; când dă viață animalelor trebuie numită magnetism animal.” (Eliphas Lévi)

„Mișcarea este suflul lui Dumnezeu în acțiune printre lucrurile create; este principiul atotputernic care, unic și uniform în natura sa și în originea sa poate, nu este în mai mică măsură cauza și promotorul varietății infinite a fenomenelor care compun categoriile indicibile ale lumilor; ca Dumnezeu el animă sau veștejește, organizează sau dezorganizează, urmând legile secundare care sunt cauza tuturor combinațiilor și permutărilor pe care le putem observa în jurul nostru.” (L. Lucas, C. N., p.34)

„Mișcarea este starea NON DEFINITĂ a forței generale care animă Natura; mișcarea este o forță elementară, singura pe care o înțeleg și pe care consider că ar trebui să o folosim pentru a explica toate fenomenele Naturii. Căci mișcarea este susceptibilă

de mai mult sau mai puțin, adică de condensare și de dilatare, electricitate, căldură, lumină.”

„Mai este susceptibilă și de COMBINAREA condensărilor. În sfârșit găsim în ea ORGANIZAREA acestor combinații.”

„Mișcarea presupus ACTIVĂ din punct de vedere *material* și *intelectual* ne dă cheia tuturor fenomenelor.” (Louis Lucas, *Medicina nouă*, p.25)

„Mișcarea presupus *non definită* este susceptibilă de a se *condensa*, a se *organiza*, a se *concentra* sau a *tonaliza*.”

„*Condensându-se*, ea furnizează o *forță* de o *putere relativă*.”

„*Organizându-se* ea devine aptă de a conduce, a orienta *organe speciale*, chiar fascicule de organe.

„În sfârșit, *concentrându-se*, *tonalizându-se*, îi este posibil să reflecteze asupra oricărei mașini și să conducă ansamblul organismului.” (Louis Lucas, *Medicina nouă*, p.45)

„În sufletul Lumii fluide, mediu care penetrează toate lucrurile, există un curent de iubire sau de atracție și un curent de furie sau de repulsie.

„Acest eter electromagnetic de care suntem magnetizați, acest corp ars de Sfântul Spirit, care reînnoiește neîncetat fața Pământului, este fixat de greutatea atmosferei noastre și prin forța atracției globului.

„Forța de atracție se fixează în centrul corpurilor și forța de proiecție în conturul lor. Această dublă forță acționează prin spirale de mișcare contrare care nu se întâlnesc niciodată. Este aceeași mișcare ca cea a Soarelui care atrage și respinge fără încetare aștrii din sistemul său. Orice manifestare a vieții în ordinea morală dar și în ordinea fizică este produsă de tensiunea extremă a acestor două forțe.” (Christian, *Omul roșu din Tiglărie*)

Cititorul curios să învețe nu mi-o va lua în nume de rău, sper, pentru aceste note, care clarifică subiectul mai bine decât cele mai frumoase dizertații din lume.

După afirmarea acestei forțe universale, Hermes abordează Ocultismul practic, regenerarea Omului prin el însuși și a Materiei prin Omul regenerat.

Vom găsi destule detalii referitoare la acest aspect în *Elixirul Vieții*, publicat de un *Chela* hindus⁸⁰ și în operele Doamnei Blavatsky⁸¹ și de asemenea în Ritualul lui Eliphas Levi.

Există totuși un punct pe care sunt obligat să îl abordez pentru explicarea anumitor povestiri, este vorba despre Filosofia Hermetică.

⁸⁰ Numărul 3 din *Lotus*

⁸¹ *Isis Unveiled (Isis Dezvaluită)*

DESPRE ALCHIMIE

Grație alchimiștilor datele științei antice au ajuns, în mare parte, până la noi. De aceea nu mă pot ocupa de principiile care îi ghidau pe acei cercetători fără a studia Știința ocultă în întregime.

Mă voi limita în acest scurt rezumat la a oferi o idee generală despre practica pe care se bazează poveștile simbolice⁸².

Anumite persoane cred că este imposibil să cunoști practica Marii Creații fără a putea fabrica piatra filosofală: este o greșală. Alchimiștii au descris perfect operațiile pe care le efectuau. Ele nu sunt universal obscure decât într-un punct, materialul folosit în operațiuni.

Totuși, înainte de a aborda acest subiect, trebuie să rezolvăm două probleme:

Ce este piatra filosofală?

Este o viclenie sau avem dovezi de netăgăduit ale existenței sale?

Căutam de mult timp dovezi convingătoare despre existența transmutării, fără succes însă. Faptele nu lipsesc desigur, nici pomeneală de așa ceva, dar pentru că fuseseră executate de alchimiști, le puteam trata drept viclenii, și nu aveau nicio valoare pentru critica științifică.

Răsfoind lucrarea remarcabilă a lui M. Figuiet⁸³, operă în care acest autor vrea să demonstreze că transmutarea nu a existat niciodată, am descoperit trei fapte constituind dovezile științifice, de netăgăduit, ale schimbării metalelor impure în aur.

Operațiunea fusese executată departe de prezența alchimistului, care nu atinsese nici un instrument, și operatorul era în fiecare caz un dușman declarat al alchimiei, necrezând în existența pietrei filosofale.

⁸² vezi Nota lui Louis Lucas, câteva pagini în urmă

⁸³ *Alchimia și Alchimiștii*

Am publicat critica acestor fapte în numărul 3 din *Lotus*⁸⁴, pe care i-l recomand cititorului curios. Rog așadar orice persoană care ar vrea să nege transmutarea să îmi furnizeze mai întâi o negare științifică a acestor experiențe pe care continui să le consider de netăgăduit.

Piatra filosofală este o pulbere care poate avea mai multe culori diferite în funcție de gradul său de perfecțiune dar care, practic, nu posedă decât două, alb și roșu.

Adevărata piatră filosofală este *roșie*. Această pulbere roșie posedă trei virtuți:

Ea *transformă* în aur mercurul sau plumbul în fuziune peste care punem un dram; spun în aur și nu într-un metal care se apropie mai mult sau mai puțin, așa cum a crezut, nu știu de ce, un savant contemporan⁸⁵.

Ea *constituie* un depurativ energetic pentru sânge și vindecă rapid, luată la exterior, orice boală;

Ea *acționează* la fel asupra plantelor, făcându-le să crească, să se dezvolte și să rodească în câteva ore.

Iată trei aspecte care le vor părea de-a dreptul fabuloase multor oameni, dar alchimiștii sunt toți de acord pe această temă.

În rest este de ajuns să reflectați pentru a vedea că aceste trei proprietăți nu constituie decât una singură: întărirea activității vitale.

Piatra filosofală este, așadar, pur și simplu, o condensare energetică a Vieții⁸⁶ într-o cantitate mică de materie și ea acționează ca un ferment asupra corpurilor în prezența cărora este pusă. Este suficient un strop de ferment pentru a „crește” o masă mare de pâine; în același fel, este suficientă puțină piatră filosofală pentru a dezvolta viața conținută într-o materie oarecare, minerală, vegetală sau animală. Iată de ce alchimiștii își numesc piatra: *medicamentul celor trei regnuri*.

⁸⁴ Piatra filosofală dovedită prin fapte

⁸⁵ M. Berthelot

⁸⁶ vezi în cap. III, *Studiu despre Viața Universală*

Știm acum ce este această piatră filosofală, destul pentru a-i recunoaște descrierea într-o poveste simbolică, și la asta trebuie să se limiteze ambițiile noastre.

Să vedem acum fabricarea sa.

Iată care sunt operațiunile esențiale:

Extrageți din mercur obișnuit un ferment special numit de alchimiști *Mercurul filosofilor*.

Faceți ca acest mercur să acționeze asupra argintului pentru a extrage, de asemenea, un ferment.

Faceți ca fermentul Mercurului să acționeze asupra aurului pentru a scoate și de aici un ferment.

Combinați fermentul extras din aur cu fermentul extras din argint și fermentul mercurial într-o retortă de sticlă foarte solidă și în formă de ou, închideți ermetic această retortă și puneți-o la fiert într-un cuptor special numit de către alchimiști *athanor*.

Athanorul nu diferă de alte cuptoare decât printr-o combinație care permite încălzirea pentru foarte mult timp și într-un mod special a oului menționat anterior.

Atunci (în timpul acestei fierberi), și doar atunci, se produc anumite culori despre care vorbesc diversele povestiri alchimice.

Materia conținută în ou devine mai întâi neagră, totul pare putrezit, această stare este desemnată prin numele de *cap de corb*. Imediat această culoare neagră este urmată de o albeață strălucitoare; această trecere de la negru la alb, de la obscuritate la lumină, este o excelentă piatră de încercare pentru a cunoaște o poveste simbolică care vorbește despre alchimie. Materia astfel fixată în alb servește la transmutarea metalelor impure (plumb, mercur) în argint.

Dacă menținem focul vom vedea această culoare albă dispărând treptat, materia capătă nuanțe diverse, de la culorile inferioare ale spectrului (albastru, verde) până la culorile superioare (galben, oranj) și ajunge în final la roșu rubiniu. Piatra filosofală este atunci aproape gata.

Spun aproape gata, pentru că, în această stare, zece grame de piatră filosofală nu transformă mai mult de douăzeci de grame de metal.

Pentru a perfecta piatra este nevoie să o punem într-un ou cu puțin mercur al filosofilor și să reîncepem să încălzim.

Operația care durase un an nu mai necesită decât trei luni și culorile reapar în aceeași ordine ca prima dată.

În acest stadiu piatra transformă în aur de zece ori greutatea sa.

Reluăm din nou operațiunea. Nu durează decât o lună, piatra transformă de o mie de ori greutatea sa de metal.

În sfârșit mai reluăm o ultimă dată și obținem adevărata piatră filosofală perfectă care transformă de zece mii de ori greutatea sa de metal în aur.

Aceste operațiuni sunt desemnate sub numele de *multiplicare a pietrei*.

Când citim din lucrarea unui alchimist trebuie să vedem despre ce operație vorbește:

Dacă vorbește despre fabricarea mercurului filosofilor, caz în care va fi cu siguranță de neînțeles pentru profan.

Dacă vorbește despre fabricarea pietrei propriu-zise, caz în care va vorbi clar.

Dacă vorbește de multiplicare, atunci va fi clar în totalitate.

Înarmat cu aceste date, cititorul va putea deschide cartea lui M. Figuiet și, dacă nu este inamicul unei veselii dulci, va putea citi paginile de la 8 la 52. Va descifra cu ușurință sensul poveștilor simbolice care sunt atât de obscure pentru M. Figuiet și îl determină să se hazardeze în explicații atât de joviale.

Dovadă povestea următoare pe care el o tratează ca Grimoar (p.41):

„Trebuie să începi la Apus, când soțul Roșu și soția Albă se unesc în Spiritul Vieții	Punerea în retorta în formă de ou a celor doi fermenți, Activ sau Roșu, Pasiv sau Alb.

pentru a trăi în iubire și în liniște în proporția exactă de Apă și Pământ.”	
„Dinspre Apus înaintază printre tenebre spre Septentrion.”	Diferite grade ale Focului.
„Alterează și dizolvă soțul între iarnă și primăvară, schimbă apa într-un pământ negru și ridică-te de-a lungul varietatelor culori spre Răsărit unde se arată Luna plină. După Purgatoriu apare Soarele Alb și Radios.”	Cap de corb culorile operațiunii (Hiplée) Alb.

Considerând o poveste simbolică trebuie să căutăm întotdeauna sensul hermetic care era cel mai ascuns și care se găsește cu siguranță acolo. Cum Natura este identică peste tot, aceeași poveste care exprimă misterele Marii Opere ar putea semnifica de asemenea traseul Soarelui (mituri solare) sau viața unui erou fabulos. Doar inițiatul va fi în stare să sesizeze al treilea sens (hermetic) al miturilor antice⁸⁷, în timp ce savantul nu va vedea acolo decât primul și al doilea sens (fizic și natural, parcursul Soarelui, Zodiac, etc.) și țărănul nu va înțelege decât primul sens (povestea unui erou).

Aventurile lui Venus, ale lui Vulcan și ale lui Marte sunt celebre din acest punct de vedere printre alchimiști⁸⁸.

În concluzie, pentru a face piatra filosofală este nevoie de timp și de răbdare. Cel care nu a ucis în el dorința⁸⁹ de aur nu va fi niciodată bogat, alchimistic vorbind.

Pentru a vă convinge este suficient să citiți biografiile a doi alchimiști din secolul al XIX-lea, Cyliani⁹⁰ și Cambriel⁹¹.

⁸⁷ vedeți Ragon, *Fasturi inițiatice*. – *Masoneria ocultă*.

⁸⁸ Id, Id.

⁸⁹ Vezi admirabilul tratat intitulat *Lumină pe cărare* (la Carre)

II

Am dezvoltat destul prima modalitate pe care o avea inițiatul pentru a-și reda ideile.

Să revenim acum la al doilea mod și să dezvoltăm, așa cum am promis, folosirea semnelor geometrice sau astrologice.

Nimic nu este mai fastidios decât lista raporturilor între figurile geometrice și numerele pe care le găsim un pic peste tot în celelalte care se ocupă de Știința ocultă. Această secetă vine din ceea ce nu au judecat ă propos de a da dreptate acestor raporturi.

Pentru a stabili alianța ideilor cu figurile geometrice, avem nevoie de o bază de dezvoltare solidă, cunoscută deja de noi. Punctul de plecare de la care vom porni sunt numerele

Este suficient să ne raportăm la finalul capitolului II pentru a înțelege dezvoltările care vor urma.

Din Unitate pornesc toate numerele și toate nu sunt decât aspecte diferite ale Unității mereu identice cu ea însăși.

Din Punct se nasc toate figurile geometrice și toate aceste figuri nu sunt decât aspecte diferite ale Punctului⁹².

Unitatea (I) va fi reprezentată analogic prin punct.

Primul număr căruia îi dă naștere 1 este 2.

Prima figură căreia îi dă naștere punctul este linia.

Doi (2) va fi reprezentat de linie —

Simplă sau dublă — —

Odată cu linia mai intră în joc și o altă considerație, direcția.

Numerele se divid în pare și impare, în același fel liniile se încadrează în două direcții principale.

⁹⁰ *Hermes dezvăluit*

⁹¹ *Curs de Alchimie în nouăsprezece lecții*

⁹² Kabbala este fondată pe aceeași idee. Toate literele se nasc din una singură, *iod*, exprimându-i toate aspectele așa cum Natura exprimă diferitele aspecte ale Creatorului. (vezi *Sepher Jesirah*)

Direcția verticală | reprezintă Activul.

Linia orizontală — reprezintă Pasivul.

Primul număr care reunește opusele 1 și 2 este Ternarul 3.

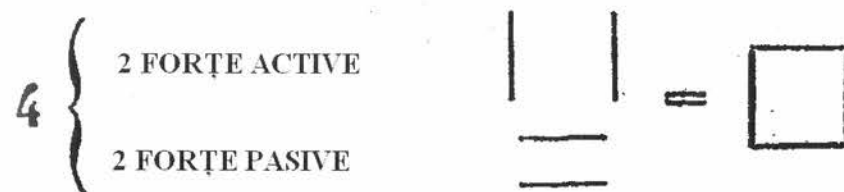
Prima figură completă, închisă, este triunghiul.

Trei (3) va fi reprezentat analogic prin Δ

Pornind de la numărul 3 știm că cifrele reîncep seria universală, 4 este o octavă diferită de 1⁹³.

Următoarele figuri sunt așadar combinații ale termenilor precedenți și nimic mai mult.

Cuaternarul (4) va fi reprezentat de forțe opuse două câte două, adică prin Linii opuse două câte două din punct de vedere al direcției.

Când vrem să exprimăm o producție a lui 4, intersectăm liniile active cu cele pasive în așa fel încât să determinăm un punct central de convergență; este figura crucii, imagine a Absolutului.

Cifrei 5 îi corespunde steaua cu cinci colțuri simbolizând inteligența (capul uman) conducând celelalte patru forțe elementare (cele patru membre).

⁹³ vezi cap. II

Șase (6) = 3 + 3 = B + C = O

Numărului șase îi corespund cele două ternare, unul pozitiv și unul negativ.

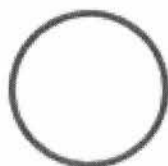
Șapte (7) = 4 + 3 =

Opt (8) = 4 + 4 =

Nouă (9) = 3 + 3 + 3 =

Zece (10) = Cercul etern =

Fiecare număr, după cum am spus, reprezintă o idee și o formă. Acum suntem capabili să stabilim aceste raporturi:

NUMĂR

IDEE

FORMĂ

-

-

-

1.

Principiul

2.

Antagonismul

3.

Ideea

4.

Forma. Adaptarea

5. Pentagrama

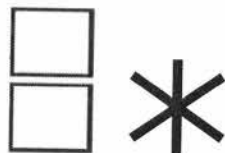
6. Echilibrul ideilor

7. Realizarea. Alianța dintre idee și formă

8. Echilibrul formelor

9. Perfecțiunea ideilor

10. Cercul Etern

Alte semne sunt folosite de către inițiați și de aceea devin indispensabile cunoașterii; sunt semnele care desemnează planetele.

Sunt cu atât mai importante cu cât fiecare dintre ele poate fi explicat prin geometria calitativă despre care tocmai am vorbit⁹⁴.

Nu voi mai aborda aici acest studiu care ne va conduce departe fără rezultat imediat pentru a mă ocupa doar de generarea lor.

Activul și pasivul sunt reprezentate în rândul planetelor prin

Soare ☉ și Lună ☾.

Acțiunea reciprocă dă naștere la patru elemente figurate prin cruce ✚.

♄ Saturn este luna dominată de elemente.

♃ Jupiter reprezintă elementele dominate de Lună.

♂ Marte este partea arsă de semnul zodiacal al Berbecului acționând asupra Soarelui.

♀ Venus este Soarele dominând elementele.

În sfârșit sinteza tuturor semnelor precedente este Mercur conținând în el Soarele, Luna și elementele.

Vom reveni în capitolul VI asupra marelui pentaclu alchimic.

Dacă utilizarea acestor semne nu apare de la prima abordare, vom vedea ulterior aplicarea lor.

Dar pentru a exersa aceste date, să traducem în limbaj geometric primele fraze ale Mesei de Smarald:

Adevărul în cele trei lumi:

este ca și cum toate lucrurile au fost și au redevenit unul

⁹⁴ vezi *Monas Hieroglyphica* de John Dee, în *Theatrum ceramicum*.

Astfel toate lucrurile s-au născut din acest lucru unic prin adaptare ⊕ (crucea este semnul adaptării).

III

Dacă vrem să vorbim îndelung despre poveștile simbolice, a treia metodă folosită în Antichitate, ar trebui să revedem întreaga mitologie.

În afară de ceea ce a întreprins deja această lucrare⁹⁵, cadrul subiectului nostru nu ne permite să facem.

Totuși nu aș vrea să părăsesc acest capitol fără a cita câteva extrase care arată modul în care traduceriile Bibliei au căzut în eroare luând textele în sensul material.

Fabre d'Olivet s-a ridicat pe bună dreptate împotriva acestor pretenții iar Saint-Yves d'Alveydre ne va lămuri mai bine reabilitând gândirea lui Moise.

„Pentru a-l elibera pe legiuitorul Evreilor de calomniile teologice al căror subiect a fost în legătură cu Tatăl Rasei Umane, îl rog pe cititor să ridice împreună cu mine vălul triplu despre care am vorbit.

„Asemănarea dintre IEVE masculin și feminin ca el, Adam, are o semnificație mult mai vastă decât ceea ce formulează naturalistii în ciuda lor, când, dorind să exprime Puterea cosmogonică care specifică omul, ca individ fizic, ei numesc această putere Regnul Ominal.

„Adam este hierograma acestui principiu universal; el reprezintă sufletul inteligent al Universului însuși, Verb Universal animând totalitatea sistemului solar nu doar în Ordinea vizibilă ci și, mai ales, în Ordinea invizibilă.

⁹⁵ Ragon, *Masoneria ocultă*

„Căci în timp ce Moise vorbește de principiul animator al sistemului nostru solar, nu mai vorbește de Adam ci de Noah.

„Umbra lui IEVE, gândire vie și Lege organică a lui Elohim, Adam este Esența celestă de unde emană toate Umanitățile trecute, prezente, viitoare, nu doar aici jos ci și în imensitatea cerurilor.

„Este Sufletul universal al Vieții, Nephesh Hayah, al acestei substanțe omogene, pe care Moise îl numește Adamah, ceea ce Platon numește Pământ superior.

„Ori aici nu interpretez deloc, exprim literalmente gândirea cosmogonică a lui Moise; pentru că acesta este Adam al sanctuarelor din Teba și din Bereschit, marele Om celest al tuturor templelor antice, din Galia până în mijlocul Indiei⁹⁶.”

„Faimosul șarpe din pretinsa Grădină a Raiului nu semnifică altceva, în textul egiptean a lui Moise, decât ceea ce Geoffroy Saint-Hilaire exprima (atrakția sinelui pentru sine): Nanash, Atrakția originală a cărei hieroglifă era un șarpe desenat într-un anume fel.

„Cuvântul Haroum, a cărui hierogramă anterioară este urmată de legislatorul Evreilor, este faimosul Hariman al primului Zoroastru și exprimă antrenamentul universal al Naturii naturate, determinate de principiul precedent⁹⁷.”

„Cât despre pretinsul Eden, iată ce semnifică în textul hermetic al lui Moise, preot al lui Osiris:

„Gan-Bi-Heden, sejur al lui Adam-Eva, reprezintă Organismul Sferei Universale al Timpului Organizării Totalității a ceea ce este temporal.

„Faimoasele fluvii care sunt în număr de patru în unu, adică formează un cuaternar organic, nu exprimă mai mult Tigru și Eufratul, decât Tibru, Sena sau Tamisa, căci, încă o dată, primele zece capitole ale lui Moise sunt o Cosmogonie și nu o geografie.

⁹⁶ Saint-Yves d'Alveydre, p.135, *Adam*

⁹⁷ Saint-Yves d'Alveydre, *Misiunea Evreilor*, p.136. Cele patru fluvii

„De asemenea, aceste pretinse fluvii sunt în realitate niște fluide universale care, pornind din Gan, Puterea organică prin excelență, inundă Sfera temporală, Heden, Timpul fără limite al lui Zoroastru, plasată ea însăși între două Eternități, una anterioară, Kaedem, cealaltă posterioară, Gholim⁹⁸.”

În sfârșit, voi arăta, conform etimologiilor fenicieni, câteva nume mitologice grecești, realitatea importanței numelor proprii pentru a exprima rațional majoritatea miturilor antice.

Euridice

Euridice(εὐρυδίκη) **ראה** (Rohe) Viziune, Claritate, Evidență.

דש (dich) ceea ce arată sau învață precedate de **עו** (bine).

Numele acestei soții misterioase, pe care a vrut în zadar să o redea luminii nu semnifică decât doctrina adevăratei științe, învățătura a ceea ce este frumos și veritabil din ceea ce Orfeu dorea să ofere Pământului.

Dar omul nu poate imagina adevărul înainte de a ajunge la lumina intelectuală, fără a o pierde; dacă îndrăznește să o contemple în tenebrele rațiunii sale, ea dispare.

Iată semnificația fabulei Euridicei regăsite și pierdute așa cum o cunoaște toată lumea.” (Fabre d’Olivet).

⁹⁸ Saint-Yves d’Alveydre, *Misiunea Evreilor*, Ouroboros

Elena - Paris - Menelau

Elena **הלל** idee de splendoare, de glorie, de elevare⁹⁹
(Luna)

Paris **בר** sau **פר** (Bar sau Phar) toată nașterea, propagarea, extensia **יש** (Ish) - Ființa - Principiu **Παρις**

Menelau. **מד** (Men) tot ceea ce determină, reglează, definește un lucru. Facultatea rațională,

Μεγελαος rațiunea, măsura (latinescul Mens-Mesura)

ארש (Aosh) Ființa principiu acționând; în fața căruia plasăm prefixul **ל** (L) pentru a examina relația genitivă.

MENEH-L-AOSH Facultatea rațională sau reglatoare a Ființei în general, a omului în particular.

Câteva sensuri de nume proprii

θεος **ארש** (Aos) o Ființă principiu, precedată de litera hemantică **ת** (θ th) care este semnul perfecțiunii.

Ηρωας **איש** precedat de **ה** (herr) exprimând tot ceea ce domină.

⁹⁹ Această Elena al cărui nume aplicat Lunii semnifică cea strălucitoare, această femeie pe care Paris o răpește de lângă soțul ei, Menelau, nu este altceva decât simbolul sufletului uman fermecat de principiul nașterii în fața celui al Gândirii în numele căruia pasiunile morale și fizice își declară război.

Δαμων (Δημ) Pământul, reunit cu cuvântul **ων** existența.

Εον (Αιων) אי (Ai) un principiu de voință, un punct central de dezvoltare.

ייר (Ion) Facultatea generativă.

Acest ultim cuvânt semnifică, într-un sens restrâns, un porumbel și a fost simbolul lui Venus. Este faimosul *Yoni* al indienilor și chiar *Yin* al cinezilor, adică natura plastică a Universului. De aici numele de Ionia dat Greciei.

Poezie **פאה** (Phohe) Gură, voce, limbaj, discurs.
(ποησις)

Πηθις יש (Ish). O ființă superioară. O Ființă Principiu, la figurat Dumnezeu.

Apolo **אב** (Ab sau Ap) legat de Wolon. Tatăl Universal, Infinitul Etern.

Dionysos **Διος** Zeul viu (genitiv)

(Διογσος) νοος Spiritul și Înțelegerea
Înțelegerea lui Dumnezeu cel Viu.

Orfeu **אור** (Aour) Lumina

רפא (Rophoe) Ceea ce arată sau învață, precedat de **עו** (bine). Ce arată sau învață Lumina.

Hercule **חרר** sau **שרר** (Harr sau Sharr) Excelență, Suveranitate.

כל (Col) Tot.

(Fabre d'Olivet)

CAPITOLUL V EXPRIMAREA ANALITICĂ A IDEILOR

Exprimarea analitică a ideilor; Tablouri analogice; Magia; Cele zece propoziții ale lui „Isis dezvăluită”, de H. P. Blavatsky; Tabloul magic al Quaternarului lui Agrippa; Astrologia; Lectura tablourilor analogice; Adaptarea Ternarului;

În metodele folosite de către inițiat pentru a-și exprima ideile, nu am văzut niciodată până aici ca forma generală de expunere să suporte nici cea mai mică modificare. Valoarea semnelor folosite variază; dar acolo se limitează metoda.

Ce este de făcut pentru a dezvolta într-un ansamblu armonios raporturile care există între subiectele tratate?

Vom vedea frecvent, parcurgând un tratat ocult, fraze de genul acesteia:

Vulturul se raportează la aer, frază de neînțeles dacă nu îi găsim cheia.

Această cheie rezidă în întregime într-o metodă de expunere stabilită după metoda generală a Științei oculte: analogia.

Această metodă constă în a exprima ideile într-un asemenea mod încât observatorul să poată sesiza dintr-o privire raportul care există între legea, faptul și principiul unui fenomen observat.

Astfel, dat fiind un fapt, puteți descoperi pe loc legea care îl conduce și raportul care există între această lege și o formulă a altor fapte.

Cum două lucruri (FAPTE) analoage unei aceleiași a treia (LEGE) sunt analoage între ele, veți determina raportul care există între faptul observat și unul oarecare dintre alte fenomene.

Această metodă analizează, după cum vedem, și clarifică poveștile simbolice; nu era folosită decât în temple și între elev și maestru. Ea era bazată pe construcția tablourilor dispuse într-un anumit fel.

Pentru a descoperi cheia sistemului, să încercăm să reconstituim toate piesele.

După ce am citit o poveste simbolică, am descoperit că închidea în ea trei sensuri.

Mai întâi sensul pozitiv exprimat prin înseși datele istoriei: un copil rezultă dintr-un tată și o mamă; apoi un sens comparativ exprimat prin raporturile personajelor: raportul dintre Lumină, Umbră și Penumbră; în sfârșit, un sens hermetic, și prin aceasta foarte general: Legea producerii Naturii; Soarele și Luna producând Mercurul.

Legea care domină toate acestea este Legea lui Trei.

Principiile sunt: *activul, pasivul și neutru*.

Pentru a descoperi legăturile care există între aceste trei fapte: producerea Copilului, producerea Penumbrei, producerea Mercurului, le scriu unele peste altele remarcând care este principiul activ (+), principiul pasiv (-) și principiul neutru (∞) după cum urmează:

+	-	∞
Tată	Mamă	Copil
Lumină	Umbră	Penumbră
Soare	Lună	Mercur

Este suficientă o privire aruncată asupra acestui tabel pentru a vedea că legăturile sunt indicate în mod admirabil.

Toate principiile active ale faptelor observate sunt aranjate sub același semn + care le guvernează pe toate. Se întâmplă la fel și cu principiile pasive și neutre.

Toate faptele sunt aranjate în aceeași dispoziție urmând o linie orizontală astfel încât citind acest tabel pe verticală ↓ vedem raporturile dintre principii; citindu-l pe orizontală → vedem raporturile dintre fapte și principii și, parcurcându-l în ansamblu, vedem cum se desprinde Legea generală.

O considerație importantă care rezultă din această dispunere este că, deoarece toate faptele sunt guvernate de aceeași lege, aceste fapte sunt analoage între ele și pot fi înlocuite unele cu altele, având grijă să alegem pentru a înlocui un cuvânt cu un altul guvernat de același principiu.

De aici o mare confuzie în spiritul celor care văd două fapte în aparență discordante, legate unul de altul, ca în următoarea frază:

*Mercurul nostru androgin
este copilul Soarelui bărbos și al Lunii, tovarășa sa.*

Ce raport poate exista între acest metal, planetele și nașterea ce li se atribuie?

Este totuși o aplicație a tablourilor analogice deoarece:

Mercur androgin	
(Copil)	este Neutru
Soare bărbos	
(Tată)	este Activul
Luna tovarășă	
(Mama)	este Pasivul

Și iată raporturile lor:

+	-	∞
Soare	Lună	Mercur
Tată	Mamă	Copil
Aur	Argint	Argint viu

Astfel încât alchimistul vroia să spună că dacă înlocuim Soarele cu echivalentul său aurul, și Luna cu echivalentul său argintul:

*Mercurul nostru androgin
este copilul Aurului și al Argintului.*

Să ne raportăm la câteva cuvinte despre alchimie din capitolul anterior și vom înțelege totul.

Alte fraze sunt la fel de ușor de redus pentru cel care cunoaște rapoartele, rămânând în același timp de neînțeles pentru profan.

Astfel, alchimistul nu va spune niciodată: a schimba solidul în lichid, ci: *a converti pământul (solid) în apă (lichidă)*.

Rezultă de aici că mulți ignoranți luând frazele alchimice ad litteram și citind:

*Vei schimba apa în pământ
și vei separa pământul de foc,*

s-au ruinat înainte de a găsi mijlocul de a schimba apa în humus sau de a separa pământul de foc.

Ei au contribuit mult la aruncarea științei oculte în dizgrația de care se bucură astăzi. Nu e nevoie să mergem prea departe pentru a găsi oameni instruiți care afirmă cu gravitate că fizica anticilor se reducea la studiul celor patru elemente ale lor, pământ, apă, aer, foc. Acești oameni sunt cei care consideră cărțile hermetice atât de obscure.

Dacă am înțelege bine folosirea metodei analogice vom vedea imediat importanța tablourilor care indică relațiile dintre diferitele obiecte.

Aceste legături erau de o utilitate extremă în practica anumitor științe antice printre care Magia și Astrologia.

Există asemenea prejudecăți cu privire la aceste științe încât sunt necesare câteva cuvinte explicative.

Magia era punerea în practică a proprietăților psihice acumulate de-a lungul diferitelor stadii ale inițierii.

Constatând peste tot existența Vieții, anticii au remarcat de asemenea influența universală exersată de către Voință.

Dezvoltarea Voinței este așadar scopul pe care trebuie să-l urmărească orice om care își propune să le comande forțelor Naturii.

Putem așadar să le comandăm acestor forțe? Veți întreba dumneavoastră. Desigur. Dar cum acest lucru șochează la cel mai înalt nivel ideile contemporane, voi expune rezumatele următoare ca simple curiozități fără a pleda nici pro nici contra.

Lumea sensibilă se pare că este penetrată din toate părțile de o altă lume ce scapă acțiunii simțurilor și este pur spirituală; lumea vizibilă ar fi dublată de o altă lume invizibilă.

Această lume invizibilă ar fi populată de ființe spirituale cuprinzând mai multe clase.

Unele, insensibile la bine și la rău, dar putând să devină instrumentele unuia sau altuia, desemnate sub numele de spirite elementale sau Elementali.

Altele, vestigii vitale ale oamenilor imperfect dezvoltați, voințe perverse și sinucigași, sunt desemnate sub numele de larve. Ele sunt conduse de un singur lucru, dorința mereu nesatisfăcută.

În sfârșit, această lume invizibilă ar fi populată și de ideile noastre, acționând ca ființe reale (elementari).

„Fiecare gând al omului trece, în momentul în care s-a dezvoltat, în lumea interioară unde devine o entitate activă prin asocierea sa, ceea ce putem numi fuziunea sa, cu ELEMENTALUL, adică una dintre forțele semi-inteligente ale regnului Naturii. El supraviețuiește ca o inteligență activă, creatură născută de spirit, pe o durată mai lungă sau mai scurtă în funcție de durata originală a acțiunii cerebrale care i-a dat naștere.

„Astfel, un gând bun este perpetuat ca o putere binevoitoare la modul activ; un gând rău ca un demon răufăcător. Și în acest

fel, omul populează în mod continuu curentul său în spațiul unei lumi personale unde se înghesuie copiii fanteziilor sale, ai dorințelor sale, ai impulsurilor sale și ai pasiunilor sale; acest curent reacționează proporțional cu intensitatea sa dinamică asupra oricărei organizări senzitive sau nervoase care se află în contact cu el. Budistul îl numește SHANDBA, hindusul îi dă numele de KARMA¹⁰⁰. Adeptul involuează aceste forme conștiente; ceilalți oameni le lasă să scape fără a le conștientiza¹⁰¹.

Agentul cu ajutorul căruia acționăm asupra acestor forțe intelectuale este Voința! Putem vedea în cap. III¹⁰² că facultățile umane sunt prin ele însele indiferente la bine și la rău, alegerea lor variază în funcție de impulsul pe care îl imprimă Voința. Este absolut la fel cu aceste ființe elementare.

Se întâmplă uneori ca ființele umane să abandoneze complet folosirea voinței și să încerce să se pună în legătură cu Lumea Invizibilă. Atunci creațiile perverse, larvele, găsesc mijlocul de a-și mări viața slabă acaparând-o pe cea a acestor oameni care, în Antichitate, constituiau vrăjitorii și actualmente constituie persoanele mediumi printre spirite.

Diferența dintre un mag și un vrăjitor constă în aceea că primul știe ceea ce face și ce rezultat va avea, în timp ce al doilea ignoră totul.

Importantă este așadar Voința și toate tradițiile sunt unanime cu privire la acest subiect, după cum spune Fabre d'Olivet:

„Hierocles, după ce a expus acest prim mod de a explica versurile în discuție, îl atinge ușor pe al doilea spunând că Voința omului poate influența Providența, dacă, acționând într-un suflet puternic, este asistată de ajutorul cerului și operează împreună cu el.

¹⁰⁰ Vezi cap. III, *Sistemul lui Pitagora*

¹⁰¹ Kout-Houmi (Sinnet, *Lumea ocultă*, tradus de Gaboriau, p. 170)

¹⁰² *Psihologia lui Pitagora*

„Aceasta era o parte a doctrinei predate în mistere și a căror dezvăluire în fața profanilor era interzisă.

Conform acestei doctrine, în care putem recunoaște destule idei din Platon, Voința, potențată de credință, poate subjuga Nevoia însăși, poate controla Natura și poate face miracole. Ea era principiul pe care se baza magia discipolilor lui Zoroastru.

Iisus spunea prabolic în acest sens că prin credință putem muta munții și nu făcea decât să urmeze tradiția teosofică, cunoscută de toți înțelepții.”

„Dreptatea inimii și credința triumfă în fața tuturor obstacolelor”, spunea Kong-Tzee; „orice om poate deveni egal cu înțelepții și cu eroii a căror memorie este venerată de națiuni”, spunea Meng-Tzee; „puterea nu lipsește niciodată, ci voința; doar dacă vrem vom reuși.”

Aceste idei teosofice chineze se regăsesc în scrierile indienilor și chiar în cele ale câtorva Europeni, care, cum am arătat deja, nu aveau încă destulă erudiție pentru a imita.

„Cu cât voința este mai mare, - spune Behme -, cu atât ființa este mai mare, cu atât este mai puternic inspirat.”

Voința și libertatea sunt același lucru¹⁰³.

„Este sursa de lumină, Magia, care face ceva din nimic. Voința care merge hotărât înaintea sa este credința; ea modelează propria formă în spirit și supune toate lucrurile; prin ea un suflet primește puterea de a-și exercita influența într-un alt suflet și de a-l pătrunde în esențele sale cele mai intime.

Când acționează împreună cu Dumnezeu, ea poate răsturna munții, poate sparge stâncile, poate stinge comploturile netrebnicilor, poate sufla asupra lor dezordine și spaimă; ea poate opera toate minunile, le poate comanda cerurilor, mării, poate înlănțui chiar moartea; totul este supus. Nu există ceva ce să putem numi și ea să nu poată comanda în numele Eternului.

Sufletul care execută aceste lucruri mărețe nu face decât să imite profeții și sfinții, Moise, Iisus și apostolii. Toți aleșii au o

¹⁰³ Fabre d'Olivet, *Versuri de aur*, p.251, *Voința*

putere asemănătoare. Răul dispare în fața lor. Nimic nu ar putea să-i facă rău celui în care sălășluiește Dumnezeu¹⁰⁴.”

Raporturile dintre lumea vizibilă și lumea invizibilă fuseseră aplicate tuturor acestor ființe spirituale și magii le dăduseră nume cu ajutorul cărora cereau să fie numiți.

Ajutorul lor nu folosea decât unui lucru: la a concentra în jurul adeptului o mai mare cantitate de Forță Universală, de Mișcare, prin intermediul căreia putea produce rezultate proporționale cu intensitatea facultăților sale psihice.

„Creierul uman este un generator inepuizabil de forță cosmică de cea mai rafinată calitate, care își trage energia inferioară din natura brută; adeptul complet a făcut din el însuși un centru rezonant de virtualități din care se vor naște corelații peste corelații de-a lungul epocilor ce vor veni. Astfel este cheia puterii misterioase pe care o posedă de a proiecta și de a materializa în lumea vizibilă formele pe care imaginația sa le-a construit în invizibil cu ajutorul materiei cosmice inerte.

Adeptul nu creează nimic nou; el nu face decât să folosească, manipulându-le, materiale pe care Natura le înmagazinează în jurul lui, materia primă care durând eternitățile a trecut prin toate formele.

El nu are altceva de făcut decât să alegă cea de care are nevoie și să o readucă la existența obiectivă. Acesta nu ar părea oare visul unui nebun în ochii savanților voștri biologi¹⁰⁵?”

Raporturile dintre vizibil și invizibil fuseseră extinse până la cele mai îndepărtate limite astfel încât știam lanțul prin care un obiect, oricare ar fi acela, ajungea la inteligența căreia îi datora forma. De aici folosirea unor anumite obiecte, a anumitor caractere pentru a fixa voința în operațiunile magice.

Aceste obiecte nu foloseau decât la a forma un punct de sprijin pentru voința adeptului pentru a acționa ca un magnet puternic asupra Forței Universale.

¹⁰⁴ Jacob Boehme, Întrebarea 6

¹⁰⁵ Kout-Houmi (Loc., cit., p.167)

Un adept nu poate produce un efect împotriva Naturii, un miracol, pentru simplul motiv că așa ceva nu există.

Nu aș ști cum să explic mai bine acest lucru decât citând concluziile din „Isis Dezvăluită” a doamnei H.P. Blavatsky:

„1. Nu există miracole; tot ceea ce se întâmplă este rezultatul LEGII eterne, imuabile, mereu active. Miracolul aparent nu este decât operațiunea forțelor antagoniste față de ceea ce Dr. B. Carpenter (membru al Societății Regale), om cu mari cunoștințe, dar puțină știință, numește legile bine demonstrate ale Naturii. Ca mulți dintre confracții săi, Doctorul Carpenter ignoră un fapt și anume că pot exista Legi altădată cunoscute și acum necunoscute științei.

„2. Natura este *tri-una*¹⁰⁶.

„1. Natura vizibilă, obiectivă;

„2. Natura invizibilă, ocultă, naturantă, model exact și principiu vital al celeilalte.

„3. Deasupra acestora două se află Spiritul, sursa tuturor forțelor, Etern și Indestructibil.

„Naturile inferioare se schimbă constant; cea mai elevată niciodată.

„3. Omul este, de asemenea, *tri-unul*.

„1. Corpul fizic este omul obiectiv.

„2. Corpul astral, vitalizant sau Sufletul, este omul real.

„3. Acestea două, tonalizate și iluminate de al treilea, nemuritorul Spirit.

„Când omul real reușește să se topească în acesta din urmă el devine o entitate nemuritoare.

„4. Magia considerată ca știință este cunoașterea acestor principii și a căii prin care omniștiința și omnipotența Spiritului și controlul său asupra forțelor Naturii pot fi achiziționate de către individ cât acesta este încă în corp.

¹⁰⁶ Diviziunea ternară este baza oricărui ezoterism. Totuși acest ternar își atinge dezvoltarea deplină în Septenar (Papus)

„Considerată ca artă, Magia este aplicația acestor cunoștințe în practică.

„5. Cunoașterea arcanelor, rău înțeleasă, constituie vrăjitoria; pusă în aplicare cu ideea de Bine, ea constituie adevărata Magie sau Înțelepciunea.

„6. Mediumul este opusul adeptului. Mediumul este instrumentul pasiv în fața influențelor străine, adeptul exersează în mod activ forța sa asupra sa însuși și a tuturor forțelor inferioare.

„7. Tot ceea ce este, ce a fost sau ce va fi, existând ca stereotip în lumina astrală, tabletă a universului invizibil, adeptul înțiat, folosindu-se de viziunea propriului său spirit, poate ști tot ceea ce a fost cunoscut și tot ce urmează a fi cunoscut.

„8. Rasele umane diferă în daruri spirituale dar și în darurile corporale (culoare, statură, etc.). La anumite popoare vizionarii prevalează în mod natural, la altele sunt oamenii-medium.

„Unii sunt dedicați vrăjitoriei și își transmit regulile secrete ale practicii din generație în generație. Aceste reguli îmbrățișează fenomenele psihice mai mari sau mai mici.

„9. O fază de abilitate magică este extracția voluntară și conștientă a omului din adâncuri (forma astrală), în afara omului exterior (corp fizic).

„În cazul câtorva oameni-medium această ieșire are loc, dar ea este înconștientă și involuntară; cu ei corpul este mai mult sau mai puțin cataleptat în acest moment; dar la adepty nu ne putem da seama de absența formei astrale, căci simțurile fizice sunt alerte și individul pare a fi doar o stare de reculegere, „a fi în altă parte” după cum se spune.

„Nici timpul nici spațiul nu oferă nici un obstacol în calea peregrinării formei astrale.

Taumaturgul absolut, abil în știința ocultă, poate face în așa fel încât corpul său fizic pare că dispăre sau ia în aparență orice formă îi place. Poate lua forma sa astrală vizibilă sau i se pot da aparențe proteice.

În ambele cazuri rezultatul provine dintr-o halucinație Mesmerică colectivă a simțurilor tuturor martorilor.

Halucinația este atât de perfectă încât cel care este subiect ar jura pe viața sa că a văzut o realitate când de fapt nu este decât un tablou al spiritului său imprimat pe conștiința sa de către voința irezistibilă a Mesmerisorului.

„Dar în timp ce forma astrală poate merge peste tot, poate pătrunde orice obstacol și poate fi văzută la orice distanță în afara corpului fizic, acesta din urmă este subiectul metodelor obișnuite de transport. El poate fi ridicat în condiții magnetice speciale, dar nu poate trece dintr-un loc în altul decât printr-o metodă obișnută.

„Materia inertă poate, în anumite cazuri și sub anumite condiții, să fie dezintegrată, să treacă prin ziduri, apoi să fie reconstituită; dar acest lucru este imposibil cu organismele vii.

„Swedenborgienii cred și știința arcanelor ne învață că adesea sufletul abandonează corpul viu și că în fiecare zi, în fiecare condiție a existenței, întâlnim astfel de cadavre vii. Acesta poate fi rezultatul unor cauze variate, printre care o spaimă, o durere, o disperare prea puternică, un atac violent de boală.

„În „carcasa” vacantă poate intra și locui forma astrală a unui adept vrăjitor sau a unui elementar (suflet uman descarnat atașat de pământ) sau, foarte rar, a unui elemental. Un adept al Magiei albe are desigur aceeași putere; dar, cu excepția cazului în care are obligația de a împlini un scop important și cu totul excepțional, nu se va polua ocupând corpul unei persoane impure.

În nebulă, ființa astrală a pacientului este fie pe jumătate paralizată, tulburată și subiect al unei influențe a oricărui spirit care trece, fie plecată pentru totdeauna și corpul este în posesia unei entități vampirice în curs de dezintegrare care se agață cu disperare de Pământul din care vrea să guste plăcerile senzuale pentru o scurtă perioadă prelungită prin acest expedient.

„10. Piatra angulară a Magiei este o cunoștință practică și aprofundată a Magnetismului și a Electricității, a calității lor, a

corelării lor și a potențialității lor. Ceea ce este mai ales necesar este a fi familiarizat cu efectele lor în și asupra regnului animal și omului.

„Există proprietăți oculte la fel de ciudate ca cele ale magnetului în multe alte minerale pe care practicienii Magiei trebuie să le cunoască, proprietăți pe care știința așa-zis exactă le ignoră total.

„Plantele au, de asemenea, într-un grad uimitor, proprietăți mistice și secretele ierburilor de vis și de farmec nu sunt pierdute decât pentru știința europeană și îi sunt necunoscute, cu excepția unor cazuri bine definite cum ar fi opiumul și hașișul. Și chiar efectele fizice înseși ale acestor plante asupra organismului uman sunt privite ca niște cazuri evidente de dezordine mentală temporară.

Femeile din Thesalia și Epir, femeile hierofante din ritualurile lui Sabasius nu și-au dezvăluit secretele la căderea sanctuarului lor. Ele sunt și acum conservate și cei care cunosc natura lui Soma știu la fel de bine proprietățile altor planete.

„Pentru a rezuma în câteva cuvinte, Magia este ÎNTELEPCIUNEA SPIRITUALĂ, Natura este aliata materială, pupila și servitoarea Magicianului. Un principiu vital comun umple toate lucrurile și acest principiu resimte dominarea voinței umane împinse la perfecțiune.

Adeptul poate stimula mișcările forțelor naturale în plante și animale la un grad supra-natural. Aceste acțiuni, departe de obstrucționa cursul Naturii, acționează, dimpotrivă, ca adjuvanți furnizând condițiile unei acțiuni vitale mai intense.

Adeptul poate domina senzațiile și poate altera condițiile corpurilor fizice și astrale ale altor persoane non adepte. El poate, de asemenea, să guverneze și să folosească după bunul plac spiritele elementelor¹⁰⁷, dar nu-și poate exercita acțiunea asupra Spiritului nemuritor al niciunei ființe umane vii sau moarte, deoarece aceste spirite sunt în aceeași măsură cele ale esenței

¹⁰⁷ Elementali

divine și nu sunt subiecte ale nici unei dominări străine.” (H. P. Blavatsky)

Acest pasaj remarcabil face lumină în privința acestui secret al practicilor magiei și asupra fenomenelor obținute în zilele noastre de către spiritiști; este totuși interesant de căutat originea acestor teorii privitoare la intermediarii dintre om și invizibil, de aceea am recurs din nou la Fabre d'Olivet:

„Cum Pitagora îl desemna pe Dumnezeu prin 1 și materia prin 2, el exprima Universul prin numărul 12, care rezultă din reuniunea celor doi. Acest număr se forma prin multiplicarea lui 3 prin 4, ceea ce înseamnă că acest filosof concepea Lumea universală ca fiind compusă din trei lumi particulare care, înlănțuindu-se una cu cealaltă cu ajutorul a patru modificări elementare, se dezvoltă în douăsprezece sfere concentrice.

„Ființa inefabilă care umplea aceste douăsprezece sfere, fără a fi prins de niciuna, era Dumnezeu. Pitagora îi conferea adevărul drept suflet și lumina drept corp. Inteligențele care populau cele trei lumi erau, în primul rând, Zeii nemuritori propriu-ziși, în al doilea rând eroii glorificați, în al treilea rând demonii terestri.

„Zeii nemuritori, emanații directe ale Ființei Necreate și manifestări ale facultăților sale infinite, erau astfel numiți pentru că nu puteau cădea niciodată în uitarea Tatălui lor, să rătăcească în tenebrele ignoranței și ale impietății; în locul în care sufletele oamenilor care produc, în raport cu gradul lor de puritate, eroi glorificați și demonii terestri, puteau muri uneori din viața divină prin depărtarea lor voluntară de Dumnezeu; căci moartea esenței intelectuale nu era, după părerea lui Pitagora, imitat de Platon în acest sens, decât ignoranță și impietate.

„Conform sistemului emanațiilor unitatea absolută în Dumnezeu era concepută ca sufletul spiritual al Universului, principiul existenței, lumina luminilor; se credea că această Unitate creatoare, inaccesibilă înțelegerii înseși, producea prin emanație o difuziune de lumină care, procedând din centru spre circumferință, mergea pierzând insensibil din stălucirea și puritatea sa, pe măsură ce se îndepărta de sursă până la hotarele

tenebrelor în care se pierdea confundându-se cu ele; pentru ca razele sale divergente, devenind din ce în ce mai puțin spirituale și, de altfel, respinse de către tenebre, se condensau amestecându-se cu ele și, luând o formă materială, formau toate speciile de ființe pe care Lumea le cuprinde.

„Astfel se admitea între Ființa Supremă și om un lanț incalculabil de ființe intermediare ale căror perfecțiuni descreșteau în raport cu depărtarea lor de Principiului Creator.

„Toți filosofii și sectanții, care admiră această ierarhie spirituală, și-au imaginat, sub raporturi proprii, ființele din care era formată. Magii Persiei, care vedeau acolo genii mai mult sau mai puțin perfecte, le dădeau nume relative la perfecțiunea lor și se foloseau apoi de aceste nume pentru a le evoca: de aici provine magia pesanilor pe care evreii au primit-o prin tradiție în timpul captivității lor în Babilon și pe care au numit-o Cabala (Cabala ține la origini de tradiția mistică iudaică - cuvântul provine din cuvântul ebraic Kabbalah).

Această magie s-a amestecat cu Astrologia printre caldeeni, care considerau astrele ca fiind ființe vii aparținând lanțului universal al emanațiilor divine; ea s-a legat în Egipt de misterele Naturii și s-a închis în sanctuare, unde preoții predau sub scoarța simbolurilor și a hieroglifelor. Pitagora, concepea această ierarhie spirituală ca o progresie geometrică, vedea ființele care o compuneau sub raporturi armonioase și fonda prin analogie Legile Universului pe baza legilor muzicii. El numea armonie mișcarea sferelor celeste și se folosea de numere pentru a exprima facultățile ființelor diferite, relațiile lor și influențele lor. Hierocles menționează o carte sacră atribuită acestui filosof în care numește Divinitatea Numărul Numerelor.

„Platon care considera, după câteva secole, aceste ființe ca idei și tipuri, căuta să le pătrundă natura, să și le supună prin dialectica și forța gândirii.

„Synesius, care reunea doctrina lui Pitagora cu cea a lui Platon, îl numea pe Dumnezeu când Numărul numerelor când Ideea ideilor. Gnosticii le dădeau ființelor intermediare numele

de Eoni. Acest nume, care semnifică în egipteană un Principiu de Voință, dezvoltându-se printr-o facultate plastică inerentă s-a aplicat în greacă unei durate infinite¹⁰⁸.

Pentru a arăta până în ce punct erau împinse aceste raporturi de către vechii maeștri în ocultism, voi reproduce unul dintre tablourile magice ale lui Agrippa, cel al Cuaternarului.

Cititorul va putea vedea, prin studiul său, modul în care faptele, legile și principiile sunt dispuse în tablouri analogice.

Vom vedea, de exemplu, de ce pentru a le comanda spiritelor AERULUI este nevoie de o pană de VULTUR¹⁰⁹ conform raporturilor analogice care există între element și pasăre.

Toate aceste practici nu servesc, repet acest lucru, decât la fixarea voinței.

¹⁰⁸ Fabre d'Olivet, *Versurile de aur ale lui Pitagora*

¹⁰⁹ Eliphas Levi, *Dogma și Ritualul Înaltei Magii, Ritualul*

SCALA LUI 1 PENTRU CORESPONDENȚA ELEMENTELOR					
	FOC	AER	APĂ	PĂMÂNT	
Arhetip	☿	♂	♂	♂	
Îngerii din Axele Cerului	Mihail	Raphael	Gabriel	Uriel	
Stăpânii Elementelor	Serafimi	Heruvimi	Tards	Ariel	Arhetip
	Leu	Vultur	Om	Vițel	
Triplicitatea Semnelor	Berbec	Gemeni	Rac	Taur	
	Leu	Balanță	Scorpion	Fecioară	
	Săgetător	Vărsător	Pești	Capricorn	
Stele și Planete	Marte și Soarele	Jupiter și Venus	Saturn și Mercur	Stele fixe și Luna	
Calitatea Elementelor Celeste	Lumină	Diafan	Agilitate	Comunitate	
Elemente	Foc	Aer	Apă	Pământ	
Calități ale acestor Elementete	Cald	Umed	Frig	Sec	
Timp	Vară	Primăvară	Iarnă	Toamnă	
Axele Lumii	Orient	Occident	Miazănoapte	Miazăzi	
Genuri de Perechi Perfecte	Animale	Plante	Metale	Pietre	Macrocosmos Legea Gravitației și a Corupției
Feluri de Animale	mergând	zburând	înnotând	reptile	
Elemente ale Plantelor	semințe	flori	frunze	rădăcini	
Metale	Aur și Fier	Aramă și Cositor	Mercur (Argint Viu)	Plumb și Argint	
Pietre	Strălucitoare și arzătoare	Ușoare - transparente	Limpezi - congelate	Grele - mate	
Elemente ale Omului	Înțelegere	Spirit	Suflet	Corpul	
Puteri ale Sufletului	Înțelegere	Rațiune	Fantezie	Simțuri	
Puteri Judiciare	Credință	Știință	Opinie	Experiență	
Virtuți Morale	Justiție	Temperanță	Prudență	Forță	

Simțuri	Vedere	Auz	Gust și Miros	A atinge	
Elementele Corpului Uman	Spirit	Carne	Dispoziții	Os	
Spirit Cvadruplu	Animal	Vital	Care dă naștere	Natural	Microcosmos Lege de Prudență
Dispoziții	Furie	Sânge	Flegmă	Melancolie	
Complexe	Impetuoizitate	Vesellie	Lene	Lentoare	
Fluvii ale Infernului	Phlegeton	Coecyte	Styx	Acheron	
Demoni	Samael	Azazel	Azael	Mahazel	
Maestri	Orien	Pagnus	Egyen	Amacus	
Demoni					

O altă problemă pe care aș dori cel puțin să o abordez înainte de a merge mai departe este cea a predicției evenimentelor viitoare.

Știința divinatorie prin excelență este Astrologia.

Dacă ne amintim datele doctrinei lui Pitagora referitoare la Libertate și Necesitate, va fi ușor să vedem rațiunile teoretice care îi ghidau pe cercetători în aceste studii.

Cum totul este analogic în Natură, legile care ghidează Lumile în cursul lor trebuie să ghideze, de asemenea, și umanitatea, creierul Pământului și oamenii, aceste celule de umanitate.

Totuși, imperiul Voinței este atât de mare, după cum am văzut anterior, încât poate merge până la a domina Nevoia.

De aici această formulă care formează baza Astrologiei:

Astra inclinans, non necessitans.
(astrele se înclină dar nu „au nevoi”).

Nevoia pentru om derivă din acțiunile sale anterioare, din ceea ce hindușii numesc Karma sa. Această idee este, de

asemenea, a lui Pitagora și, prin urmare, a tuturor sanctuarelor antice.

Iată nașterea acestui Karmei:

„Nirvana, se pune în *Isis*, semnifică certitudinea nemuririi individuale în Spirit, nu în Suflet; acesta fiind într-o emanație finită, particulele sale, compuse din senzații umane, din pasiuni și aspirații spre o formă obiectivă de existență, trebuie să se dezintegreze neapărat înainte ca spiritul nemuritor închis în MINE să fie eliberat și, prin urmare, asigurat împotriva oricărei noi transmigrări. Și cum ar putea atinge omul această stare, atât timp cât UPADANA, această dorință de A TRĂI și de a trăi încă, nu a dispărut din Ființa simțitoare, din AHANCARA înveșmântat, de un corp eterat?

„Upadana, sau dorința intensă care produce Voința, este cea care dezvoltă Forța și aceasta din urmă este cea care dă naștere Materiei, adică unui obiect având o formă. Astfel, Minele dezincarnat, doar pentru că are această dorință care nu moare, furnizează în mod inconștient condiții pentru propriile sale generații succesive, sub diverse forme; acestea din urmă depind de starea sa mentală și de Karma sa, adică de acțiunile bune sau rele din existența sa anterioară. Din ceea ce numim cu toții Meritele sale sau Greșelile sale.” (H.P. Blavatsky)

Așadar, ansamblul acestor merite și al acestor greșeli este cel care constituie pentru om Nevoia sa. Sunt puțini cei care știu să își conducă voința la o astfel de dezvoltare încât să își influențeze destinul; astfel înclinațiile astrelor „creează nevoi” pentru majoritatea oamenilor.

„Viitorul se compune din trecut; adică drumul omului parcurs în timp și pe care el îl modifică prin intermediul puterii libere a voinței sale, l-a parcurs și l-a modificat deja; în același fel, pentru a folosi o imagine sensibilă, că Pământul, descriindu-și orbita anuală în jurul Soarelui, conform sistemului modern, parcurge aceleași spații și vede desfășurându-se în jurul lui

aproape aceleași aspecte: în așa fel încât, urmând din nou un drum pe care și l-a trasat, omul ar putea, nu doar să-și recunoască urmele pașilor ci să prevadă obiectele pe care le va întâlni, din moment ce le-a văzut deja, dacă memoria sa ar conserva imaginea, dacă această imagine nu ar fi ștearsă printr-o acțiune necesară a naturii sale și a legilor providențiale care o guvernează.

„Principiul prin care am afirma că viitorul nu este decât o întoarcere în trecut nu ar fi suficient pentru a-i cunoaște canavala; avem nevoie de un al doilea principiu care era cel prin care stabileam că Natura este asemănătoare peste tot și, prin urmare, că acțiunea sa fiind uniformă în cea mai mică sferă ca și în cea mai mare, în cea mai înaltă ca și în cea mai joasă, putem concluziona de la una la alta prin analogie.

„Acest principiu decurgea din dogmele antice relative la animarea Universului, atât în general cât și în particular: dogmă consacrată la toate națiunile și conform căreia învățam că nu doar Marele Tot, dar și lumile nenumărate care sunt asemeni unor membre, Cerurile și Cerul Cerurilor, Astrele și toate Ființele care le populează până la planete însele și la metale, sunt pătrunse de același suflet și crescute de același Spirit.

Stanley atribuie această dogmă caldeenilor, Kircher egiptenilor și savantul Rabbin Maimonides îi găsește originile la sabeeni¹¹⁰.”(25)

Dacă vrem să știm care este originea acestor idei despre Astrologie, vom vedea că, asemeni tuturor marilor științe cultivate în antichitate, ea era răspândită pe toată suprafața pământului după cum demonstrează autorul, pe care nu pot să nu îl evoc:

„Lasă-i pe nebuni să acționeze și fără scop și fără cauză,
Tu trebuie, în prezent, să contempli viitorul.”

¹¹⁰ Fabre d'Olivet, *Versurile de aur*, p.273, Karma, Unitatea Universului

„Adică, tu trebuie să consideri care sunt rezultatele unei anumite acțiuni și să dorești ca aceste rezultate ce depind de voința ta, cât încă nu s-au născut, vor deveni domeniul Nevoii în momentul în care acțiunea va fi executată și crescând în trecut odată ce s-au născut, vor contribui la formarea canavasului (suportul pe care pictezi și înscrii) unui nou viitor.

„Îl rog pe cititorul curios în legătură cu astfel de abordări să reflecteze o clipă asupra ideii lui Pitagora. El va găsi acolo adevărata sursă a științei astrologice a antichității. El nu ignoră, fără îndoială, ce autoritate extinsă exersa altădată această știință pe fața pământului.

Egiptenii, caldeenii, fenicienii nu o separau de cea care conduce cultul zeilor. Templele lor nu erau decât o imagine rezumată a Universului și turnul care servea drept observator se ridica alături de altarul destinat sacrificiilor.

Peruvienii urmăreau în această privință aceleași folosințe ca grecii și romanii.

Peste tot Marele Pontif unea sacerdotul de știința Horoscopului sau astrologică și ascundea cu grijă, în adâncul sanctuarului, principiile acestei științe. Ea era un secret de stat la etrusci și la Roma după cum este încă în China și Japonia. Brahmanii nu încredințau elementele decât celor pe care îi considerau demni de a fi inițiați.

„Ori, nu trebuie decât să îndepărtăm pentru o clipă vălul prejudecăților pentru a vedea că o știință universală, legată peste tot de ceea ce oamenii recunosc ca fiind cel mai sfânt lucru, nu poate fi produsul nebuniei și al stupidității, așa cum a repetat de sute de ori mulțimea moralistilor.

„Antichitatea întreagă nu era desigur nici proastă nici nebună și științele pe care le cultiva, astăzi complet necunoscute, nu existau mai puțin¹¹¹”.

¹¹¹ Fabre d'Olivet, *Versurile de aur* ale lui Pitagora, p.270. Astrologie

ALFABET DE ASTROLOGIE

În acest *Tratat Elementar* vom înțelege că ne este imposibil să abordăm în mari detalii un subiect atât de vast și atât de complex precum Astrologia.

Le vom da studenților câteva tablouri simple care le vor permite să le recunoască foarte bine în lucrările tehnice. Îi rugăm pe studenți să învețe pe de rost aceste câteva tablouri și astfel vor observa cum multe obscurități vor dispărea.

Cei care vor dori să studieze în totalitate această știință vor găsi datele necesare în *Tratat de Astrologie Judiciară*, de Abel Haatan¹¹² și în rezumatul lui Selva¹¹³.

Pentru relațiile dintre Astrologie și Magie, vedeți *Tratatul elementar de Magie practică*, p.228 și următoarele¹¹⁴.

PLANETE	SEMNE	CULORI	ZILELE SĂPTĂMÂNII	METALE
Saturn	♄	Negru	Sâmbătă	Plumb
Jupiter	♃	Albastru	Joi	Staniu
Marte	♂	Roșu	Marți	Fier
Soarele	☉	Galben	Duminică	Aur
Venus	♀	Verde	Vineri	Aramă
Mercur	☿	Multicolor	Miercuri	Mercur
Luna	☾	Alb	Luni	Argint

Planetele masculine – Saturn, Jupiter, Marte, Soarele.

¹¹² 1 vol. in-8, 1895, Chamuel, editor, 5, strada Savoie

¹¹³ Id., Id.

¹¹⁴ Id., Id.

Planetele feminine – Venus, Luna.

Planetele neutre (masculine cu masculinele și feminine cu femininele) – Mercur.

Planete benefice – Jupiter, Venus, Soarele.

malefice – Saturn, Marte.

neutre – Mercur, Luna.

PĂRȚILE CERULUI DOMICILIU AL PLANETELOR

	Casa Principală sau Diurnă	Casa Secundară sau Nocturnă
SATURN	Capricorn	Vărsător
JUPITER	Săgetător	Pești
MARTE	Berbec	Scorpion
SOARE	Leu	-
VENUS	Taur	Balanță
MERCUR	Fecioară	Gemeni
LUNA	Rac	-

Semnele ZODIACULUI

Vezi cele două tablouri ale lui Abel Haatan, p.51 din lucrarea sa.

Semnele de Foc:	Berbec, Leu, Săgetător
Semnele de Pământ:	Taur, Fecioară, Capricorn
Semnele de Aer:	Gemeni, Balanță, Vărsător
Semnele de Apă:	Rac, Scorpion, Pești

SITUAȚII ALE PLANETELOR (Semne Curențe)

	<i>Conjuncție</i> sau reuniune a planetelor
	<i>Dodecile (dorutila)</i> , unghi de 30 de grade între planete
	<i>Sextilă</i> , de 60 de grade
	<i>Cuadratură</i> , unghi de 90 de grade
	<i>Trigon (trină)</i> , unghi de 120 de grade
	<i>Inconjuncție grup de cinci</i> , unghi de 150 de grade
	<i>Opoziție</i> , unghi de 180 de grade

Când, ca urmare a persecuțiilor puterii arbitrare, inițiații au fost obligați să salveze principiile științei lor, ei au compus în conformitate cu astrele o carte misterioasă, rezumat și cheie a întregii științe antice și au trimis această carte profanilor fără să le dea cheia.

Alchimiștii au înțeles sensul misterios al acestei cărți și mai multe dintre tratatele lor, printre altele cele douăsprezece chei ale lui Bazile Valentin, sunt bazate pe interpretarea sa. Guillaume Postel a regăsit sensul și l-a numit Geneza lui Enoch¹¹⁵, Rozele-Cruci îl dețineau la rândul lor¹¹⁶ și inițierile elevate nu au pierdut

¹¹⁵ *Cheile lucrurilor ascunse*, Amsterdam 1646

¹¹⁶ Rozele-Cruci afirmă de exemplu că au o carte în care pot învăța tot ceea ce se află în toate celelalte cărți făcute sau care vor fi făcute (Naude, citat de Figuier, p. 299)

acest secret după cum o dovedesc lucrările teosofului Saint-Martin¹¹⁷ stabilite după aceste date.

Vom găsi dezvoltări ale acestui subiect în ultimele capitole din *Ritualul Înaltei Magii* a lui Eliphas Lévi.

Am vrut să arunc o privire rapidă asupra științelor pentru care tablourile analogice sunt indispensabile; sper că cititorul nu mi-o va lua în nume de rău.

Poveștile simbolice reprezintă sensul pozitiv al adevărilor enunțate, tablourile corespund sensului comparativ și analizei acestor adevăruri; vom studia imediat semnele care corespund sintezei.

Mai întâi două chestiuni rămân de elucidat: construcția și lectura acestor tablouri.

Pentru a construi un tablou analogic mai întâi se determină cifra (1, 2, 3, 4, etc.) pentru care este dezvoltat tabloul.

Astfel, tabloul magic de mai jos este construit după cifra 4.

Va trebui să avem deci atâtea coloane câte principii sunt de studiat, adică atâtea coloane câte unități reprezintă cifra respectivă.

Să luăm, de exemplu, patru fapte oarecare și să le determinăm poziția după numărul trei.

Osiris	Isis	Horus
Tată	Mamă	Copil
Soare	Lună	Mercur
Lumină	Umbră	Penumbra
Foc	Apă	Aer

Nu trebuie să confundăm aceste Roze-Cruci cu titularii celui de-al 18-lea grad monarhic care poartă același titlu și nu știu nimic. (vezi *Franc-Masoni și Theosophi*, numărul 5 din *Lotus*)

¹¹⁷ mai ales lucrarea urmărind: *Tabloul natural al raporturilor care există între Dumnezeu, Om și Univers*

Vedem o expunere în acest tablou dar nu știm ale cui dezvoltări sunt aceste fapte. De aceea este necesar să adăugăm o coloană suplimentară, pe lângă coloanele precedente, în care vom scrie ceea ce lipsește.

Prima coloană suplimentară	Coloana Pozitivă	Coloana Negativă	Coloana Neutră
-	-	-	-
Dumnezeu conform egiptenilor	Osiris	Isis	Horus
-	-	-	-
Familia	Tată	Mamă	Copil
Cei trei Aștri	Soarele	Luna	Mercur
Claritate	Lumină	Umbră	Penumbra
Elementele	Foc	Apă	Aer

Dar toate aceste fapte, oricât de numeroase ar fi, se ordonează după ierarhia celor Trei Lumi; de aceea trebuie să mai adăugăm o coloană care ridică la doi numărul coloanelor suplimentare care trebuie adăugate oricărui tablou analogic.

Iată tabloul definitiv:

	+	-	∞	
Prima coloană suplimentară	Coloana pozitivă	Coloana negativă	Coloana neutră	A doua coloană suplimentară
Dumnezeu conform egiptenilor	Osiris	Isis	Horus	Lumea arhetipală
Familia	Tată	Mamă	Copil	Lumea morală

Cei trei Aștri	Soare	Lună	Mercur	Lumea materială
Claritatea	Lumină	Umbră	Penumbra	
Elementele	Foc	Apă	Aer	

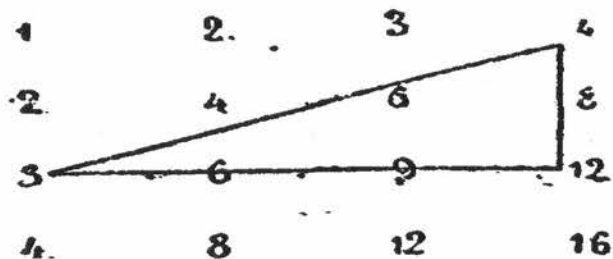
Este suficient să ne raportăm la tabloul lui Agrippa pentru a vedea utilizarea acestei coloane a Celor Trei Lumi.

Lectura și practica tablourilor analogice sunt în mare parte bazate pe lectura meselor numerice antice, printre altele a mesei lui Pitagora.

Această lectură se face pe baza triunghiului dreptunghic după cum urmează:

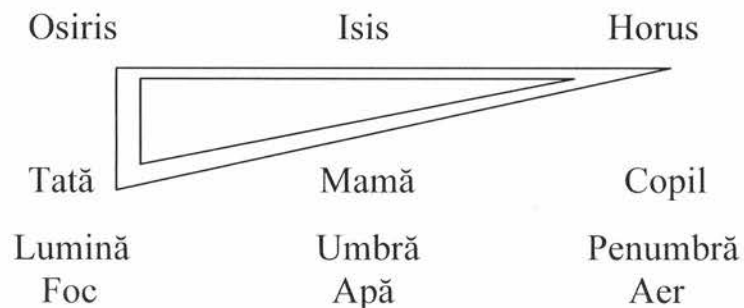
1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

Dacă avem de căutat ce număr rezultă din înmulțirea lui 3 cu 4, rezultatul căutat va fi la unghiul drept al unui triunghi dreptunghic, celelalte două unghiuri ale sale vor fi formate de elementele înmulțirii după cum urmează:

Vedem că rezultatul 12 se regăsește la unghiul drept al triunghiului dreptunghic.

Este suficient să aplicăm aceste date la un tablou analogic pentru a forma fraze ciudate pentru cine nu deține cheia, astfel:

Prima frază: Osiris este Tatăl lui Horus.

A doua frază: Osiris este Lumina lui Horus.

A treia frază: Osiris este Focul lui Horus.

Este inutil, cred, să insist pe multiplele combinații care pot rezulta din acest mod de a scrie. Putem întoarce unghiul drept al triunghiului și să-l fixăm pe cuvântul Horus, de exemplu, și să citim fraza următoare:

Horus este Penumbra lui Osiris, frază destul de obscură pentru cine nu-i cunoaște cheia.

Am dat la începutul capitoului diverse aplicații ale acestei metode încât ni se pare inutil să revenim.

Tocmai am elucidat încă un procedeu misterios folosit de către inițiați pentru a-și manifesta ideile.

Mai avem încă câteva date referitoare la două dintre cele mai mari științe ale Sanctuarului: Magia și Astrologia.

Să ne urmăm drumul și vom vedea dacă vom fi la fel de mulțumiți de studiul modului celui mai secret de care era înconjurată învățătura Științei oculte: *pantaclele* sau *figurile simbolice*.

Dar mai întâi să rezumăm într-un tabel Trei dintre cunoștințele contemporane. Acest tabel ar putea fi mult lărgit; însă credem că exemplele date vor fi suficiente pentru a-l lămuri pe cititor.

CÂTEVA ADAPTĂRI ALE TERNARULUI LA CUNOȘTINȚELE CONTEMPORANE

Lunile	Rapoarte Reducere la Unitate	Pozitiv – Activ +	Negativ-Pasiv -	Neutru participând la ambele ∞
Lumea divină	Dumnezeu creștinilor Dumnezeu egiptenilor Dumnezeu hindușilor	conform conform conform	Tată Osiris Brahma Fiu Isis Siva	Sfântul Duh Horus Vichnou
Lumea intelectuală	Silogism Cauzalitate Persoanele verbului Multiplicare Diviziune Spațiu Timp Muzică Diviziunea astrelor	Major Cauză Cea care vorbește Multiplicator Divizor Lungime Prezent Terță Soare	Minor Mijloc Cui i se vorbește Multiplicator Divizat Lățime Trecut Chintă planetă	Concluzie Efect Despre cine se vorbește Produs Cât Profunzime Viitor Mediantă Satelit
Lumea fizică sau minoră	Om Familie Regnurile naturii Regnul vegetal Culori simple Chimie Forțe în general Magnetism Electricitate Căldură Lumină Materie	Cap Voință Tată Regn animal Dicotiledonate Roșu Acid Mișcare Atracție Pozitiv Cald Lumină Gazoasă	Pântece Corp Mamă Regn mineral Acotiledonate Albastru Bază Odihnă Repulsie Negativ Frig Umbră Solid	Piept Viață Copil Regn vegetal Monocotiledonată Galben Sare Echilibru Echilibru Neutru Temperat Penumbră Lichid

CAPITOLUL VI DESPRE EXPRIMAREA SINTETICĂ A IDEILOR

Despre exprimarea sintetică a ideilor; Pantaclele; Șarpele și Semnificația sa; Metoda explicativă a Pantacelor; Crucea; Triunghiul; Pecetea lui Solomon; Deviza lui Cagliostro; Tetragrammaton יהוה; A 21-a Cheie a lui Hermes; Cele trei limbi primitive; Sfinxul și Semnificația sa; Piramidele; Pentagrama; Triunghiul dreptunghic și Cartea chineză Tchen-Pey.

Inițiatul se poate adresa exprimându-și ideile cu ajutorul poveștilor simbolice corespunzătoare FAPTELOR sensului pozitiv.

Mulți înțeleg încă, dacă nu sensul, cel puțin cuvintele care compun tablourile analogice corespunzătoare LEGILOR și în sensul comparativ.

Înțelegerea totală a ultimei limbi pe care o folosește inițiatul este rezervată doar adeptilor.

Înarmați cu elementele pe care le posedăm, putem totuși aborda explicația parțială a acestei metode sintetice, ultima și cea mai elevată dintre Științele oculte. Ea constă în a rezuma cu exactitate, într-un singur semn, faptele, legile și principiile corespunzătoare ideii pe care vrem să o transmitem.

Acest semn, adevărată reflectare a semnelor naturale, se numește pantaclu.

Înțelegerea și folosirea pantacelor corespunde PRINCIPIILOR și sensului superlativ în ierarhia ternară.

Noi avem două lucruri de știut în legătură cu aceste figuri misterioase, în primul rând construcția lor, apoi, și mai ales, explicarea lor.

Am oferit deja reducția Mesei de Smarald în semne geometrice. Este un adevărat pantaclu pe care l-am construit astfel; totuși, pentru mai multă claritate, vom construi un altul.

Secretul cel mai ascuns, cel mai ocult al sanctuarului, era, după cum știm, demonstrarea existenței unui agent universal, desemnat de o mulțime de nume, și punerea în practică a puterilor achiziționate prin studiul său.

Cum ar trebui să procedăm pentru a desemna această forță printr-un semn?

Pentru aceasta să îi studiem proprietățile.

Înainte de toate această forță unică este dotată cu două calități polarizabile, asemeni Creatorului său pe care îl ajută să o constituie; ea este activă și pasivă, atractivă și repulsivă, pozitivă și negativă în același timp.

Avem o mulțime de modalități de a reprezenta activul; îl vom putea desemna prin cifra 1 marcând pasivul prin cifra 2, ceea ce ar genera 12 pentru activ-pasiv. Acesta este procedeul pitagorician.

Putem de asemenea să-l desemnăm printr-o bară verticală, reprezentând pasivul printr-o bară orizontală; atunci vom avea crucea, altă imagine a activ-pasivului. Acesta este procedeul gnosticilor și al Rozelor-Cruci.

Dar aceste două desemnări, semnificând activ-pasivul, nu menționează pozitivul și negativul, atractivul și repulsivul.

Pentru a ne atinge scopul, ne vom căuta reprezentarea în domeniul formelor, în Natura însăși, unde pozitivul va fi reprezentat prin plin și negativul, dimpotrivă, printr-un vid. Din această manieră de a concepe activul rezultă imaginile faloidale ale antichității.

Așadar, un plin și un vid, iată elementele grație cărora exprimăm primele calități ale forței universale.

Dar această forță este de asemenea dotată cu o mișcare perpetuă, într-o asemenea măsură încât Louis Lucas a desemnat-o prin acest nume. Ideea mișcării ciclice răspunde în geometria calitativă cercului și numărului zece.

Un plin, un vid și un cerc.

Iată punctul de plecare al pantaclului nostru.

Plinul va fi reprezentat prin coada unui șarpe, vidul prin capul său și cercul prin corpul său. Acesta este sensul **ουροδορος** (Uroboros) - ului antic.

Șarpele este încolăcit asupra lui însuși în așa fel încât capul său (vid-activ-pasiv) încearcă în continuu să își devoreze coada (plin-repulsiv-activ), care fuge într-o mișcare eternă.

Iată reprezentarea forței. Cum vom exprima legile?

Acestea, știm acest lucru, sunt armonice și prin urmare echilibrate. Ele sunt reprezentate în lume prin Orientul pozitiv al Luminii, echilibrat prin Occidentul negativ al Luminii sau pozitivul Umbrei; prin Sudul pozitiv al căldurii, echilibrat de Nordul negativ al Căldurii sau pozitivul Frigului. Două forțe, Lumina și Căldura se opun una alteia în *pozitiv* și *negativ* pentru a constitui un *cuaternar*, iată imaginea Legilor Mișcării desemnate prin Forțele sale Echilibrate.

Reprezentarea lor va fi crucea:

Vom adăuga așadar între gura și coada șarpelui sau în jurul lui imaginea Legii care conduce mișcarea, cuaternarul.

Cunoaștem forța universală și reprezentarea sa precum și cea a legilor sale. Cum îi vom exprima mersul?

Știm că această forță evoluează și evoluează continuu curente vitale care se materializează, apoi se spiritualizează, care ies și intră constant în unitate. Unul dintre aceste curente, cel care merge dinspre Unitate spre Multiplicitate, este deci pasivul descendent; celălalt care merge de la Multiplicitate spre Unitate este activul ascendent.

Mai multe mijloace ne vor fi furnizate așadar pentru a reprezenta mersul forței universale.

O vom putea desemna prin două triunghiuri, unul negru și descendent, celălalt alb și ascendent. Aici se află procedeul folosit în pantaclul martinist.

O vom putea desemna prin două coloane, una albă, cealaltă neagră (procedeu urmat în Franc-Masonerie, coloanele JAKIN și BOHAS) sau prin pozițiile date brațelor unui personaj, unul ridicat pentru a desemna curentul ascendent, celălalt lăsat spre pământ pentru a desemna curentul descendent.

Să reunim toate aceste elemente și vom vedea apărând figura care constituie a 21-a cheie a Tarotului, imaginea absolutului.

Șarpele reprezintă forța universală, cele patru animale simbolice, legea forțelor echilibrate emanate din această forță, cele două coloane din centrul șarpelui, mersul Mișcării și tânăra fată, produsul care rezultă, Viața.

Ουροδορος-ul considerat singur, fără dezvoltarea sa, exprimă așadar unul dintre principiile cele mai generale care există.

Va fi următoarea imagine:

În Lumea divină : Din acțiunea Tatălui asupra Fiului.

În Lumea Intelectuală: Din acțiunea Libertății asupra Nevoii.

În Lumea Materială sau Fizică: Din acțiunea Forței asupra Rezistenței.

Această figură este încă susceptibilă de o mulțime de aplicații. Într-un cuvânt, este un pantaclu, o imagine a absolutului.

Explicarea Pantaclelor

Aceste figuri care par la prima abordare atât de misterioase devin totuși, în marea majoritate a cazurilor, relativ ușor de explicat.

Iată care sunt regulile cele mai generale pe care le putem cita pentru această explicație:

A descompune figura în elementele sale;

A vedea situația pe care o ocupă aceste elemente în figură unele în raport cu celelalte;

A căuta știința de care se apropie cel mai mult pantaclul

I

Descompunerea

Figurii în elementele sale

Orice pantaclu, oricât de complex ar părea, poate fi descompus într-un anumit număr de elemente raportându-se la geometria calitativă (vezi capitolul IV)

Vom trece în revistă un anumit număr de elemente grație cărora munca va deveni mult mai ușoară.

Dar, înainte de toate, țin să ofer o metodă pe care trebuie să o folosim întotdeauna când determinarea elementelor este dificilă, numărarea lor. Le găsim întotdeauna aranjate câte trei, câte șapte sau câte douăsprezece.

Dacă sunt aranjate câte trei, ideea pe care o conțin este cea Activ-Pasiv-Neutru și consecințele sale.

Dacă sunt aranjate câte șapte, ele se raportează fie la șapte planete, fie la culorile operei hermetice, și a treia considerație (știința la care se raportează figura) lămurește atunci descrierea.

În sfârșit, dacă sunt aranjate câte douăsprezece, ele exprimă orice mișcare zodiacală și a Soarelui în special.

Odată înlăturată această dificultate, să vedem câteva dintre principalele elemente.

Crucea exprimă opoziția forțelor două câte două pentru a da naștere celei de-a cincea esențe.

Este imaginea acțiunii Activului asupra Pasivului, a Spiritului asupra Materiei.

În mod natural capul domină corpul, Spiritul domină Materia; când vrăjitorii vor să își exprime ideile într-un pantaclu, ei își formulează imprecățiile distrugând armonia figurii, ei pun crucea cu capul în jos și astfel exprimă următoarele idei:

Materia domină Spiritul;
Răul este superior Binelui;
Tenebrele sunt preferabile Luminii.

Omul trebuie să se lase ghidat doar prin cele mai joase instincte ale sale și să facă totul pentru a-și distruge inteligența, etc.

Știm că crucea își exprimă ideile pentru că ea este formată dintr-o bară verticală (imagine a activului) și o bară orizontală (imagine a pasivului) cu toate analogiile legate de acești termeni.

Pătratul exprimă opoziția forțelor active și pasive pentru a constitui un echilibru; de aceea este în mod deosebit imaginea formei.

Triunghiul exprimă idei diferite urmând pozițiile pe care le ia vârful său.

Triunghiul însuși este format din două linii opuse, imaginea lui 2 și a antagonismului, care se va pierde în Infinit fără a se întâlni niciodată dacă o a treia linie nu ar veni să le unifice pe amândouă și prin aceasta să le readucă la Unitate constituind prima figură închisă.

Triunghiul cu vârful în sus reprezintă tot ceea ce urcă de jos în sus.

Este în mod special simbolul Focului, al căldurii¹¹⁸.

„Este misterul ierarhic al Luminii și al Materiei radicale ale Focului Elementar, este principiul formal al Soarelui, al Lunii, al Stelelor și al întregii Vieți naturale.

¹¹⁸ „Ca flacăra unei torțe tinde mereu să se ridice oricum am întoarce-o, la fel omul a cărui inimă este înflăcărată de virtute, orice accident i s-ar întâmpla, se îndreaptă mereu spre scopul pe care înțelepciunea i-l indică.” (Proverbe de Brahme Barthrihari)

„Această lumină primitivă duce în sus toate fenomenele virtuții sale fiind purificată de Unitatea din care ea își împrumută ardoarea¹¹⁹.”

Triunghiul cu vârful în jos reprezintă tot ceea ce coboară de sus în jos.

Este în mod deosebit simbolul Apei, al umidității.

„Este Apa supraceastă unde Materia metafizică a Lumii ieșite din Spiritul Prototip; Mama tuturor lucrurilor care produce Cuaternarul din Binar.

„Toate aceste mișcări tind în jos și de acolo individualizează Materiile particulare și corpurile tuturor lucrurilor dându-le existență.¹²⁰”

Unirea a două triunghiuri reprezintă combinația Caldului cu Umedul, a Soarelui cu Luna, principiul oricărei creații, circulația Vieții din Cer pe Pământ și dinspre Pământ spre Cer, evoluția hindușilor.

Această figură numită pecetea lui Solomon, reprezintă Universul și cele două Ternare ale sale: Dumnezeu și Natura; este imaginea Macrocosmosului.

Ea explică cuvintele lui Hermes în Masa de Smarald:

¹¹⁹ *Umbra ideală a Înțelepciunii universale*

¹²⁰ *Umbra ideală a Înțelepciunii universale*

„El urcă de pe Pământ spre Cer și iar coboară pe pământ și primește forța lucrurilor superioare și inferioare.”

Ea reprezintă și virtuțile (*η, ζασιλεια, και η δωξα, και η δυναμις*) răspândite în ciclurile generatoare (*εις τους αιωνας*) ale versetului ocult din Pater, a lui Saint-Jean, care este recitat încă de către preoții ortodocși.

„Este perfecțiunea Universului în opera mistică de șase zile care vorbește Lumii despre sus și jos, despre Orient și Occident, despre Sud și Septentrion.

„Astfel această hieroglifă a Lumii descoperă cele șapte lumini în Misterul celor șapte zile ale Creației, pentru că centrul Senairului face Septenarul pe care se derulează și se află Natura și pe care Dumnezeu l-a ales pentru a sanctifica Numele Său adorabil.

Spun așadar că Lumina Lumii iese din Septenar pentru că urcăm în el în Denar care este Orizontul Eternității de unde pleacă toată bucuria și virtutea lucrurilor.” (*Umbra ideală*)

Cititorul trebuie să fie capabil, după indicațiile precedente, să înțeleagă aceste pasaje ca fiind ale unei scrieri de cel mai pur misticism.

II

Situția Elementelor

A determina elementele care compun un pantaclu, este un punct important, dar nu trebuie să se limiteze aici munca investigatorului.

Poziția pe care o ocupă aceste elemente aruncă o lumină vie asupra punctelor obscure și această poziție este relativ ușor de determinat prin metoda opozițiilor.

Această metodă constă în a aplica inteligenței unui element rămas obscur semnificația opusă a elementului plasat în opoziție cu acesta.

Fie următorul element:

Iată trei litere formând deviza lui Cagliostro.

Să presupunem că am ajuns să regăsim sensul primeia și să vedem că semnifică: Libertate; mi-am văzut supoziția confirmată de triumghiul cu vârf superior reprezentat prin cele trei puncte și situat după el, caut semnificația celeilalte litere, D.

Conform metodei opozițiilor, știu că această literă, opusă primeia, va avea un sens reciproc primului sens, Libertate; acest sens trebuie să fie conținut de ideea de Necesitate. Dar triumghiul cu vârf inferior îmi indică imediat că această necesitate este pasivă în manifestările sale și ideea de Datorie vine să îi ia locul literei D, reacția lui L asupra lui D dând Puterea.

Acest exemplu foarte simplu permite sesizarea datelor metodei opozițiilor care este de mare utilitate în explicarea

figurilor misterioase. Această metodă este mereu folosită desemnând opușii prin culori diferite ca cele două coloane J și B ale franc-masonilor, una roșie, cealaltă albastră, fie desemnându-le prin forme diferite ca gura și coada șarpelui, imagini ale activului și ale pasivului, sau simbolurile nașterii plasate pe coloanele masonice, fie dându-le direcții diferite ca în Pecetea lui Solomon (cele două triumghiuri cu vârfurile opuse) sau în cruce (opoziția liniilor).

Culori

Forme opuse

Direcții

Acestea sunt cele trei moduri prin care sunt desemnate antagonismele în pantacla.

Regăsim aplicarea acestora în diferitele moduri de a reprezenta cuaternarul, imagine a absolutului. (vezi *Ciclul numerelor*, capitolul II)

Literal, cuaternarul (cele patru elemente) este desemnat prin patru litere ebraice יהוה.

Prima י (Iod) reprezintă Activul.

A doua ה (He) este imaginea pasivului.

A treia ו (Vau) reprezintă legătura care le unește pe cele două.

În sfârșit a patra ה (He) este al doilea He, repetat, și indică perpetuitatea producțiilor Osiris-Isis.

Pentru a scrie aceste litere după modelul inițiaților, trebuie să le dispunem în cruce astfel:

În acest caz direcția indică semnificația elementelor, pentru că aceste elemente active (⌒ iod și ⌒ vau) sunt pe aceeași linie verticală.

Elementele pasive pe aceeași linie orizontală.

Putem, de asemenea, să desemnăm acest cuaternar prin forme diferite:

Toiagul, imagine a activului, va reprezenta litera Iod ⌒)

Cupa, scobită, imagine a pasivului, va reprezenta primul He

⌒.

Spada sau imaginea alianței dintre activ și pasiv,

Crucea va reprezenta litera Vau ⌒.

Discul va reprezenta două cupe suprapuse și prin urmare de 2 ori 2 indicând repetiția lui He ⌒.

Toiag sau Treflă	acestea sunt elementele
Cupă sau Inimă	imaginile absolutului
Spadă sau Pică	care constituie cărțile
Disc sau Caro	de joc.

Aceste elemente sunt pictate în două feluri opuse (roșii și negre) pentru a arăta felul în care cuaternarul este format prin opoziția două câte două a forțelor primordiale, una activă - roșie și alta pasivă - neagră.

Iată rezumatul geometric pentru această modalitate de a considera cuaternarul:

Toiag
+
R
O
Cupă + — negru — - Disc
S
U
-
Spadă

Considerați a 21-a cheie a Cărții lui Hermes și veți găsi toate acestea în cele patru animale simbolice.

Pe scurt, a doua metodă de explicare constă în a opune partea de sus a figurii cu partea de jos, dreapta cu stânga pentru a extrage astfel lămuririle necesare explicării.

Se întâmplă rar ca sensul unei figuri, oricât de misterioasă ar fi, să nu apară combinând prima metodă (separarea elementelor) cu aceasta.

Toate aceste considerații în legătură cu explicarea figurilor vor părea poate inutile pentru unii cititori: dar să se reflecteze că știința antică rezidă aproape în întregime în pantacle și atunci, fără îndoială, vor scuza monotonia acestor detalii.

Nu regăsim aplicarea acestor date în modul de a scrie cele trei limbi primitive: Chineza, Ebraica, Sanscrita¹²¹?

Chineza se înscrie de sus în jos, adică vertical, și de la dreapta la stânga.

Ebraica se scrie orizontal și de la dreapta la stânga.

Sanscrita se scrie orizontal de la stânga-la dreapta.

După Saint Yves d'Alveydre¹²², direcția scrierii ar indica originea instrucției popoarelor.

¹²¹ vezi operele lui Fabre d'Olivet despre limba ebraică

Dacă aplicăm aceasta scriiturilor anterioare, vom vedea că:

Toate popoarele care scriu asemeni chinezilor adică dinspre Cer înspre Pământ¹²³ au o origine care atinge de foarte aproape sursa primitivă (chinezii sunt singurii care posedă încă o scriere ideografică).

Toate popoarele care scriu ca Evreii, dinspre Orient spre Occident, și-au primit instrucția dintr-o sursă orientală.

În sfârșit, toate popoarele care scriu asemeni Sanscritului, dinspre Occident spre Orient, și-au luat știința din sanctuarele primitive metropolitane din Occident și mai ales de la Druizi.

Astfel, am putea considera chineza ca pe o rădăcină primitivă care, parte din cer, ar da ca rejeon ebraica sau sanscrita, urmând să fie considerată ca activă sau pasivă, ca orientală sau occidentală. Toate acestea se rezumă în următoarea schemă:

Sanscrită	C	Ebraică
	H	
	I	
	N	
	E	
	Z	
	Ă	

¹²² Misiunea evreilor

¹²³ Moreau de Dammartin, în *Tratat despre Originea caracterelor alfabetice* (Paris, 1339), demonstrează că literele chinezești sunt extrase din configurația semnelor celeste.

III

Știința la care se referă Pantaclul

Este un lucru important să descompui o figură în elementele sale, să găsești sensul acestor elemente prin metoda opozițiilor; dar nu aici trebuie să se oprească munca cercetătorului.

Să presupunem că se întâmplă să raportăm la șapte planete cele șapte elemente ale unei analize dificile; ar fi satisfăcător?

Doar sensul general al Pantaclului poate clarifica acest subiect. Dacă este vorba despre Astrologie, sensul pozitiv atribuit planetelor va fi suficient; dacă este vorba despre Alchimie, sensul comparativ va fi util și planetele vor desemna culorile operei¹²⁴; în sfârșit dacă este vorba despre Magie, planetele se vor raporta numelor inteligențelor care le guvernează.

Vedem ce importanță are determinarea sensului unui pantaclu și această determinare nu poate fi obținută decât combinând primele două metode: 1. descompunerea în elemente; 2. opoziția elementelor.

În sfârșit, să spunem că această specificare a sensului figurilor misterioase nu există aproape niciodată în figurile antice și că ele nu desemnează analogic cele trei semnificații corespunzătoare celor trei lumi.

Să aplicăm acum datele anterioare la explicarea figurilor simbolice celor mai ușor de întâlnit ale Științei oculte.

¹²⁴ „Totuși când regele a intrat, mai întâi s-a dezbrăcat de roba sa de postav din aur fin, bătută în frunze foarte răsfirate și i-o dădu primului său om care se numește Saturn. Saturn o luă și o păstră patruzeci de zile sau patruzeci și două cel mult de când a luat-o; apoi regele se îmbracă din nou cu vesta sa din catifea fină și i-o dădu celui de-al doilea om care se numește Jupiter, care o păstră douăzeci de zile întregi. Jupiter, din porunca regelui, i-o dădu Lunii, care este a treia persoană, etc.” (Bernard le Trevisan)

Mă voi abține să analizez explicațiile pe care cititorul le va putea regăsi la fel de ușor ca mine prin folosirea metodelor de mai sus.

Sfinxul

Religiile se succed pe Pământ, generațiile trec și ultimii veniți cred în orgoliul lor că pot sfida cunoștințele Antichității. Mai presus de orice sectă, mai presus de orice ceartă, mai presus de orice greșală se ridică Sfinxul imobil care răspunde printr-un tulburător: Ce sunt eu? ignoranților care blamează știința.

Templele pot fi distruse, cărțile pot dispărea fără ca cele mai înalte cunoștințe dobândite de către antici să fie uitate. Sfinxul rămâne și este de ajuns.

Simbol al Unității, el rezumă în sine formele cele mai ciudate ale ambelor.

Simbol al Adevărului, el arată rațiunea tuturor greșelilor chiar în contrastele sale.

Simbol al Absolutului, el manifestă cuaternarul misterios.

Doar religia mea este cea adevărată, strigă creștinul fanatic.

A voastră este opera unui impostor, doar a mea vine de la Dumnezeu, răspunde Evreul.

Toate cărțile voastre sfinte sunt copii ale Revelației noastre, tipă hindusul.

Toate religiile sunt minciuni, nimic nu există în afara Materiei, principiile tuturor cultelor vin din contemplarea astrelor, doar știința este adevărată, susține savantul modern.

Și Sfinxul se ridică deasupra tuturor disputelor, imobil, rezumat al Unității tuturor cultelor, al tuturor științelor.

Ei îi arată creștinului Îngerul, Vulturul, Leul și Taurul care îi însoțesc pe evangheliști; Evreul recunoaște în el visul lui Ezechiel; hindusul, secretele lui Adda Nari și savantul va trece disprețuitor când va regăsi sub toate aceste simboluri legile celor

patru forțe elementare: magnetismul, electricitatea, căldura și lumina.

Nehotărât în legătură cu mersul său în viață, viitorul inițiat îl întreabă pe Sfinx și Sfinxul răspunde:

„Privește-mă, spuse el, am un cap uman în care sălășluiește știința, cum îți indică ornamentele inițiatului care îl decorează.

„Știința îmi conduce drumul în viață, dar singură ea nu este de mare ajutor. Am gheare de leu la cele patru membre ale mele; sunt înarmat pentru acțiune, îmi fac loc în dreapta și în stânga, în față și în spate, nimic nu rezistă în fața vitejiei conduse de știință.

„Dar aceste labe nu sunt atât de solide decât pentru că ele sunt grefate pe șoldurile mele de taur. Când am întreprins o dată o acțiune, mi-am urmat scopul în mod laborios cu răbdarea boului care ară ogorul.

„În momentele de slăbiciune, când descurajarea mă învăluie, când capul meu nu se mai simte destul de puternic pentru a-mi dirija ființa, atunci îmi agit aripile de vultur. Mă ridic în domeniul intuiției, citesc în Inima Lumii secretele Vieții Universale, apoi revin să îmi continui opera în liniște.”

Capul meu îți recomandă	să Știi
Ghearele mele	să Îndrăznești
Șoldurile mele	să Vrei
Aripile mele	să Taci

Învață așadar, să Vrei, să Afli, să Știi, să Îndrăznești, și dacă vei Ști, să Taci.

Urmează-mi sfaturile și viața ți se va părea dreaptă și frumoasă.

„Fruntea Sfinxului vorbește de inteligență
Sânii săi de iubire, unghiile sale de luptă
Aripile sale sunt Credința, Visul și Speranța
Și șoldurile de Taur munca de aici, jos.

„Dacă știi să muncești, să crezi, să iubești, să te apere,
Dacă nu, ești înlănțuit de nevoi vii,
Dacă inima ta știe să vrea și spiritul tău să înțeleagă,
Rege al Tebei, te salut, iată-te încoronat¹²⁵!”

CAP**ARIPI****ȘOLDURI****LABE****LABE**

În acest simbol al Sfînxului apar două mari opoziții:

În față: Capul (știința) se opune labelor (curajul).

În spate: șoldurile (munca) se opun, de asemenea, labelor (curajul).

Între cele două: există intuiția (aripile), care le reglează.

Curajul va acționa într-un mod eficace dacă știința îl domină mereu atât cât să îl ghideze (labele din față).

(capul)

curajul în studii va fi încoronat de succes dacă se lasă condus de către Muncă și Perseverență.

(labele din spate)

(șoldurile taurului)

În sfârșit excesele în Acțiune sau în Studiu trebuie să fie temperate de uzajul imaginației (aripile de vultur).

O altă opoziție apare, cea dintre Sus și Jos, armonizate prin Mijloc.

SUS - CAP - ARIPI
MIJLOC - ȘOLDURI DE TAUR
JOS - LABELE DIN FAȚĂ - LABELE DIN SPATE
+ -

¹²⁵ Eliphas Lévi, *Fabule și Simboluri*

Sus sălășluiesc Știința și Imaginația, jos practica în știință (labele din față), practica în imaginație (labele din spate).

Teoria trebuie să domine și să conducă întotdeauna practica, cel care vrea să descopere adevărurile Naturii doar prin existența materială seamănă cu un om care ar vrea să treacă de cap pentru a-și pune membrele în acțiune.

Nici teorie fără Practică.

Nici Practică fără Teorie.

Nici Teorie fără Muncă

Nici Practică

Iată ce ne mai spune Sfînxul.

Să rezumăm toate acestea într-o figură după indicațiile pe care tocmai le-ai descoperit.

În față	Cap uman	=	Activ	+
+	labele din față	=	Pasiv	-
În spate	aripi de vultur	=	Activ	+
-	labele din spate	=	Pasiv	-
Mijloc	între cele două și unindu-le	=		Neutru
∞	vedem șoldurile taurului	=		∞

Vom desemna partea din față a Sfînxului activ printr-o bară verticală.

Spatele pasiv îl vom desemna printr-o bară orizontală și vom obține următoarea figură:

Cap uman
I
Aripi de vultur - Șolduri - Labele din spate
I
Labele din față

Sau în rezumat:

Această ultimă figură ne indică legile forțelor elementare emanate de Forța Universală:

Nord - Frig – Negativul Căldurii		
I		
Occident	Soare sau	Orient -
Umbra - Negativul	Viața Universală	Pozitivul
Luminii	a Lumii noastre	Luminii
I		
Sud - pozitivul căldurii		

Aceasta este o altă semnificație a Sfînxului.

Piramidele

Sfînxul nu este singurul monument simbolic pe care ni l-a lăsat moștenire Egiptul.

Urmele centrelor antice de inițiere subzistă încă în Piramide.

„În fața orașului Cairo, podișul Gizeh, care se detașează ca un pînten din lanțul libic, poartă încă pe malul stîng al Nilului trei monumente care au sfidat acțiunea Timpului și a oamenilor: sunt Piramidele.

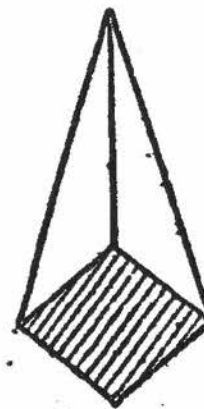
„Aceste trei mase, cu baze pătrate, ușor inegale ca mărime, formează prin situarea lor un triunghi în care o față privește Nordul, alta Ocidentul și a treia Orientul.

Cea mai mare, situată la unghiul din Nord și spre Deltă, simbolizează forța Naturii; a doua, ridicată la Sud-Vest, la distanță de o săgeată față de prima, este simbolul Mișcării; și ultima, construită la Sud-Est de aceasta, la distanță de o aruncătură de băț față de a doua, simbolizează Timpul.

La Sud de aceasta din urmă, la o distanță mediocră, pe o linie care se prelungește de la Est la Vest, se înalță trei alte piramide formând mase mai puțin considerabile și în apropierea cărora se îngrămădesc numeroase pietre colosale pe care le-am putea considera ca ruinele unei a șaptea piramide.

Într-adevăr este permis să presupunem că egiptenii doriseră să reprezinte prin șapte vârfuri sau conoide în formă de flacără, cele șapte lumi planetare ai căror genii ne conduc Universul și pe care le-a revelat Hermes.” (Christian, *Istoria Magiei*, pp.99-100)

Fiecare piramidă este construită pe o bază pătrată, simbolizând prin aceasta materia, forma, semnul, adaptarea.

Elevarea fiecărei laturi este Ternară, simbolizând ideea și teoria.

Ce înseamnă această supremație a Ternarului asupra cuaternarului?

Ternarul domină cuaternarul, adică:

Ideea	-	Semnul
Spiritul	-	Materia
Teoria	-	Practica.

Ansamblul piramidei este format din 4 și 3, adică din șapte, simbol al alianței dintre idee și semn, dintre spirit și materie, dintre teorie și practică, este Realizarea.

În partea de sus Piramida ne arată un punct matematic (vârful său) de unde pleacă patru idei (patru triunghiuri). Aceste patru idei se bazează pe o formă unică (baza) și prin aceasta își arată solidaritatea.

Regăsim în studiul acestor piramide, misterioasa tetragramă.

Pentagrama

Pentagrama sau steaua cu cinci colțuri, steaua arzătoare a francmasonilor, este încă un pantaclu și încă unul dintre cele mai complete pe care ni le putem imagina.

Sensurile sale sunt multiple, dar ele conduc toate la ideea primordială a alianței dintre cuaternar și Unitate.

Această figură desemnează mai ales omul și în această accepțiune pe care urmează să o studiem.

Vârful superior reprezintă capul, celelalte patru vârfuri, membrele omului. Putem considera, de asemenea, acest pantaclu

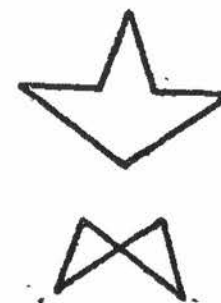
ca imagine a celor cinci sensuri; dar această semnificație prea pozitivă nu trebuie să ne oprească.

Fără a dori să explicăm aici în totalitate secretele acestei figuri, putem arăta cât de ușoară este interpretarea care poate ghida punerea sa în practică.

Într-adevăr, magicienii se folosesc, pentru a acționa asupra spiritelor, *pentagrama cu vârful în sus*, vrăjitorii *pentagrama cu vârful în jos*.

Pentagrama cu vârful în sus indică omul a cărui voință (capul) conduce pasiunile (membrele).

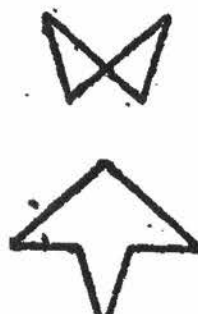
Ideea fiind reprezentată prin 3 și materia (diada) prin 2, putem demonstra această dominație a Spiritului asupra Materiei descompunând astfel Pentagrama:

Pentagrama cu vârful în jos reprezintă aceeași figură ca și crucea răsturnată, este omul ale cărui Pasiuni antrenează Voința, este omul pasiv, omul care își lasă voința subjugată de către spiritele rele, este Mediumul.

În această situație, Pentagrama indică materializarea Spiritului, omul care consimte în a-și pune capul în jos și picioarele în aer.

Pentagrama poate reprezenta așadar Binele sau Răul în funcție de direcția pe care o urmează și de aceea este imaginea omului, a Microcosmosului capabil de a face Bine sau Rău urmându-și voința.

Triunghiul Dreptunghic

Există un pantaclu cunoscut din cea mai îndepărtată antichitate în China, este vorba despre triunghiul dreptunghic ale cărui laturi au o lungime specială.

Ele au respectiv 3, 4 și 5 astfel încât pătratul ipotenuzei $5 \times 5 = 25$ este egal cu pătratul celorlalte două laturi $3 \times 3 = 9$ și $4 \times 4 = 16$; $16 + 9 = 25$.

Dar sensul atribuit acestui pantaclu nu se oprește aici; numerele au într-adevăr o semnificație misterioasă pe care o putem interpreta astfel.

3. ideea, aliată cu 4, forma, face echilibru cu 5, Pentagrama sau Omul;

Sau, într-o altă interpretare:

Esența absolută 2, plus Omul 4, determină echilibrul Răului 5.

Vedem că această ultimă interpretare nu diferă de prima decât prin aplicarea acelorași principii la o lume inferioară, după cum arată următoarea dispoziție:

Idee - Esență

Formă - Om

Om - Rău.

Studiul pentagramei ajunge în rest pentru a explica aceste contradicții aparente.

Oferim cu rol informativ cartea chinezească *Tchen-pey*, bazată pe datele anterioare. Este extrasă din *Literele edificatoare* (t. 26, p. 146, Paris 1783). Misionarul care a tradus-o o declară anterioară incendiului cărților, 213 av. J.C. Claude de Saint-Martin a publicat un comentariu mistic al acestei cărți în *Tratatul Numerelor* (Dentu, Paris, 1863).

După cum putem observa, această carte se bazează pe cele 22 de chei ale cărții lui Hermes.

CELE 22 DE TEXTE DIN CARTEA CHINEZEASCĂ TCHEN-PEY

1.

„În Antichitate, Tcheou-Kong l-a interogat pe Chang-kao și a spus: Am auzit spunându-se că sunteți priceput în ceea ce privește numerele; se spune că Pao-hi a oferit reguli pentru măsurarea cerului.

2.

Nu putem urca în cer, nu putem măsura pământul cu piciorul și cu degetul; vă rog să îmi spuneți fundamentele acestor numere.

3.

„Chang-kao spune:

4.

„Yu-en (cerc) vine din Fang (pătrat) $4 = 10$

5.

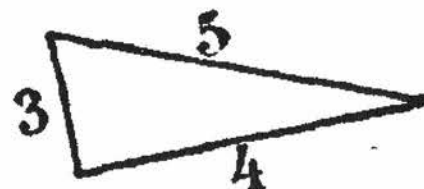
„Fang vine din Ku.

6.

„Ku vine din multiplicarea lui 9 cu 9, ceea ce dă 81.

7.

„Dacă separăm Ku în două, facem un Keou larg de trei și un Kou lung de patru. O linie King unește cele două laturi Keou, Kou face unghiuri, King este de cinci.

8.

„Vedeți jumătatea lui Fang.

9.

„Fang sau Plat face numerele 3, 4, 5.

10.

„Din cele două Ku se obține un Fang lung de 25, este Tsi-ku total al Ku ($5 \times 5 = 25$).

11.

„Prin cunoașterea fundamentelor acestor calcule, Zu a adus Imperiul într-o stare bună.

12.

„Tcheou-Kong spune:

„Iată cine este mare, aș dori să știu cum să folosesc Ku.

Chang-kao răspunde:

„Ku cel nivelat și unit este pentru a nivela nivelul.

13.

„Yen-ku este pentru a vedea înaltul sau înălțimea.

14.

„Fou-ku este pentru a măsura profunzimea.

15.

„Go-ku este pentru a ști depărtarea.

16.

„Ouan-ku este pentru cerc.

17.

„Ho-ku este pentru Fang.

18.

„Fang este din resortul Pământului. Yu-en este din resortul Cerului, Cerul este Yu-en, Pământul este Fang.

19.

„Calculul lui Fang este tien. Din Fang vine Yu-en.

20.

„Figura Ly este pentru a reprezenta, a descrie, a observa Cerul. Desemnăm Pământul printr-o culoare brună și neagră. Desemnăm Cerul printr-o culoare amestecând galben și roșu aprins.

„Numerele și calculul pentru Cer sunt în fidura Ly. Cerul este ca un înveliș, Pământul se găsește sub acest înveliș și această figură sau instrument servește la cunoașterea adevăratei situații a Cerului și a Pământului.

21.

„Cel care cunoaște pământul se numește înțelept și abil. Cel care cunoaște cerul se numește Puternic înțelept fără pasiuni. Cunoașterea lui Keou-ku dă înțelepciunea, prin ea cunoaștem pământul; prin această cunoaștere a pământului ajungem la cunoașterea cerului și dacă ești puternic înțelept și fără pasiuni, ești Ching. Laturile Keou și Ku au numerele lor; cunoașterea acestor numere o dovedește pe cea a tuturor lucrurilor.

22.

Tcheou-Kong spune:

„Nu există nimic mai bun.

PARTEA A III-A

Introducere

ADAPTAREA ȘTIINȚEI OCULTE

Capitolele anterioare i-au furnizat cititorului cheia ușii misterioase care separă lumea vizibilă de lumea invizibilă.

Am văzut modul în care Știința era ascunsă, modul în care ea ascundea ceea ce descoperise, să vedem acum ce putem dezvălui în legătură cu însuși obiectul acestor precauții: Lumea invizibilă.

Să deschidem ușa și să nu ne lăsăm orbiți de lumina care răzbate, să nu ne fie teamă să spunem ceea ce trebuie spus, pentru că maeștrii au vrut ca anumite mistere să fie revelate în secolul al XIX-lea și tot ceea ce este scos la lumina zilei va rămâne ascuns pentru profanii și pentru spiritele vinovate. Ce ați sesizat așadar în această zonă ascunsă a Universului?

O istorie ocultă precedând și creând istoria evidentă a istoricilor asemeni sevei ascunse sub scoarță, care precede și creează frunzele și florile patente ale copacului.

O știință ocultă dominând științele profane, așa cum Soarele își domină cortegiul de planete în învățătura exoterică: știința sufletului care vine să ilumineze știința corpului.

O artă ocultă: a lega și a dezlega sufletele. Cel mai înalt punct de elevare pe care îl poate atinge un om încarnat. Dar despre acest subiect nu trebuie să vorbim încă fără prudență.

Să spunem totuși tot ceea ce poate fi spus în legătură cu Invizibilul și cu misterele sale.

Istoria Pământului și transformările sale revelând cauzele reale ale evoluției și ale involuției continentelor, raselor și popoarelor.

Istoria sufletului uman și a transformărilor sale.

Istoria Universului și a forțelor naturale, umane și divine în acțiune în acest Univers.

Fiecare învățătură cuprinde trei grade:

- Gradul pozitiv sau studiul fizic;
- Gradul superlativ sau studiul metafizic;
- Gradul comparativ sau studiul analogic formând mijlocul dintre cele două studii de mai sus.

Să luăm un exemplu:

Studiul Cerului cuprinde:

- Studiul fizic care se raportează într-o anumită măsură la ceea ce numim astăzi *Astronomie*;
- Studiul metafizic, care se raportează la ceea ce a devenit *Astrologia în partea sa teoretică și elevată*: Genealogia.
- Studiul analogic sau studiul *Influențelor*, prin care Astrologia se apropie de Știința Temperamentului, de Istoria naturală și de Medicină.

Este foarte ușor să găsești, chiar și în zilele noastre, aceste două diviziuni ale oricărei științe cu adevărat sintetice; pentru că doar în epoca Renașterii toate științele umane au fost tăiate în două.

Partea fizică și materială a fiecărei științe a devenit de atunci un tot separat botezat cu numele pompos de *Știință exactă sau pozitivă*.

Partea metafizică și analogică a fiecărei științe a fost disprețuită și respinsă și a fost inclusă în *Științele Oculte*.

Istoricii au avut chiar curajul de a pretinde că partea metafizică constituise începutul și bâlbâiala fiecărei științe; dar faptele se acumuează astăzi pentru a arăta greșeala grosolană a puselor istoricilor.

Să dăm câteva nume de științe mutilate astfel.

VIZIBIL	INVIZIBIL	
SECȚIUNEA CORPORALĂ SAU MATERIALĂ A ȘTIINȚEI	SECȚIUNE VIE SAU ANIMICĂ	SECȚIUNEA SPIRITUALĂ SAU METAFIZICĂ
- Partea Pozitivă	- Partea Analogică	- Partea Cauzală
Fizică Chimie Astronomie Matematică numere (aritmetică) forme (geometrie) semne (algebră și desen). Istorie naturală. Zoologie. Botanică. Mineralogie. <i>Anatomie.</i> <i>Fiziologie.</i> <i>Psihologie.</i>	Magia Naturală Alchimia Astrologia (studiul influențelor) Influențe și raporturi vii ale numerelor. - Magie. Influențe și raporturi vii ale formelor. - Matematică. Influențe și raporturi vii ale semnelor. - Hieroglifism. Natura Vie. - Terapeutica sacră. <i>Psihurgia</i>	Metafizica Filosofia Hermetică. Genealogia (studiul cauzelor spirituale). (aplicație Mitologia). Crearea numerelor. Crearea Formelor. - THORAH. Crearea semnelor. (Pitagorism). Principiul Naturii <i>Teurgia</i>

Cei care vor citi cu atenție acest tabel își vor da seama de spațiul care ar fi necesar pentru a dezvolta fiecare element.

Nu dorim să intrăm în astfel de detalii aici, vrem doar să îi arătăm cititorului cum a fost înșelat spunându-i-se că *partea vizibilă* a fiecărei științe constituia știința și cum i s-a scuns în mod sistematic, fiind învățat să disprețuiască întreaga *parte invizibilă* - singura cu adevărat vie.

De aici dezvoltarea tuturor acestor științe moarte care îl pun pe inginerul ce termină Școala politehnică într-o stare constantă de inferioritate, din punct de vedere al invențiilor, în raport cu muncitorul sau cu ignorantul ghidat de facultăți intuitive.

Toți inițiații au semnalat cauza acestei erori și Calude de Saint-Martin, filosoful necunoscut, povestește în *Crocodilul*¹²⁶ cum au pierdut savanții cheile de aur.

Malfalti de Montereio, în a sa *Mathese*¹²⁷, oferă modul de a reface legătura ruptă și, mai aproape de noi, un simplu țăran, Louis Michel (de Figanieres) dezvoltă, în stare de inspirație, cele mai înalte idei despre Adevărul viu și despre Știința vie universală¹²⁸.

Orice s-ar spune, Știința ocultă este sinteza acestor științe și trebuie să avem grijă să nu o confundăm cu ceea ce dicționarele numesc *Științele oculte*, care includ două dintre cele mai elevate secțiuni ale fiecărei științe; dar care nu au, luate separat, caracterul unitar și sintetic al Științei oculte.

Credem că este util de adăugat un rezumat al înaltelor învățături tradiționale, cel puțin referindu-ne la punctele indispensabile.

Vom aborda doar obiectele următoare, lăsând restul pentru un studiu mult mai extins:

Pământul și istoria sa secretă;

Rasa albă și constituirea tradiției;

Evoluția Spiritului nemuritor al omului și diferitele sale planuri de existență;

Ființele invizibile cu care omul se află în raport în aceste diverse planuri.

¹²⁶ Claude de Saint-Martin, *Crocodilul* sau Războiul dintre Bine și Rău

¹²⁷ Malfalti de Montereio, *Mathese* (republicată în jurnalul *Vălu lui Isis*, 5, strada Savoie, Paris)

¹²⁸ Louis Michel (de Giganieres), *Opere (passim)*

CAPITOLUL VII

PĂMÂNTUL ȘI ISTORIA SA SECRETĂ

Dacă privim un glob terestru reproducând starea actuală a continentelor și a mărilor, și dacă ne atașăm de descrierea fizică a ceea ce vedem, vom face precum analistul care descrie exteriorul unei cărți, greutatea sa, etc, fără a ști ce se află înăuntru.

Dacă, crezând că avansăm astfel, ne adresăm geologului, acesta ne va povesti istoria fizică și chimică a materialelor care au servit la construirea cărții noastre. Va fi deja mult mai interesant, dar nu va fi complet.

Să ne adresăm inițiatului și să îi cerem cheia a ceea ce este scris în această carte colosală care este globul terestru. Și inițiatul ne va răspunde: IEVE.

IEVE ceea ce înseamnă ciclul numărului Patru și acesta se transcrie în limbaj astronomic și fizic: Est-Vest-Sud-Nord.

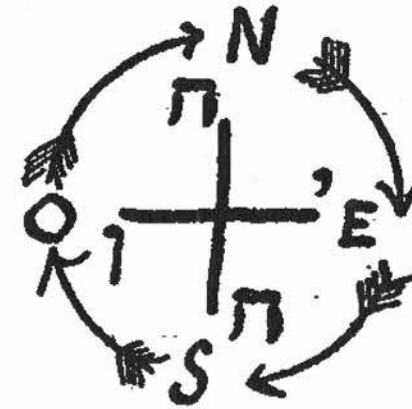
În acest moment Pământul este format dintr-un singur continent: Europa. Toate celelalte suprafețe nu sunt decât resturi de continente dispărute sau în curs de transformare.

Ori, Europa înseamnă Nord și Rasa Albă, și acest fapt presupune că această rasă a fost precedată de alte rase umane și, în concluzie, de alte continente complete, *pentru că fiecare rasă umană realmente diferită este produsul evoluției unui continent real, pesonal și diferit.*

A existat așadar o rasă Sud, Rasa Neagră, pentru care Africa reprezintă astăzi locul de origine.

O rasă Vest, Rasa Roșie, al cărei loc de origine este reprezentat de America.

Și, în sfârșit, o rasă Est, Rasa Galbenă, al cărei punct de plecare îl constituie Asia: toate acestea după ciclul ESNV.

care se traduce mai bine EV-SN (Est-Vest, Sud-Nord) din punctul de vedere al Istoriei.

Trebuie să ne amintim de o observație capitală.

În orice dispariție sau evoluție a unui continent, locul acestui continent care a dat naștere rasei umane caracteristice a respectivului continent, supraviețuiește și trăiește ca martor pe planetă.

Iată rațiunea de a fi reală și filosofică a acestor mase de pământ pentru care geograful ne descrie corpul și geologul viața.

Inițiatul singur ne poate vorbi despre Spirit.

Pământul a fost așadar dominat succesiv de către patru mari rase:

- Rasa Galbenă.
- Rasa Roșie.
- Rasa Neagră
- Rasa Albă.

Fiecare dintre aceste rase a creat, din punctul său personal de vedere, o evoluție intelectuală încoronată de o Știință și o Tradiție și confirmată printr-o Involuție a Divinității în respectiva rasă.

Mai mult, fiecare rasă a folosit procedee specifice pentru a se ridica de la starea instinctivă la starea de iluminare divină. De

aici diferența aparentă dintre diversele tradiții sub care găsim mereu o unitate pe care doar inițiatul o poate înțelege în întregime.

Vom vorbi mai târziu despre aceste tradiții, să revenim acum la istoria Pământului.

*
* *

Total este viu în Natură. Pământul este o ființă, o ființă vie la fel ca un câine, ca un copac, un om, un mineral sau Soarele.¹²⁹

Aceste legi ale vieții Pământului au fost percepute vag de către Știința Pozitivă sub numele de Magnetism terestru, de electro-magnetism cu efectele și cauzele lor.

Înclinația Pământului pe elipsă și deplasările periodice ale polului terestru determină anul platonice (25.000 de ani).

Dacă Ecuatorul și Elipsa s-ar confunda, Pământul ar fi într-o stare de armonie fizică din punct de vedere al anotimpurilor, climatelor, pe care le ignoră în totalitate.

Pentru că această armonie nu există, polii terestri oscilează periodic și, din această oscilație, derivă transformările suportate de continente și gravate în memoria oamenilor sub formă de cataclisme geologice sau de potop.

Fiecare pol terestru poate ocupa, conform tradiției secrete (dar nu și științei actuale), opt situații succesive în raport cu ecuatorul.

Aici este *legea celor opt poli terestri* pe care ne vom mulțumi să o numim fără a intra în detalii.

De unde vine această înclinație a elipsei în raport cu ecuatorul? Toate inițierile sunt unanime în legătură cu acest subiect; vine de la LUNĂ.

Luna, destinată inițial să facă parte integrantă din Pământ, a fost proiectată în spațiu și această proiectare a determinat

cataclismul cunoscut sub numele de potop universal, pentru că înclinația pe elipsă s-a produs în acel moment și apele polului au măturat toate continentele locuite.

Louis Michel oferă cheia acestui mister povestind că Pământul a fost format din patru planete pe cale de dezintegrare devenite continente terestre și că Luna, menită să formeze un continent, a refuzat să fie combinată cu celelalte planete și a fost condamnată, prin propria sa voință, să se dezintegreze cu titlu de simplu satelit.

Să nu uităm că există popoare ale căror nume indică faptul că nu au cunoscut Luna.

Cititorul trebuie doar să întrevadă acest mister și nu vom insista mai mult asupra acestui aspect.

Fiecare continent, conducându-și rasa umană către civilizație, rasa evoluată a găsit de fiecare dată marile legi secrete ale Naturii.

Printre aceste legi, cele care se raportează la viața terestră și la fazele sale a dat naștere revelației ciclurilor.

Ființa umană manifestă la exterior funcțiile sale vitale prin pulsații ale inimii (de 60-70 pe minut) și prin expirații și inspirații (20 pe minut). Bătăile inimii manifestă, de asemenea, doi timpi de contracție (sistola) și de dilatare (diastola) inimii.

Mai mult, ființa umană parcurge patru stadii: copilăria, tinerețea, maturitatea și bătrânețea, traversând perioade de veghe și perioade de somn, corespunzătoare în general zilelor și nopților.

Iată un rezumat rapid a ceea ce am putea numi cicluri ale vieții umane, începând de la pulsații pentru a ajunge la perioada de 20 de ani pe care se extinde fiecare vârstă (copilărie, tinerețe, etc.) a ființei umane.

Inițiații știau că omul încarnat nu făcea decât să reflecte la dimensiuni reduse legile marelui om celest și au fost conduși la a căuta pentru rase mai întâi, apoi pentru umanitatea terestră, apoi pentru universul însuși, perioadele ciclice analoage celor ale

¹²⁹ vezi pentru detalii: *Viața universală* a lui Louis Michel de Figanieres

ființei umane și cuprinzând în dezvoltările lor atât Pământul cât și fiecare dintre popoare și fiecare dintre rase.

Astfel, reacția zilei și a nopții, produsă prin situarea respectivă a Pământului și a Soarelui, a dat naștere zilei și nopții terestre, manifestând sistola și diastola planetei și cuprinzând fiecare o dimineață, un prânz, o după-amiază și o seară, manifestând pulsațiile locale ale corpului terestru, numărate în ore, minute și secunde.

Pozițiile respective ale Pământului și ale Lunii au produs o perioadă care a reprezentat pentru Pământ ceea ce inspirația și expirația reprezentau pentru om; o lună împărțită în patru săptămâni; două de inspirație (N. L. și P. L.) și două de expirație (P. L. și N.L.).

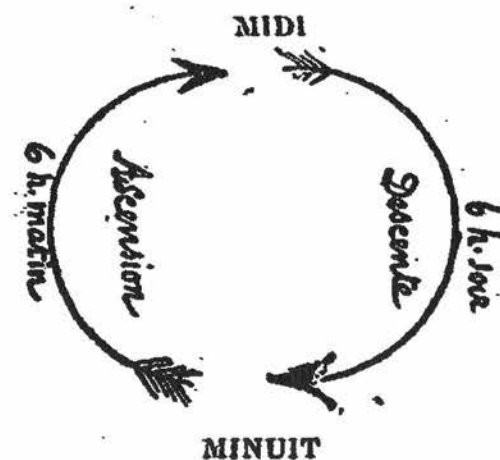
Mișcarea Pământului în jurul Soarelui (conform teoriilor actuale) reproduc pentru Pământ, sub numele de an, ceea ce ziua era pentru om, anul cuprinde o perioadă de activitate (Primăvară-Vară) corespunzătoare perioadei (miezul nopții-prânz); și o perioadă de producție și odihnă (Toamnă-Iarnă) corespunzătoare perioadei (Prânz-Miezul nopții) a zilei.

Se cuvine să le adăugăm acestor etape perioada electromagnetică de 520 de ani (redescoperită în zilele noastre de Bruck)¹³⁰, care este pentru Pământ ceea ce este anul pentru om, și marele an platonice de 25.000 de ani este pentru Pământ ceea ce este una dintre cele patru vârste pentru ființa umană.

Să ni se permită aici o scurtă digresiune cu privire la această lege cuaternară despre care am vorbit deja pe parcursul operei noastre și a cărei *adaptare* o realizăm aici.

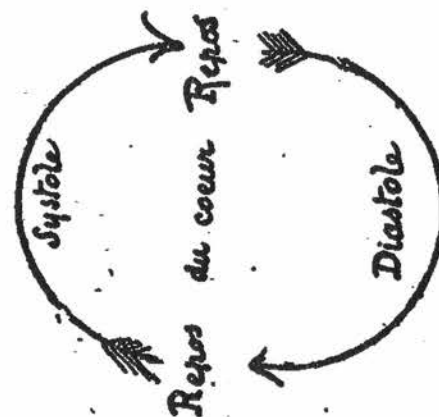
Legea generală ni se prezintă sub forma a două mari perioade, una de ascensiune, alta de declin, separate fiecare de o perioadă caracteristică ce anunță că se va schimba direcția curentului.

Astfel, pentru a reprezenta ziua omului avem următoarea figură:

Această figură este aplicabilă tuturor perioadelor, chiar și celor mai mici, de tipul circulației.

Într-adevăr, diastola și sistola sunt separate fiecare de o perioadă de odihnă a inimii.

Această lege este, așadar, o lege realmente universală și se aplică la fel de bine evoluției cât și involuției Forței Divine în

¹³⁰ Bruck, *Magnetismul terestru*

Univers cât și circulației forței vitale purtate de sânge în organismul uman.

Astfel, vechile colegii inițiatice stabiliseră pentru fiecare rasă umană și pentru fiecare popor perioade ciclice în timpul cărora acea rasă sau acel popor își trăiește perioada copilăriei, a tinereții, a maturității sau a bătrâneții.

Brahmanii indieni, moștenitori ai tradiției negre și a unei părți din tradiția galbenă au, la rândul lor, mari perioade de 432.000 de ani, aplicabile raselor umane.

Dar nu trebuie să uităm că, într-o familie, când bunicul ajunge aproape de mormânt, nepotul încă mai crește în stadiul de copil. Dacă am vrea să îi aplicăm acestui copil legile care i s-au aplicat bunicului său am face o mare greșală.

Ori, *fiecare dintre emisferele terestre are legi de evoluție și de involuție complementare în mod reciproc* și când umanitatea unei emisfere este în stadiul de bătrânețe, plină de experiență, cealaltă umanitate a celeilalte emisfere este în stadiul copilăriei și *invers*.

Actualmente (1896), Orientul și în special Asia se află la epoca înțelepciunii și a bătrâneții, în timp ce Europa, pivot central, își încheie adolescența și America iese din mormânt în starea de copilărie spre tinerețe.

Brahmanii indieni știu foarte bine că Europa și-a avut Mesia acum abia 20 de secole, în timp ce Asia și l-a avut pe al său în urmă cu mai mult de 87 de secole și, totuși, anumiți scriitori din Occident ar dori să aplice emisferei noastre legile ciclice care conduc Orientul și pretind că noi suntem într-o perioadă de obscurizare și de involuție (Kali-Youga). Este o greșală foarte mare de care trebuie să se ferească toți ocultiștii din Occident; pentru că ar fi foarte periculoasă pentru intelectualitatea rasei noastre.

Când un continent se afundă în Pământ, un altul se naște în emisfera opusă, și ar însemna să nu cunoaștem nici o lege a Creației dacă am vrea să aplicăm continentului care vine legile continentului care dispăre. Or, acest lucru este la fel de adevărat

pentru o rasă, pentru un popor dar și pentru un om. Să evităm, așadar, cu grijă o astfel de eroare și să nu credem că doar ciclurile brahmanice sunt aplicabile Europei sau Americii, cel puțin cu privire la modul lor de aplicare.

„Brahmanii înșiși preconizează astăzi Satya-Youg (epoca neagră) și calomniază epoca actuală și acest lucru în ciuda propriilor lor anale care semnalează a treia epocă drept cea mai strălucitoare și cea mai fericită. A fost vârsta maturității lor; astăzi ei sunt în decrepitudine; și privirile lor, asemeni celor ale bătrânilor, se întorc adesea spre perioada copilăriei¹³¹”.

Înarmați cu aceste date, putem aborda acum fără teamă istoria raselor care au dominat Pământul.

Rasele galbene, roșii, negre și albe și-au îndeplinit evoluția succesivă pe aceeași planetă sau fiecare continent terestru nu este decât cristalizarea unei alte planete.

Resturile a patru dintre aceste planete au format Pământul după cum ne învață înalta revelație semnată de Louis Michel de Figanieres¹³²?

Luna este unul dintre aceste continente destinate pentru a forma Pământul și care a fost separată voluntar de celelalte, determinând astfel non armonia terestră și devenind nu un satelit normal ci un cancer al Pământului?

Sunt chestiuni prea elevate și prea grave pentru a fi tratate în câteva pagini. Curioșii sunt invitați să citească în legătură cu această temă operele lui Louis-Michel de Figanieres, în ciuda dificultății lor aparente și să considerăm problema ca fiind rezolvată începând istoria noastră atunci când toate continentele terestre sunt formate și urmând metoda lui Fabre d'Olivet, fără a merge nici mai departe nici mai sus.

Vom lăsa, așadar, deoparte istoria rasei Galbene, a rasei Orientale ale cărei resturi le vom regăsi cu Fo-hi.

¹³¹, p.102

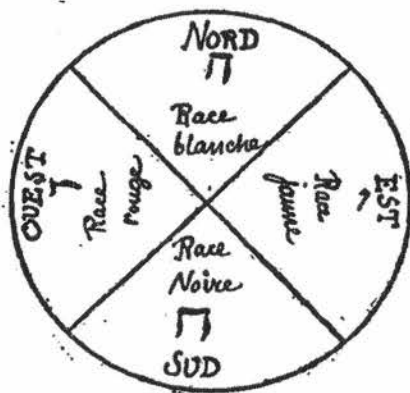
¹³² Viața universală

Rasa Occidentală și rasa Roșie, care ținuse sceptrul civilizației pe Pământ înaintea Negrilor, (vom aminti de frumoasele colonii din Marea Britanie, din Bretania, din Spania și din Țările de Jos, din Italia unde Etruscii erau o colonie roșie și în sfârșit în Egipt unde rasa roșie a fondat colonia atlantă, după marea catastrofă), le transmit celorlalte rase înalte adevăruri ale inițierii.

Începem să aflăm abia acum în Occident, că Egiptul era o colonie de roșii, dintre care cele mai frumoase rămășițe au fost regăsite în Peru¹³³.

Disparația Atlandidei transferă sceptrul Puterii în mâinile rasei negre care a cucerit imediat tot pământul locuibil în acea vreme.

Rasa Albă se naștea atunci în apropiere de Polul Nord.

„Voi călători într-o epocă destul de îndepărtată de cea în care trăim; și îmi voi întări ochii care ar putea fi slăbiți de o lungă

¹³³ Pentru a-ți da seama de adevărul acestei aserțiuni este suficient să compari hieroglifile, Sfînxul, Piramidele Peruvienilor, sau arta etruscă și arta egipteană. Vezi pentru detalii: *Istoria națiunilor civilizate ale Mexicului și ale Americii de Sud*, 4 volume, scrisă de abatele Brasseur de Bourbourg; *Id Caria Americană*, de colonelul Dussart (Paris 1882) și *Ocultul la Aborigenii din America de Sud*, de doctorul Henri Girgois, care dă argumente puternice care nu apără aceeași teză

prejudecată, și voi fixa de-a lungul secolelor momentul în care Rasa Albă, din care facem parte, și-a făcut apariția pe scena lumii.

În acea vreme, a cărei dată voi încerca să o determin ulterior, Rasa Albă era încă slabă, sălbatică, fără legi, fără arte, fără cultură de nici un fel, golită de amintiri și prea lipsită de înțelegere pentru a concepe vreo speranță. Ea locuia în prejma Polului Boreal, de unde își are originea.

Rasa Neagră, mai veche decât ea, domina atunci pământul și ținea sceptrul științei și al puterii: ea stăpânea toată Africa și cea mai mare parte a Asiei, unde cucerise și comprimase Rasa Galbenă.

Câteva rămășițe ale Rasei Galbene lăncezeau obscur pe vârfurile celor mai înalți munți ai Americii și supraviețuiau oribilei catastrofe care tocmai le lovise; aceste fragile rămășițe erau necunoscute; Rasa Roșie căreia îi aparținuseră, posedase până nu demult emisfera Occidentală a Globului; Rasa Galbenă, pe cea Orientală, Rasa neagră, pe atunci suverană, se întindea la Sud pe linia ecuatorială; și, după cum am spus, Rasa Albă, care nu făcea decât să se nască, rătăcea în împrejurimile Polului Boreal¹³⁴.

Să ni se permită aici să facem dreptate și să exprimăm toată admirația noastră în fața inițiatului care, devansând descoperirile criticii istorice contemporane a știut să smulgă din Planul astral, unde era fixată, istoria rasei noastre.

Toate școlile inițiatice din Occident trebuie să onoreze ca pe unul dintre cei mai mari maeștri pe care i-a trimis Providența, pe autorul Istoriei Filosofice a Genului Uman, Fabre d'Olivet.

În fața muncii acestui mare spirit, studentul se oprește, curpins în același timp de teamă și de admirație, și inițiatul salută în limba sa spiritele celui care a cerut Rugăciunii și Extazului cheile pe care predecesorii săi le înstrăinaseră și le renegaseră.

¹³⁴ Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, p. 67

Maestru venerat, oricare ar fi loviturile pe care calomnia Institutelor și Academiilor le îndreaptă către domnia voastră, fiți sigur că veți găsi în inima oricărui elev adevărat al tradiției occidentale, un adăpost pentru viitor.

Fabre d'Olivet a fost lumina curentului pitagorician și opera sa magnifică expune o singură latură a revelației – latura enciclopedică.

Unui alt mare inițiat, dublat de un om cu suflet mare, Saint Yves d'Alveydre, îi datorăm revelarea și justificarea celui alt curent: curentul Bisericii Patriarhilor, a Profeților lui Iisus, adică latura vie și polul de iubire creatoare al revelației pe care o vom aborda la finalul acestui tratat.

Și acum, voi rezuma cât mai bine cu putință istoria rasei noastre așa cum ne-a transmis-o Fabre d'Olivet ale cărui opere trebuie să fie vademecumul oricărui ocultist veritabil la începutul studiilor sale.

Rasa Albă, născută în apropierea Polului Nord, a fost mai întâi în stadiu sălbatic și rătăcitor, ignorând faptul că au mai existat alte ființe umane pe Pământ.

Protejați de climatul lor, Albii au crescut ca număr și ca forță. Apoi a început coborârea progresivă spre Sud, traversând imensele păduri ale Pământului Cailor Ross-land (Rusia de astăzi) care i-au adus pe Albi până pe pământurile superioare Poll Land (Polonia) și de acolo pe pământurile înalte Teuts-Land (Europa Centrală), limitate la nord de Granița Sufletelor D'AHN-Mark și la vest de pământurile inferioare Holl-Land și Gholl-Land (Galia). Aici a avut loc întâlnirea dintre Rasa Albă și Rasa Neagră.

Albii, slabi și fără arme serioase, au fost luați în masă ca sclavi și au fost însărcinați cu muncile în mine sau în construcția fortărețelor. Dar, au învățat în suferință, să folosească armele perfecționate de către dușmanii lor și, la umbra pădurilor impenetrabile, s-au perfecționat în arta de a lupta împotriva Negrilor.

Dar, în ciuda tuturor lucrurilor, bazându-se doar pe forțele lor fizice, albii nu ar fi făcut progrese rapide fără ajutorul Providenței Divine care avea planuri mari pentru rasa lor.

Femeia a fost aleasă de la început de Invizibil pentru a acționa profetic asupra Rasei Albe, iar Albii își datorează sănătatea profeției unei femei în stare de extaz, Voluspa.

Doi mari șefi albi au fost avertizați de către Voluspa că luptătorii negri, ascunși în număr mare în împrejurimi, nu așteptau decât sfârșitul luptei dintre albi pentru a interveni și a-i nimici pe supraviețuitori. Această revelație supranaturală a lovit puternic spiritul celor doi șefi care s-au unit și i-au exterminat pe negri.

Dar, plini de recunoștință pentru cea care făcuse profeția, ei au creat, începând cu acea zi, colegiile preoțeselor și autoritatea druidelor a crescut rapid.

Acestea au pierdut curând orice uniune reală cu invizibilul celest și, pentru a-și masca slăbiciunea, ele au introdus în rasa albă sacrificiile umane și regimul terorii. Astfel, femeia, pe atunci atotputernică, a provocat reacția teribilă care urma să îl priveze pe bărbat de orice libertate pentru mult timp.

Deja o parte a celților fusese expatriată pentru a scăpa de despotismul druidelor (spre anul 10.000 înainte de Hristos) și câștigase teritoriu de-a lungul regiunilor ocupate de către negri, ținutul care avea să devină Arabia. O parte dintre acești celți rătăcitori sau *bodhoni* va constitui mai târziu, după nenumărate vicisitudini, poporul evreu¹³⁵. Aceasta este originea statutului inferior al femeii la evrei.

Să revenim la celții noștri rămași în Europa sub tirania druidelor.

¹³⁵ Din amestecul care s-a realizat atunci între sângele borean și cel sudic (boreal) au apărut arabii. Toate cosmogoniile unde găsim femeia prezentată drept cauza răului și sursa fecundă a tuturor nefericirilor care au asaltat pământul, au apărut de aici. (Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, p.173, primul volum)

Rasa Albă a fost pe punctul de a fi nimicită de un flagel teribil: lepra, contractată în comunicările cu negrii și care a cunoscut progrese înspăimântătoare - în ciuda înmulțirii sacrificiilor umane oferite de către druide Zeului Thor și Zeiței Freya.

Providența i s-a adresat de această dată unui om de geniu: druidului Ram.

Ram suferea în sufletul său văzând pe de o parte ravagiile făcute de lepră în corpurile albilor și pe de altă parte ravagiile nu mai puțin înspăimântătoare făcute de către exacțiunile druidelor în spirite.

Încărcat de aceste gânduri, tânărul druid a adormit la rădăcina unui stejar și curând planul astral i s-a arătat în ființa sa luminoasă. Ram a văzut apărând sufletul colectiv al rasei sale, Marele Herrmann, care i-a dezvăluit că vâscul de stejar pregătit într-un anumit fel era remediul leprei și metoda de a reda colegiului druidilor autoritatea pe care le-o furaseră druidele.

Ram a anunțat această revelație șefului colegiului său și experiența a confirmat realitatea viziunii.

Druizii au păstrat pentru ei secretul preparării vâscului și o sărbătoare comemorativă transmite acest eveniment din generație în generație. Această sărbătoare a fost recoltarea vâscului în fiecare an în epoca înnoirii forțelor Pământului (de Crăciun).

Fabre d'Olivet povestește (conform propriilor sale viziuni astrale) cum au făcut druidesele eforturi disperate pentru a păstra autoritatea care le scăpa.

Ram a fost citat ca „purtând un mesaj de la strămoși” adică pentru a fi sacrificat pe altar.

Ram a refuzat, și, pentru a evita un război civil, a plecat de pe acel teritoriu împreună cu mai multe mii de celți care au devenit adepții profeției sale (spre 6700 înainte de Hristos).

Ram s-a îndreptat spre Sud-Est, a mers de-a lungul Mării Caspice; s-a oprit pentru mai mulți ani la poalele munților Urali unde și-a mărit armata cu toți albi stabiliți de mai mult timp în aceste regiuni și, după ce și-a organizat întru-totul forțele a

întreprins cucerirea Indiei aflate pe atunci în stăpânirea negrilor¹³⁶. În acest scop a trecut lanțul Uralilor și a stabilit prima tabără între Marea Caspică și Marea Aral.

De aici, prin sine însuși și prin locotenenții săi, i-a împins Ram pe negri până la insula Lanka (Ceylan) unde Pha-Rawon-ul negru a fost strivit definitiv și și-a pierdut viața¹³⁷.

Poemul hindus Ramayana povestește o parte dintre aceste fapte mărețe. În acea epocă a început Imperiul lui Ram care a avut o mare influență asupra tuturor tradițiilor rasei albe.

Abia îndrăznesc să spun aici câte secole numără cronologii.

Am arătat deja că putem, cu ajutorul calculelor astronomice, să stabilim epoca lui Ram cu aproximativ 5000 de ani înaintea erei noastre, presupunând că nu au existat corecturi ale calendarului runic; dar cine ne poate asigura că nu au fost?

Arrien care, fără îndoială, a scris după tradițiile originale, afirmă că de la acest Teocrat până la Sandrocothes, care a fost învins de către Alexandru, au fost numărați 6402 ani. Plinius este de acord cu Arrien deși nu pare să-l fi copiat. Ori fiecare știe că expediția lui Alexandru în India a avut loc cu 326 de ani înainte de Hristos, de unde rezultă că putem stabili de la Ram până în anul curent 1821 o durată de 8550 de ani¹³⁸.

De la acest an până la Iisus Hristos	.....	1896
De la Iisus Hristos până la Alexandru	.....	326
De la Alexandru până la Ram	.....	6402
	Total	8624
Și înainte de Iisus Hristos	.....	6728

Stăpân al Lumii, care trebuia să prezideze civilizația întregii sale rase, Ram și-a organizat imperiul după formele teocratice și

¹³⁶ „Căci a fost un timp când malurile Gangelui erau locuite de către etiopieni” (Învățătura Brahmanilor) *Viața lui Appolonius*, capitolul III citat de Amaravella, *Inițiere*

¹³⁷ Vezi pentru detalii Fabre d'Olivet, primul volum, p.253 și următoarele

¹³⁸ Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, primul volum, p.217

religioase. El a stabilit în Tibet sediul Suveranului-pontif și schimbându-și numele de războinic Ram (Berbecul) în cel al preotului care fusese Lam (Mielul), el a fondat cultul Lamic, acest cult al *mielului mistic* pe care îl regăsim ca o caracteristică a rasei ariene.

Aici încep istoricii profani istoria. Ei văd Rasa Albă sau ariană plecând din India pentru a aduce de acolo tradiția albă a întregului Pământ; dar nu știu că albi veniseră din Occident în India.

Tot ce prezentăm aici va fi poate considerat ca un pur roman și totuși avem certitudinea că, în treizeci de ani, nici una dintre cărțile serioase de istorie nu va mai avea alte baze în afară de cele oferite de Fabre d'Olivet¹³⁹.

La nevoie am putea opri aici digresiunea noastră și să facem trimiteri la istorici; dar preferăm să rezumăm în câteva pagini punctele cele mai importante de reținut pentru orice ocultist adevărat.

Ram frapează lumea într-o asemenea măsură prin conduita sa cu adevărat providențială încât toate popoarele albe și alte câteva l-au plasat pe erou în analele lor unde este ușor de regăsit sub următoarele nume:

¹³⁹ Am în fața ochilor o carte mare care tratează Știința Istoriei; în care cronologia, bazată pe cea a lui Usseus este prezentată într-o serie de tablouri numeroase.

Văd acolo, printre altele, că Prometeu le dezvăluise oamenilor folosirea focului în anul 1687 înainte de Hristos; că Cadmus le-a arătat grecilor arta de a scrie în anul 1493; că un evreu le-a procurat Dactilelor descoperirea fierului în anul 1406; că Ceres a oferit folosirea plugului în anul 1386; și toate acestea cu multe secole după instaurarea regatului lui Siapone și a lui Argos, în timp ce Phoronee oferise deja codul leilor Argienilor; că Sparta fusese construită; că fuseseră create monede de aur în Atena și că Semiramis uimise lumea prin magnificele grădini pe care le crease în Babilon. Desigur că este admirabil faptul că erau regate fără pluguri, coduri de legi fără litere, monede de aur fără foc și orașe construite fără fier! Fabre d'Olivet, p.344

DIFERITE NUME DATE LUI RAM

India	Rama
Tibet	<i>Lama</i>
China	<i>Fo</i>
Japonia	<i>Pa</i>
Nordul Asiei	<i>Pa Pa</i>
	<i>Pa-di-shah sau Pa-si-pa</i>
Persia	<i>Giam-Shyd</i>
Iran	<i>Giam-Shyd</i>
Arienii	<i>Dionysos</i>

Aceste nume vor fi suficiente pentru a regăsi unitatea în mijlocul diversității istoriilor mitice referitoare la Ram.

Adăugăm acestor nume Zodiacele cu semnele cărora Ram și-a amestecat istoria, după cum o va face mai târziu Moise pentru istoria Pământului și vom găsi, de asemenea, adaptarea părții mitice din astronomie.

Semnele Zodiacele, în număr de douăsprezece, sunt ceea ce există mai remarcabil în sfera celestă; celelalte nu folosesc decât prin dezvoltarea triplei expresii.

În inventarea (născocirea, scornirea) acestor semne a pus Ram toată forța geniului său.

Cel care îi poartă numele Berbecul trebuie considerat ca fiind primul. Dar cărei părți a anului trebuie să îi corespundă? Dacă este la început, așa cum pare sigur, trebuie plasat în solstițiul de iarnă, acestei nopți-mame numite de către celți Modra-Nect. Atunci, examinând starea cerului, vedem astăzi că această noapte cade în Săgetător; ceea ce dă o retrogadare cu aproape patru semne sau o sută douăzeci de grade.

Or, calculând aceste o sută douăzeci de grade, aflăm, pentru antichitatea Zodiacele, precizarea de 8640 de ani; ceea ce nu se îndepărtează prea mult de cronologia Ariană despre care am vorbit.

Urmând această ipoteză, se constată că semnul Balanței cădea în solstițiul de vară și împărțea anul în două părți egale.

Cum Ram a fost confundat/asemănat cu Soarele, care era desemnat tot prin semnul Berbecului, a fost foarte ușor de spus, așa cum au făcut mulți scriitori, cursul acestui astru și diversele sale influențe caracterizate prin cele douăsprezece semne pe care le străbate; dar reflectând asupra istoriei acestui celebru Teocrat, așa cum am povestit-o, observăm că este destul de bine exprimată de figurile care însoțesc aceste semne.

Mai întâi este Berbecul, care fuge cu capul întors spre spate, cu ochiul fixat spre țara pe care o părăsește. Iată situația lui Ram abandonându-și țara.

Un Taur furios pare să vrea să îi stea în cale; dar jumătate din corpul său afundată în mâl îl împiedică în acțiunea sa; cade în genunchi. Aceștia sunt celții desemnați prin simbolul lor, care, în ciuda tuturor eforturilor ajung să i se supună lui Ram.

Gemenii care urmează nu exprimă rău deloc alianța cu sălbaticii Touranieni.

Racul semnifică meditațiile și întoarcerea în sine; Leul, luptele sale și mai ales insula Lanka desemnată de acest animal; Fecioara înaripată purtând o ramură de palmier în mână, indică victoria sa; prin Balanță nu e caracterizată oare egalitatea pe care o stabilește între învinși și învingători?

Scorpionul poate sugera vreo revoltă, vreo trădare; Săgetătorul răzbunarea. Capricornul, Vărsătorul și Peștii se referă mai mult la partea morală a istoriei; ei vorbesc despre evenimentele din bătrânețe și, poate, prin cei doi Pești, a vrut să exprime modul în care credea că sufletul său va fi legat de cel al succesorului său.

Cum figurile emblematice ale sferei au fost inventate în apropiere de Balk, spre al treizeci și șaptelea grad de latitudine, astronomii au putut vedea că cercul trasat din latura polului austral de către Constelațiile Navei, Balenei, Altarului sau Centaurului, și vidul lăsat sub ele în cele mai vechi sfere,

desenează cu exactitate orizontul acestei latitudini și dau, în consecință, locul inventării lor¹⁴⁰.

Inițierea ortodoxă a rasei albe a fost mereu caracterizată de culoarea Albă, simbol al forței, al masculului.

Imperiul lui Ram a durat în jur de treizeci și cinci de secole și atunci a început lenta deplasare a polului civilizației din India, unde îl adusese Ram, până în Celtida, unde ar fi trebuit fixat inițial.

Iată cheia acestei schisme feminine pe care Fabre d'Olivet nu a vrut să o dea deși o cunoștea.

Cauza vizibilă a dizlocării Imperiului lui Ram a fost schisma celor care, sprijinindu-se pe muzică, au vrut să plaseze pasivul mai presus de activ. Dar cauza invizibilă era mult mai înaltă. Tocmai am presimțit acest lucru.

Acești revoltați au folosit Culoarea Roșie ca semn al protestului lor, ca emblemă, și de la ei datează originea purperei ca simbol al Puterii.

Ei au fost desemnați sub diferite nume: Pastori, Yonis, Yonijas, Palli-Fenicieni - plecați din India în jurul anului 2700 înainte de Hristos (Invazia Pastorilor) după ce au cucerit Arabia și aproape toată Asia Minor și după ce au stabilit fundamentele marilor imperii ale Feniciei și Asiriei.

Care era, așadar, situația Egiptului în acea epocă?

Egiptul, așa cum îl vom vedea mai târziu în legătură cu istoria tradițiilor, păstrase aproape intactă vechea tradiție atlantă venind de la Rasa Roșie și transmisă prin Rasa Neagră.

Imperiul lui Ram avusese o mare influență în Egipt unde guvernarea prin Fa-Raon cu formă teocratică prosperase; dăduse în epoca în care ne situăm paisprezece dinastii ale Egiptului.

Vechiul Imperiu se sfârșise cu a zecea dinastie, durase din 5004 până în 3064 înainte de Hristos, adică până în momentul dizlocării Marelui Imperiu al lui Ram.

¹⁴⁰ Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, p.259 (primul volum).

Poate chiar acestei dizlocări trebuie să îi atribuim nașterea primei dinastii diospolitane (a unsprezecea a Egiptului).

Oricum ar fi, hoarda asiaticilor invadatori a trebuit să amenințe Egiptul spre 2600 în timpul celei de-a treisprezecea dinastii. Într-adevăr, în acest moment, simțind pericolul și prevăzându-i consecințele, preoții *au creat Marile Mistere pentru a conserva tradiția roșie pură fără pată*.

Totuși, în jurul anului 2200 înainte de Hristos, Pastorii au invadat Egiptul unde au făcut carnagii și masacre fără număr. Dar, temându-se de represaliile ortodocșilor rămași în India, i-am văzut pe acești asiatici fortificând noua lor cucerire la granița cu Arabia, ceea ce îi uimește pe toți istoricii profani care nu dețin cheia acestui mister atât de simplu.

În legătură cu aceasta ascultați ce spune Marius Fontanes.

„Legenda a făcut din această invazie o înlănțuire de orori.

S-a afirmat totuși, pentru mult timp și fără ezitare, că Egiptul a fost jefuit, ruinat, distrus în mod sistematic prin foc și sabie; că o parte a populației masculine a fost victima furiei „Asiaticilor josnici” și a pierit în aceste masacre, „cealaltă parte” fiind transformată în sclavi.

Invazia este sigură; indiscutabilă și domnia lui Shalif inaugurând o dinastie, a cincisprezecea; mult mai puțin sigură este originea acestor invadatori care denunțați ca „Asiatici josnici” de către Manethon, *vor apăra în curând Egiptul împotriva asiaticilor*¹⁴¹, conform aceluiași istoric.

Fără a fi înțeles dacă acești asiatici erau revoltați, care se temeau de represaliile altor asiatici rămași ortodocși, acest punct al istoriei a rămas obscur pentru istorici.

Să îl ascultăm acum pe Manethon care ne confirmă părerea.

Manethon îi numește pe invadatori „Poporul lor în întregime, spune el, a fost numit *Hyksos*, adică regi pastori, pentru că *hyk* înseamnă în limba sacră rege și *sos*, conform

¹⁴¹ Marius Fontanes, *Egiptul*, p.218

dialectului vulgar pastor sau pastori; de aici cuvântul compus *Hyksos*¹⁴². Manethon adaugă că era vorba despre arabi”.

Știm de ce am putea să îi credem arabi pentru că veneau din Arabia după ce au cucerit acest ținut și i-au alungat în deșert pe adevărații arabi dintre care o parte au luat numele de „Evrei”, ceea ce înseamnă *rătăcitori*. Acest lucru este atât de important încât îl vom cita textual pe Fabre d'Olivet.

„Indienii dizidenți, așa cum s-a constatat de către toate legendele sanscrite, nu au reușit niciodată să facă mari progrese în India propriu-zisă; dar acest lucru nu a împiedicat ca, pe de altă parte, să devină extrem de puternici.”

Prima dată s-au stabilit în mod considerabil spre Golful Persic; de acolo au trecut în Yemen, pe care l-au cucerit în ciuda opunerii violente pe care au întâlnit-o acolo. Celții bodhoni, stăpâni ai Arabiei de multă vreme, după ce au rezistat atât cât au putut, obligați să cedeze în fața Destinului, au preferat să plece din țară decât să se supună. O mare parte a trecut în Etiopia, restul s-a răspândit în deșert și acolo s-au împărțit în popoare rătăcitoare, care au fost numite Evrei din acest motiv¹⁴³.

Totuși fenicienii punând stăpânire pe Marea care separă Arabia de Egipt le-au dat numele și au venit, după spusele lui Herodot, să ocupe malul Mediteranei, unde și-au stabilit sediul imperiului lor¹⁴⁴.

În acea epocă, imperiul caldeean a fost întors pe dos. Unul dintre șefii fenicienilor, cunoscut sub numele de Balli, a făcut cucerirea teritoriul Plaksha, Asia Minor, și a construit pe malurile

¹⁴² A venit un rege pe nume Timoeos. Sub acest rege, nu știu de ce, Dumnezeu a suflat spre noi un vânt nefavorabil și contrar oricărei evidențe, din părțile Orientului, oameni de rase josnice, venind pe neașteptate, au invadat țara și au luat-o cu forța, cu ușurință, fără luptă. (Manethon)

¹⁴³ Cuvântul hebri, din care s-a format cuvântul evreu, înseamnă transportat, deostat, expatriat, trecut dincolo. Are aceeași rădăcină ca și cuvântul *harbi* din arabă; dar are mai multă forță deoarece exprimă o dizlocare mai mare.

¹⁴⁴ Pouranas ai hindușilor îi dau numele de Palestinian; este Palestina propriu-zisă, Idumeea sau Fenicia.

Eufratului faimosul oraș Babel, căruia i-a dat numele său. Acest Balli, numit Belos sau Belus de către greci și latini, a fost așadar fondatorul acestui imperiu celebru care a fost numit când Babilonian, când Sirian sau Asirian.

Evreii, inamici implacabili ai fenicienilor, din cauză că apăruseră din acești celți bodhones, alungați de către acești pastori ai Arabiei fericite și constrânși să meargă să rățăcească în deșerturi, evreii, spuneam, i-au dat acestui Balli numele de Nembrod pentru a exprima violența și tirania uzurpării sale. Dar au încercat în zadar să oprească torentul care năvălea asupra lor. De la Nil până la Eufrat totul a suportat timp de câteva secole jugul acestor pastori formidabili care, deși așezați pe tron, păstrau acest nume care le fusese dat în mod injurios.

Înaltul Egipt a rezistat mult timp eforturilor lor datorită partizanilor viguroși care aveau acolo facultatea masculină, sub numele de Iswara, Israel sau Osiris; dar, în sfârșit, facultatea opusă l-a purtat peste tot; și Zeița Isis la tebaide și Zeița Mylidha la babilonieni, au fost așezate deopotrivă deasupra lui Adon.

În Phrygia, buna Mamă Ma, numită Dindymene sau Cybele de către greci, la privat pe Atis, Tatăl suveran, de forța sa virilă; și preoții săi nu s-au putut păstra decât oferindu-i ca sacrificiu același lucru pe care ortodoxia o considera emblema cultului ei¹⁴⁵.

Vom vedea acum toate eforturile făcute de către inițiați pentru a repara consecințele acestei schisme feminine ai cărei adepți au luat culoarea roșie.

Să lăsăm deoparte India unde Krischen (Gopalla) (2600 înainte de Hristos) apoi, mai târziu, Foe (Sakya) (1600 înainte de Hristos), s-au străduit să regăsească unitatea pierdută și să ne îndreptăm spre Est, pe pământurile ilustrate altădată de Rasa Galbenă.

¹⁴⁵ Fabre d'Olivet, *Istoria filosofică*, p.276 la 278

Acolo, un inițiat de geniu, reunind bandele răspândite, nu doar că a salvat Rasa Galbenă de dispariția la care era chemată, dar i-a dat și impulsul psihic necesar unei cariere noi și fructuase.

Acest om a fost cunoscut sub numele de Fo-Hi și a creat centrul său de acțiune chiar în epoca în care Krischen acționa în India și unde Marile Mistere erau create în Egipt, adică din 2700 în 2600 înainte de Hristos¹⁴⁶, în același timp cu apariția în Persia a primului Zoroastru.

Fabre d'Olivet spune în legătură cu acest subiect:

„Printre Popoarele care trăiau dincolo de Gange, un alt Teosof, nu mai puțin curajos (decât Zoroastru), numit Fo-Hi, a pretins că prima schismă a Pallis-ilor se născuse dintr-o neînțelegere și că ar fi fost evitată cu ușurință dacă am fi examinat că cele două facultăți sexuale fuseseră greșit așezate pe cele două principii cosmogonice Iswara și Pracriti.”

Din acest moment istoria analitică poate fi reluată de orice istoric bun.

Ne vom opri acum în privința acestui subiect.

Vom relua acum istoria, dar într-o formă sintetică și mai ales în raporturile sale cu *tradiția ezoterică*.

¹⁴⁶ *Cartea Împăraților Chinei*, extrasă din Biblioteca Misiunilor străine confirmă puține lucruri în preajma acestor date, din moment ce Fo-Hi și Xin-Num îl preced imediat pe Hoam-Ti care se consideră că ar fi domnit în jurul anului 2697 înainte de Hristos.

Marii Mesageri Divini ¹⁴⁷

Vechile civilizații Galbene, Roșii și Negre i-au lăsat moștenire Rasei Albe cunoștințe istorice, științifice și religioase al căror ansamblu constituie o tradiție transmisă în mai multe moduri și pe diverse căi în funcție de popoarele care au avut ca sarcină această transmitere.

Am putut vedea în primele capitole ale acestei cărți principalele procedee folosite pentru a învălui și a ascunde învățătura ezoterică; să facem acum adaptarea învățăturilor noastre anterioare.

Omul nu este lăsat singur în cariera pe care o îndeplinește.

Dacă Destinul îl obligă să se supună uneori în fața umilinței și a suferinței, voința sa liberă poate primi învățături prețioase din partea Providenței.

Providența nu poate acționa asupra oamenilor decât prin oameni și, marii inițiați ieșiți fie din fraternitățile care păstrează tradiția, fie din ascensiunea personală datorată Rugăciunii și extazului, sunt însărcinați în epocile de îndoială și de tulburare ca să le amintească oamenilor originea lor divină și scopul existenței lor aici jos.

În legătură cu sufletul uman și cu istoria sa vom vedea mai târziu originea invizibilă a acestor mari inițiați pe care îi tratăm aici în raport cu latura lor efectivă și vizibilă.

Ceea ce i-a împiedicat pe cei mai mulți istorici să remarce aceste inflorescențe de inițiați, este obișnuința de a scrie separat istoria fiecărui popor fără a se preocupa de istoria Pământului în întregime pentru o epocă dată. Această din urmă metodă ne-a furnizat învățături prețioase.

Vom începe cu venirea lui Ram în Asia lăsând intenționat deoparte epoca anterioară.

¹⁴⁷ Acest termen de „Mare Mesager” a fost împrumutat din operele lui Louis Michel de Figanieres

Aceasta ne permite totuși să începem de la 6700 înainte de Hristos.

Imperiul lui Ram durează 35 de secole și în 3200 înainte de Hristos izbucnește în India marea schismă care trebuia să readucă civilizația celtă la polul său original.

Curentul ionian al pastorilor, *curent esențialmente exoteric*, are nevoie de venirea unei inflorescențe de inițiați însărcinați să readucă la unitate dualismul creat de către ionieni. Această inflorescență se produce în jurul anului 2700 înainte de Hristos și îi dă naștere lui Fo-Hi în China, lui Krishna, Krischen sau Gopalla în India, primului Zoroastru în Iran și lui Sanchonian în Tyr în același timp cu stabilirea Marilor Mistere în Egipt.

Cum se face că niciun istoric nu s-a gândit să remarce această splendidă mișcare Providențială pe care un simplu tablou îl prezintă clar?

Dar este singurul? Nici pe departe. Morala Rasei coboară la un asemenea nivel, castele dețin peste tot Puterea și strivesc autoritatea, fac asemenea excese în jurul lui 1600 înainte de Hristos, încât Spiritul Providențial se manifestă încă o dată și vine să ilumineze Pământul cu razele sale.

Foe (Sakya) în India, al doilea Zoroastru în Iran, Moise în Egipt și Orfeu în Tracia, vin din nou să îi reamintească Rasei originile sale celeste și să aducă printre oameni adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, de care se îndepărtaseră ¹⁴⁸.

¹⁴⁸ Orfeu a îmbrăcat în cele mai strălucitoare culori, ideile lui Ram, Zoroastru și Krischen; el a creat politeismul poezilor; el a înflăcărat imaginația instinctivă a popoarelor.

Moise, transmitându-ne unitatea divină a Atlantelor, desfășurând în fața ochilor noștri drepturile eterne, a purtat inteligența umană la o înălțime unde s-a menținut uneori cu greutate.

Foe, revelând misterul existențelor succesive, explicând marea enigmă a Universului, arătând scopul vieții, i-a vorbit inimii omului, a emoționat toate pasiunile sale, a exaltat mai ales imaginația animică.

Acești trei oameni care pornesc de la același adevăr, dar care se leagă de el în moduri proprii pentru a evidenția una dintre fețe, dacă ar fi putut fi reuniți ar fi reușit poate să cunoască Divinitatea Absolută.

Ce importanță au adaptările divine date revelației ieșite din aceleași planuri celeste, ce importanță au mijloacele diferite folosite de fiecare inițiat pentru a traduce această revelație unică; știm că Sfinxul are patru modalități pe care ne putem baza pentru a descifra enigma care decorează sanctuarul.

Foe va fi în primul rând intelectual; Zoroastru, magician și naturalist; Moise singur va readuce Rasa la ortodoxia celor roșii și a lui Ram, grație unui jug de fier impus poporului său.

Orfeu, camarad al inițierii lui Moise, ridicat în același templu ca și Osiris, îi va încânta pe traci, ascunzând unitatea ezoterismului ideii sub multitudinea formelor infinitelor sale manifestări, dezvăluind ierarhia forțelor sale Principii, pe care Sachoniaton le lăsase doar să se întrevadă. Pentru aceasta va fi asasinat de către supraviețuitorii inițierii celtice a druidelor; dar ideea sa nu devine decât mai frumoasă și constituie de aici înainte farul care va ghida Grecia abia născută spre gloriosul său viitor.

Epoca marilor schimbări se apropie cu pași repezi, doar șase secole ne despart de creștinism și Providența pregătește calea.

În anul 500 înainte de Hristos, vedem cum se naște cea mai întinsă și cea mai frumoasă dintre inflorescențele divine.

Marii Mesageri celești se înmulțesc și Pământul întreg își înalță glasurile spre cer.

În China este Lao-Tzee și Kong-Tzee; în Japonia este Son-Mou; în India, este al patrulea Budda (care nu trebuie confundat cu Sakya, predecesorul); în Persia, este redactorul principal al lui Zend-Avesta, Ultimul Zoroastru în Egipt, marea Universitate se dezvăluie sub numele de Hermes, la Evrei este Esdras care restabilește Sherul grație caldeanului Daniel; în Grecia și în întreg Occidentul, este vocea puternică a lui Pitagora care îi dezvăluie Occidentului principiul evoluției sale viitoare; chiar în

Moise, în unitatea sa insondabilă, Orfeu în infinitatea facultăților și atributelor sale, Foe în principiul și finalitatea concepțiilor sale. (Fabre d'Olivet)

viitoarea Romă, este Numa care leagă tradiția etruscă roșie de fabulele aduse de viitorii stăpâni ai lumii.

Care sitoric este acum destul de orb pentru a nu vedea și pentru a nu înțelege?

Vom vorbi despre anii ce au precedat creștinismul? Trebuie să amintim misiunile budiste ajunse la Școala din Alexandria și formând rădăcini până la Esenieni; îi putem numi printre aceștia pe Hillel și Jean-Baptiste, cele două mari voci care au precedat Verbul încarnat; trebuie să-l numim pe Socrate, divinul, și pe Platon, geniul supraomenesc, și pe înțeleptul Aristotel, care se străduiesc toți să dezvăluie marele mister care se pregătește?

Dar iată: oracolele tac dintr-o dată, Marele Șarpe corupător pare să insereze definitiv umanitatea în inelele sale negre și totuși Profetii și Vizionarii tresaltă, lumina secretă a Naturii se luminează cu un foc divin; imaginile misterioase anunțate cu mult timp în urmă apar în Astral și lumea invizibilă în întregime vibrează pierdută, pentru că Regina Constelațiilor, cea care conduce uniunea oricărui suflet celest cu orice mesager: Fecioara din ceruri și-a creat imaginea terestră și, Verbul Tatălui, se decojește și se acoperă cu carne pentru a ajunge pe Pământ .... Mister al Misterelor, Ieou ... Sabaot cel Bun emană lumina lor celestă, Arhanghelii și Tronurile, Dominațiile și Îngerii iau cunoștință de această lume atât de îndepărtată de esența lor și se dezvăluie Luminii Virgine ...

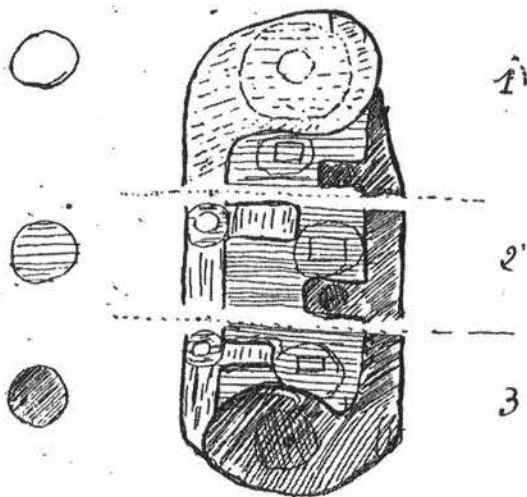
Apoi inițiații din Caldeea, magii, pornesc la drum și corpurile lor de lumină urmează, la sosirea sa, scânteia divină care cade pe Pământ ... Lumina intelectuală să fie ca în Principiul, Lumina Fizică s-a arătat; iată-l venit printre noi pe Mesia Rasei Albe ... Christ s-a întrupat.

Nici o comparație nu poate fi stabilită între Verb și Salvatorii altor rase care, în Mister stau de-a dreapta sa. Numai adevărații inițiați înțeleg acest Mister și nu e aici locul pentru a dezvolta acest subiect.

În același timp cu Verbul, Marii Mesageri câștigau Pământul și dacă Hristos, umanizând divinul (stabilind **ש** în mijlocul lui Jahve **יהוה** ceea ce a constituit numele său cabalistic, acesta devine **יהושוע** Iehoshua) evolua planul intelectual al umanității; două mari Spirite concureau cu operele profund umane ale lui Apolonius din Thyane evoluând planul instinctiv și Ondin evoluând planul animic al aceleiași umanități terestre.

Această privire sintetică asupra istoriei ne va permite să înțelegem ceea ce avem acum de spus despre tradiția în sine.

Vom da totuși pentru cei care vor dori să meargă mai departe un tablou general ale cărui detalii nu vor fi dezvoltate decât într-una dintre lucrările noastre viitoare: *Istoria Tradiției ezoterice*.

CHEIA TERNARULUI ȘI A BINARULUI
Pentru studiul Cabalei

CAPITOLUL VIII

RASA ALBĂ ȘI CONSTITUIREA TRADIȚIEI SALE

Preliminarii

Tradiția pe care o deținem noi astăzi provine din două surse destul de diferite.

1. Sub numele de Filosofie Hermetică, de Kabbală sau alte denumiri de același tip, noi deținem o tradiție venită direct de la roșii și de la negri și adaptată la Occident de către Moise, de către inițiații egipteni, Pitagora, școala din Alexandria, gnostici, kabbaliștii evrei, alchimiști și de organizația Rose-Croix.

2. Sub numele de Tradiție Orientală, Taoism, Brahmanism, Budism sau alte denumiri de același gen, putem în aceeași măsură să studiem anumite puncte ale tradiției negrilor, care are puncte comune cu cea a galbenilor și a fost modificată de către Celții stabiliți în India.

Această tradiție, adaptată la nivelul raselor din Orient de către Ram, Krishna, Buddha și adepții lui, pe de o parte, de către Fo-Hi, Kong-Tzeu, Son-Mou și Zoroastru, pe de altă parte, propăvăduiesc aceleași adevăruri ca tradiția Occidentală; dar într-o manieră puțin abordabilă pentru mintea noastră.

3. În sfârșit, aceste două mari curente tradiționale s-au aflat de mai multe ori în contact în cursul istoriei, așa cum se regăsesc chiar și astăzi. De aici au derivat mai multe curente anexe printre care semnalăm: Odin, inițiat al lui Zoroastru și creator al tradiției teutonice, popularizată în zilele noastre de către Wagner, anumite secte gnostice și Templierii, etc.

4. Pentru a concluziona, este nevoie să adăugăm la aceste curente tradiționale: amintirile populare (Folclorul), tradiția

druizilor, în ceea ce privește Antichitatea, și aporturile noi aduse Rasei Albe de către precursori, Mesia și develateurs (mărturisitorii) Mesiei, adică întreaga creștinătate, Gnoza, Islamismul și Babismul, fără a lua în calcul revelațiile anexe ca cele ale lui Louis Michel și ale altora ca el.

Ne dăm seama ce prudență trebuie să păstrăm pentru a ne recunoaște în toate aceste curente care formează *veritabila sevă* a arborelui istoric și a Rasei Albe. Realizăm, de asemenea, valoarea reciprocă a acestor diferite tradiții în raport cu mintea noastră de acum.

Pentru noi, Celți și occidentali, tradiția care se racordează cel mai bine la spiritul nostru este tradiția kabbalistică regenerată de Creștinism și faptul că, de la originea ei, sute de trimiși și inițiați au digerat-o și au făcut-o asimilabilă inteligenței noastre. Această tradiție a devenit clară iar învățăturile ei pot fi redată în întregime în fiecare dintre limbile noastre europene, mulțumită eforturilor revelatorilor.

Această învățătură trebuie deci să formeze baza oricărei inițieri occidentale; dar aceasta nu înseamnă că nu este foarte util să studiem celelalte tradiții; *însă acest lucru trebuie făcut numai atunci când deținem destul de bine tradiția occidentală.*

Dacă vrem să urmărim altă cale, dacă pretindem să propăvăduim numai tradiția Orientală, în locul tradiției rasei noastre, vom proceda asemenea oratorului care ar vorbi în chineză unei adunări formate din francezi. Vom fi înțeleși de către trei orientali; ceilalți ne vor întoarce spatele. Trebuie să mai adăugăm că tradițiile din Orient, străine de creștinism, nu înțeleg *veritabila grandoare* a lui Christos și a operei sale, și conduc astfel multe spirite pe o cale greșită.

Cât despre discuția privind anterioritatea uneia sau a celeilalte dintre aceste două tradiții, este ca și cum ai fi ignorant sau sectant.

Ambele își au originea fie în Rasa Roșie, fie în cea Neagră, sau în Rasa Galbenă, și se constituie într-un amestec mai mult sau mai puțin indirect.

În plus, o tradiție nu are valoare decât atâta timp cât este regenerată la fiecare câteva secole de către un nou trimis ceresc și, din acest punct de vedere, tradiția Occidentală deține avantajul.

La fel, rezumatul pe care îl vom face se va interesa în principal de această tradiție.

*

* *

Egiptul, nu trebuie deloc uitat, a fost ultima regiune care rămăsese sub dominația Atlanților. El va păstra deci mereu amintirea acestor popoare; și chiar atunci când a trecut sub puterea Pastorilor fenicieni, a rămas în posesia a două tradiții importante: prima care îi revine în stare pură de la *Rasa Sudéennă*, din care au făcut parte adepții ei, și cea de-a doua care a fost obținută de la Rasa Boreală (nordică), ale cărei cult și legi le-a primit mai târziu. Ea putea chiar, prin intermediul primei tradiții, să se reîntoarcă la una aтеріoară, și să păstreze o oarecare idee despre Rasa Australă care a precedat-o pe cea Sudéennă.

Această primă rasă căreia îi aparținea, poate, numele primitiv de Atlantic, a pierit în întregime în mijlocul unui potop îngrozitor care, acoperind pământul, l-a devastat de la un pol la celălalt, și apa s-a vărsat peste insula imensă și magnifică locuită de această Rasă, dincolo de mări.

În momentul în care această insulă a dispărut împreună cu toate popoarele care o locuiau, Rasa Australă deținea Imperiul Universal și o domina Rasa Sudéennă, care abia ieșea din starea de barbarie și se afla încă sub îndrumarea Statului social.

Potopul care a devastat-o a fost violent într-o asemenea măsură încât nu a lăsat să rămână decât o amintire confuză în memoria Sudeenilor care i-au supraviețuit.

Acești *sudéenni* nu și-au păstrat viața decât datorită poziției lor ecuatoriale și a vârfurilor munților pe care i-au locuit, deoarece numai aceia care au fost destul de fericiți pentru a se

afla pe vârfurile cele mai înalte au putut să supraviețuiască naufragiului.

Tradițiile, pe care le deținea singur corpul sacerdotal egiptean, îi confereau o justă superioritate asupra celorlalte¹⁴⁹.

Înainte de toate, să ne amintim caracterul distinctiv și caracteristic al fiecărei tradiții.

Tradiția roșie se va revela întotdeauna prin intermediul unui număr. Forma va fi supusă numărului prin intermediul geometriei, și chiar desenele oamenilor înșiși vor fi de formă triunghiulară și geometrică. (Figuri triunghiulare ale Etruscilor primitivi, Hieroglif, Piramide, etc.)

Tradiția Galbenă își va însemna caracterul prin ideea care domină totul, chiar și forma. (Scriere ideografică, China, Egipt.)

Tradiția Neagră va conferi, din contra, supremația formei și imaginației: ornamentele, adjectivele, descrierile vor caracteriza toate producțiile rasei negre.

În sfârșit, Albii, ultimii sosiți, își vor constitui propria tradiție prin greutate, număr și măsură, întinzându-se până la toate tradițiile precedente.

Tradiția Occidentală a fost constituită de Moise care a unit într-o magnifică sinteză tradițiile pure ale Rasei Roșii, extrase în Egipt din Marile Mistere și tradițiile cele mai secrete ale Rasei Negre; preluate de la Jethro, în templul deșertului.

¹⁴⁹ Fabre d'Olivier, *Histoire philosophique* (O Istorie filosofică), p. 306

Moise și Kabbala

Moise, crescut la curtea Faraonului, egiptean inițiat în Misterele Sacre, petrecu mult timp în Etiopia, din cauza unui asasinat pe care se presupune că l-ar fi comis.

Aici a cunoscut el tradiția primitivă a Atlanților privind Unitatea divină, și aici a regăsit o parte din acele populații arabe pe care Pastorii fenicieni le-a izgonit din Yemen, așa cum am amintit deja.

Acești arabi, care se trag dintr-un amestec între Atlanți și Celți bodoni, aveau tot felul de motive pentru a detesta acești Pastori, căroră le-au conferit și păstrat numele de Filistenii.

Dispersați în Etiopia la fel ca în Egipt, erau acolo foarte nefericiți. Moise a luat naștere între ei. El era un răătăcitor; fusese primit acolo. Neșansa i-a unit. Știm destul de bine cum acest om divin, chemat de Providență la un destin atât de distins, fu redus la misiunea de a păstra trupele lui Jethro, une și-a găsit și soția, fiica Zephora.

Jethro era unul dintre preoții acestor arabi expatriați pe care i-am menționat deja. Erau numiți Evrei din motivele specificate deja. Jethro cunoștea tradițiile strămoșilor săi; și le-a propăvăduit și în mijlocul acestora. Poate că păstra el câteva cărți *genetliace* (*genetliques*) (cu privire la Horoscop) relative la Atlanți; le dădu și lor.

Cartea *Generațiilor lui Adam*, cea a *Războaielor lui Ihoa*, cel al *Profețiilor*, sunt citate de către Moise. Tânărul teocrat își adânci cunoștințele în toate aceste lucruri și medită îndelung la ele.

În sfârșit el avu parte de prima sa inspirație când era în deșert. Dumnezeuul părinților săi, care se autodenumește Ihoa (Jehova, Jahve), Ființa care este, l-a făcut să îi audă vocea din sânul unui tufiș aprins.

Nu voi insista deloc asupra sensului misterios și secret al *Sepher*-ului lui Moise, deoarece am zis în rest destule lucruri despre acest subiect.

Ceea ce voi adăuga aici, ca având în mod deosebit legătură cu materia pe care o tratez, este că Moise, după ce a relatat legenda lui *Elohim*, Ființa Ființelor, o spune apoi pe cea lui *Noe*, *Odiha* Naturii; cea a lui *Abraham*, Tatăl Sublim; cea a lui Moise, Cel care a fost Salvat, căreia i-o adaugă cu abilitate pe cea a lui, lăsându-i aceluia care s-a ales el însuși în mod teocratic pentru a-i succede lui *Iosua*, salvatorul, grija de a-i termina opera.

Astfel că originile pe care el pare să i le dea poporului său, și pe care și le-a conferit lui însuși prin modul pe care îl folosește pentru a lega aceste legende la propria poveste, sunt pur alegorice, se atașează la obiecte cosmogonice infinit mai importante și fac trimitere la epoci infinit mai îndepărtate.

Aceasta era metoda pe care o urmau anticii Înțelepți, pe aceasta o urma și Moise. *Sepher*-ul acestui om extraordinar, parvenit în întregime până la noi grație „pânzei triple” pe care a folosit-o pentru a-l acoperi, ne-a adus tradiția cea mai veche care există astăzi pe pământ. Ea ajunge să cuprindă nu numai epoca Atlanților primitivi, ci ridicându-se dincolo de catastrofa cărora le-au căzut victimă, merge, de-a lungul marilor secole, până la primele principii ale lucrurilor, pe care le revelat sub forma Decretului divin ce își are sursele în Eterna Înțelepciune¹⁵⁰.

¹⁵⁰ Fabre d'Olivet, *Histoire philosophique* (O istorie filosofică), p.326

Kabbala

Moise își împărți învățăturile în două părți unite între ele de o a treia.

O parte scrisă: litera, formată din caractere ideografice cu trei sensuri și constituind corpul.

O parte orală: sufletul, ce constituie cheia secțiunii precedente.

Între cele două părți, un cod de reglementări relativ la păstrarea scrupuloasă a textului ce formează viața tradiției cu jurisprudența ca principiu animator

Corpul tradiției a luat numele de *Massora*, *Mashora*.

Viața tradiției se divide în *Mishna* și *Ghemara* (אגמג)(completa), din a căror uniune a luat naștere **TALMUDUL**.

În sfârșit, Spiritul Tradiției, partea cea mai secretă, a constituit-o *Sepher Iezirah*, *Zohar*-ul care avea drept axe *Tarotul* și *Claviculele*.

Ansamblul tuturor formează **KABBALA**.

Kabbala (sau tradiția orală) este deci partea iluminatoare a unei ființe mistice constituite de către Moise pe planul ființelor create.

Este, potrivit cunoștințelor noastre, singura tradiție care ni se prezintă cu acest caracter ridicat și sintetic, aici rezidă rațiunea de a exista a unității sale și a adaptării sale ușoare la intelectualitatea occidentală.

Kabbala este Știința Sufletului și a lui Dumnezeu în toate corespondențele lor. Ea propăvăduiește și demonstrează că TOATE sunt într-UNUL și UNUL este în TOATE, ceea ce permite, mulțumită analogiei, trimiterea de la imagine la principiu, și coborîrea imediată de la principiu la formă.

O literă ebraică este, pentru kabbalist, un univers în miniatură, cu toate planurile sale de corespondență, la fel cum

Universul este un alfabet kabbalisc cu toate înlănțuirile lui de raporturi vii. De asemenea, nimic nu este mai ușor de înțeles, nimic nu este mai dificil de studiat ca Sfânta Kabbală, veritabil nucleu al oricărei inițieri în occident.

Trei planuri de existență numite cele trei Lumi manifestă Unitatea Creatoare în afara ei însăși. Aceste trei Lumi noi le întâlnim peste tot, atât în Dumnezeu cât și în Univers sau în Om, unde fiecare își manifestă triplul plan de existență. Le întâlnim în întregime într-un bob de grâu, la fel ca într-o planetă, într-o rămă, la fel ca într-un soare, într-o vorbă umană la fel ca într-un semn lingvistic scris.

Tot astfel, nu este oare uimitor cum kabbaliștii au fost considerați, de-a lungul epocilor, drept visători ingenioși de către pedanți și ignoranți și drept savanți prodigioși, de către inițiați?

Deținerea cheilor kabbalistice deschide ușa spre viitor, spre succes și cerul oricărei religii sau oricărei fraternități de inițiați.

Pierderea acestor chei condamnă la moarte pe cei care au lăsat prețioasa lumină să se stingă.

Pe vremea lui Ptolemeu, evreii deja nu mai pot traduce Sepher-ul lui Moise; ei își vor pierde existența independentă pe puțin, și numai Esenienii, care dețin cheile Kabbalei își vor perpetua spiritul mulțumită Creștinismului.

Astăzi, Apocalipsa este închisă pentru Romano-Catolici, de asemenea pentru Protestanții evangheliști, pentru Ortodocși, la fel și pentru armenieni; cheile sunt pierdute.

În lojele masonice, *acacia* nu mai este cunoscută, inima lui Hiram nu a fost păstrată în vasul mistic: atei, ignoranți ambițioși spun INRI și scriu IAHVE pe frontoanele templelor lor. Ei sunt și mai jalnici decât clericii cărora le adresează injurii, deoarece aceștia din urmă au păstrat, cel puțin, devotamentul care dă naștere la sfinți, dacă au pierdut tradiția care crează inițiați.

Iată de ce este nevoie să vorbim încă puțin despre Kabbala, deși am remarcat deja câteva urme într-un capitol precedent.

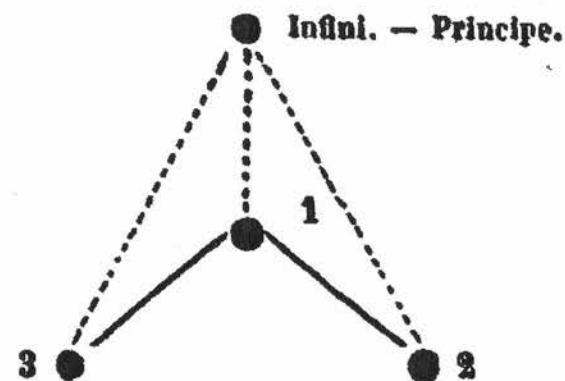
Să vedem deci într-o manieră succesivă: câteva detalii despre aceste lumi în ele însele, adică, în principiile lor constituționale, la fel ca și în planul lor triplu de manifestări.

Imaginile ideale ale acestor legi, ale acestor raporturi și ale acestor principii figurate de către literele ideografice ale limbii ebraice, cele 10 numerații secrete sau Sephnoth-urilor și operațiile aritmeticii sacre.

*
* *

Kabbala stabilește mai întâi o Lege generală, a cărei întreagă creație nu va fi decât o aplicație. Această Lege este Trinitatea, derivată dintr-o Unitate primordială, dacă îi studiem originile, ce aspiră la fuziunea în Unitate dacă îi studiem scopurile, care se dezvoltă într-un ciclu cuaternar dacă studiem viața sau perioada stării.

Această Trinitate există prima dată în primul Principiu al oricărei creații și este înfățișată astfel:

Fiecare dintre elementele constitutive ale acestei Trinități deține puterea de creare și de generare pe care o avea Primul Principiu; însă această putere este derivată în fiecare element,

înzestrată cu un caracter particular care va fi numit *afinitate* sau sex urmând planurile de acțiune ulterioare.

Există, într-adevăr, trei planuri de acțiune în care, și numai aici, poate fi exersată activitatea oricărei creaturi. Aceste trei planuri sau ierarhii sunt numite de către Kabbală, *Cele trei Lumi* și sunt reprezentate în cea mai mică dintre creaturi la fel ca și în cea mai mare.

Astfel, o literă ebraică este o creatură intelectuală ce conține cele trei lumi sub aspectul celor trei simțuri ierarhice, o globulă de sânge este o creatură de viață ce își manifestă cele trei lumi prin trei centre (membrana care o acoperă, substanță mediană, nucleul), corpul fizic al omului este o creație fizică ce manifestă în mod egal cele trei lumi prin constituția sa (cap, piept, abdomen).

Aceste trei lumi sunt constituite din:

- Lumea Superioară
- Lumea Mediană
- Lumea Inferioară

care vor primi nume foarte diferite potrivit creaturii în care le vom analiza. Aici rezidă sursa unei mulțimi de obscurități și de erori pentru studenți, erori pe care kabbaliștii au încercat totuși să le evite cum au putut mai bine.

Astfel, într-o globulă de sânge, cele trei lumi sunt reprezentate prin sufletul globulei care acționează în nucleu, viața globulei acționând în substanța mediană și corpul globulei limitat de membrana protectoare.

În cazul omului, lumea superioară va fi *Spiritul* sau Ființa nemuritoare ce folosește sistemul nervos conștient, *Viața* sau principiul animator ce utilizează sistemul nervos simpatic și vasele sanguine; în sfârșit *Corpul* ce reînnoiește și susține toată materia.

Este ușor de văzut că și corpul este, la rândul său o reprezentare a acestor trei lumi, viața reflectă și ea o trinitate, asemenea spiritului nemuritor. Cum să reprezentăm toate acestea pentru a evita greșeala de interpretare și inducerea în obscuritate?

Fiecare lume va fi reprezentată printr-un spațiu limitat de două linii orizontale. Linia orizontală din partea de sus atinge lumea imediat superioară, linia orizontală din partea de jos atinge lumea imediat inferioară, iar cele trei lumi vor fi astfel suprapuse:

LUMEA SUPERIOARĂ
LUMEA MEDIANĂ
LUMEA INFERIOARĂ

Însă fiecare lume are în cealaltă o reflecție sau o reprezentare a ei însăși.

Astfel, sistemul nervos conștient, deși centralizat în cap, are emanații în Piept sau Abdomen. Sistemul simpatic și sanguin, deși centralizat în Piept, trimite artere și vene peste tot în celelalte lumi umane, la fel cum și sistemul digestiv și limfatic, cu toate că este centralizat în Abdomen, emană în mod egal vase și globule care circulă în întreg organismul.

Trei noi subdiviziuni în fiecare lume vor indica foarte ușor toate acestea.

Însă pentru a indica bine că aceste lumi și reflecțiile lor se vor penetra reciproc, kabbaliștii au adoptat linii verticale sau *coloane* care, traversând-o pe fiecare, fiecare dintre aceste trei lumi indică la prima vedere relațiile dintre acești centri ierarhici diverși, așa cum vom observa în figura următoare:

**LUMEA
SUPERIOARĂ**

 Localizarea celei Superioare

 Reflecția celei Mediane

 Reflecția celei Inferioare

**LUMEA
MEDIANĂ**

 Reflecția celei Superioare

 Localizarea celei Mediane

 Reflecția celei Inferioare

**LUMEA
INFERIOARĂ**

 Reflecția celei Superioare

 Reflecția celei Mediane

 Localizarea celei Inferioare

Iată câmpul de acțiune în care vor opera creaturile și este clar că acest câmp de acțiune își va schimba numele în același timp cu creatura care va fi conținută în el.

Astfel, pentru om, va trebui să privim în plan sau **lumea superioară** (cap):

Spiritul care este localizat acolo;

Viața care este reflectată acolo;

Corpul care este reflectat acolo.

În planul median sau în piept, va fi la fel.

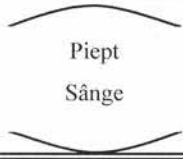
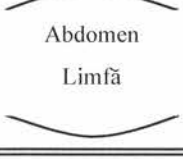
Vom observa:

Reflecția Spiritului conștient;

Localizarea Vieții;

Reflecția Corpului material.

În sfârșit, și **în planul inferior**, sau abdomen, vom regăsi această triplă diviziune. Cercurile ne vor indica fiecare element și vom obține foarte ușor următoarea figură:

	SPIRIT	
	SENTIMENT	
	INSTINCT	

Dar să nu uităm că acești centri noi sunt emanați de un mare Principiu infinit care a dat naștere primei trinități.

Figura noastră nu va fi deci completă decât situată deasupra *lumii superioare*.

Acest prim Principiu creator și aflat dedesubtul *lumii Inferioare* reflectă directă a acestui principiu, elementul prin care creația secundă sau următoarea generație se poate desăvârși și vom avea (luând tot omul ca imagine) figura următoare:

	Principiul Creator DUMNEZEU	
Cap	SUFLET	Ființa psihică
Piept	SENTIMENT	Viață organică
Abdomen	INSTINCT	Viață celulară
	GENERAȚII Reflecția principiului generator materie	

Trebuie să ne amintim bine ca figura pe care tocmai am aplicat-o omului în întregimea lui s-ar aplica la fel de bine analizei anatomice, adică cea constitutivă a omului singur, indicând că această figură reprezintă cu succes expresia absolută a legii generale de constituire și că e suficient să schimbăm numele elementelor pentru a obține imediat numele planurilor lumilor corespondente sau reciproce.

Și datorită acestei figuri, am putea analiza prin cheia 10 (3 ternari tonalizați), diviziunile cele mai fine ale celulei, la fel cum le-am analizat pe cele ale omului în întregimea lui.

Determinând această lege generală, kabbaliștii nu urmăreau să o introducă în obscuritate prin alegerea unui exemplu oarecare; trebuiau să lase fiecărui termen al acestei legi un nume destul de general pentru a evita orice confuzie; de asemenea, în figura ce trebuia să servească drept exemplu oricărei figuri de aplicație, fiecare termen a fost numit **NUMERȚIE**, deoarece nu există termen mai general decât numărul.

Aceasta este și originea a ceea ce numim în Kabbală:

	m e z o d e r m	Endodermă Ou fecundat Ectodermă	
<u>Nervi</u>	<u>Creier</u>		<u>Fluid nervos</u>
<u>Vase</u>	<u>Inimă</u>		<u>Sânge</u>
<u>Intestin</u>	<u>Stomac</u>		<u>Limfă</u>
	<u>Aparat de generare</u>		

CELE ZECE SEPHIROTHURI SAU CELE ZECE NUMERAȚII

Fiecare dintre aceste Sephiroth-uri sau Numerații a fost aplicată uneia dintre calitățile de Dumnezeu în primul exemplu de aplicație și obținem astfel figura clasică careia îi conferim, pentru prima dată, potrivit cunoștințelor noastre, Geneza și cheia de construcție în paginile precedente.

Totuși, aceste Zece elemente de analiză, aplicabile unei realități oarecare, nu sunt izolate unele de altele. În afara relațiilor lor de coloane, există între ele *căi de uniune* numite **CANALE** și reunind elementele unele cu celelalte.

Fiecare dintre aceste canale este constituit dintr-o *realitate creată* de către o ființă intelectuală, vitală sau materială potrivit lumii căreia îi aparține creatura căreia îi aplicăm figura numerațiilor.

La fel cum *numerațiile* indică fiecare dintre elementele constitutive ale figurii noastre generale, *literele ebraice* indicau fiecare dintre căile mistice care uneau aceste elemente.

Și aici trebuie să urmărim legea trinitară, iar kabbaliștii nu au ignorat aceasta în constituirea acestui instrument minunat care este alfabetul ebraic.

Alfabetul ebraic este alcătuit din douăzeci și două de litere hieroglifice, dintre care fiecare reprezintă o creatură intelectuală, susceptibilă de interpretări profunde.

Aceste litere răspund celor trei lumi în felul următor:

Trei litere mamă: **A**-ul (Aleph)(**א**) nr.1, **M**-ul (Mem)(**מ**) nr.13 și **SH**-ul (Schin)(**ש**) nr.21 reprezintă *lumea superioară*.

Șapte litere duble reprezintă *lumea mediană*.

Douăsprezece litere simple constituie *lumea inferioară*.

Cum fiecare lume este reprezentată în celelalte, vom găsi fiecare tip de literă în fiecare lume.

Astfel:

Lumea superioară va avea o literă mamă, trei duble și patru simple, ce reprezintă canalele sale.

Lumea mediană are o mamă, două duble, șase simple.

Lumea inferioară are o mamă, două duble, două simple.

Vom găsi numele și numerele fiecăreia dintre aceste litere.

Aceasta este legea constituției statice a sistemului Sephiroth-ilor.

Ternarul triplu, cu cele două tonalizante ale ei, una superioară și cealaltă inferioară, precum și canalele mistice manifestate de litere ebraice care unesc diferiți centri.

Aici este staticul, anatomia sistemului, și nu trebuie să uităm că acest sistem este imaginea exactă a Legii Vieții răspândită în întregul Univers; de asemenea diferitele elemente pe care tocmai le-am observat vor da, prin diversele lor combinații, o infinitate de legi noi conducând detaliul repartiției forței centrale în ultimele diviziuni ale diferitelor lumi.

De fiecare dată când marea schemă sephirotică va fi aplicată unui nou sistem de realități, tot atunci toate semnificațiile centrilor și căilor își vor schimba caracterul - și aici este ruta pe care o urmează kabbaliștii pentru a-i deruta pe cei leneși și pe profani.

Semnificația simbolică a literelor ebraice a fost luată în mai multe sisteme diferite, în mai multe aplicații la realități de diverse planuri, iată de ce anumite litere se raportează la om asemenea Caph-ului care arată pumnul strâns, în timp ce alții se raportează la Natură asemenea lui Samech care desemnează șarpele astral.

În realitate, nu există *cheie completă și scrisă* a valorii reale a literelor ebraice într-un singur plan de aplicație, și îi revine astfel fiecărui student sarcina să realizeze o cheie de acest tip, reîncepând-o pentru fiecare sistem de realitate; astfel cercetătorul

va învăța astfel să controleze cu adevărat analogia și să deschidă cartea închisă cu șapte pecete.

Cum trebuie să studiem Kabbala?

Înțelegem că nu putem, în acest scurt tratat, să intrăm în multe detalii privind Kabbala, ce formează baza reală a inițierii occidentale.

Tocmai am expus destul de clar construcția Sephiroth-ilor, am spus câteva cuvinte despre literele ebraice, ne rămâne să dăm câteva sfaturi celor care vor dori să meargă mai departe în studiile lor.

Iată mai întâi ceea ce trebuie să știm într-un mod aproape imperturbabil și care constituie ABC-ul problemei puse în discuție.

Cele zece Sephiroth-uri în aplicația lor la manifestarea divină

Cele douăzeci și două de litere, numele lor, locul lor, numărul lor și hieroglifa fiecăreia în alfabetul tradițional

Schemoth-urile sau nume divine care formează sufletul Sephiroth-urilor considerate drept virtuți divine.

Toate acestea, bine cunoscute, este folositor să studiem Cartea Formării, cheie analogică a Legii Vieții sau *Sepher Yetzirah*¹⁵¹

Atunci vom putea înțelege mai întâi în Agrippa (*Phil. Occulte* – Filosofia Ocultă, vol.2), apoi în lucrările clasice, arta transpuerilor sau *Ghematria*, arta de a determina caracterul semnelor sau *Notaria* și, în sfârșit, arta comutărilor și combinațiilor sau *Themuria*.

¹⁵¹ Vom găsi traducerea în franceză a acestei cărți în *Le Traité méthodique de Science Occulte* (Tratat metodic de Știință ocultă) și o nouă traducere mai evoluată încă, în revista *l'Initiation* (Inițierea)

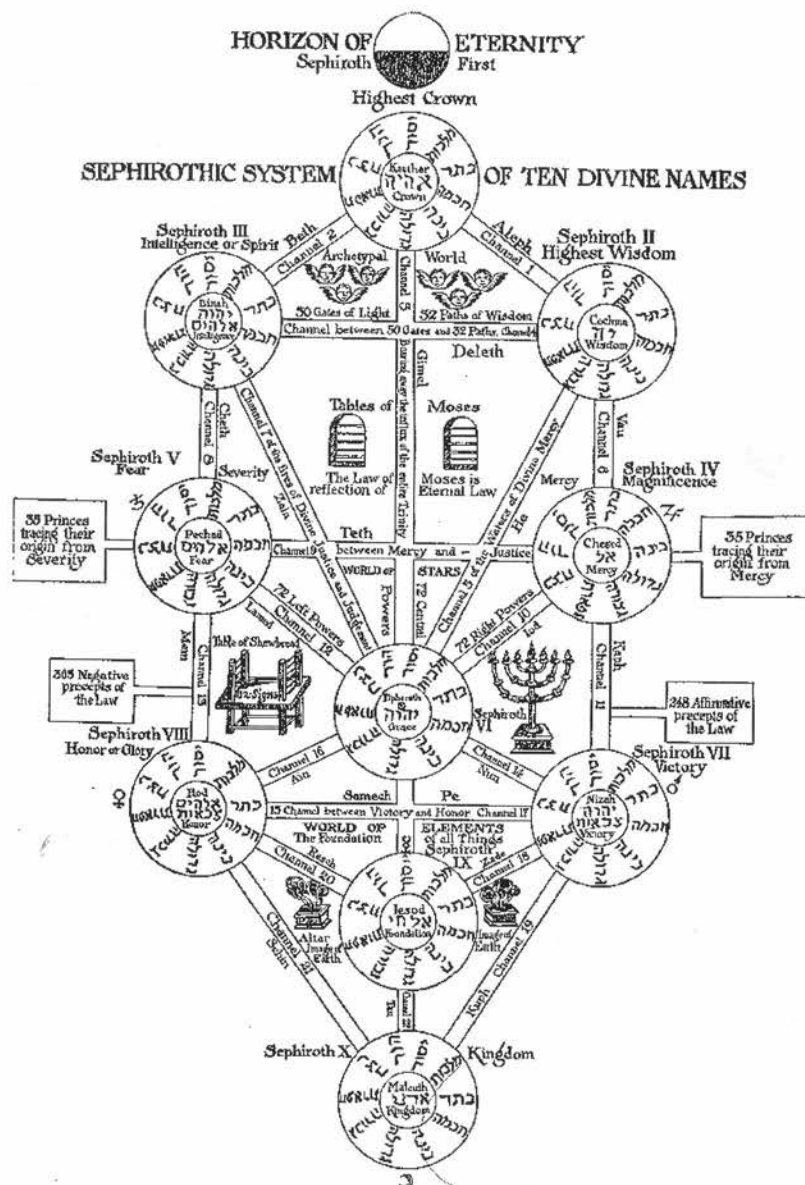
Aceste studii pregătitoare sunt necesare pentru a aborda cu succes lectura acestei cărți misterioase și sublime care este *Cartea Luminii, Cartea carului ceresc, Zohar-ul* care ne inițiază în misterele Digestiei Universurilor de către Omul Celest și ale constituției lui Adam-Kadmon.

Lucrările lui *Eliphas Lévi*, precum și cele ale lui *Louis Michel de Figanières* (*Clef de la Vie, la Vie Universelle* - Cheia Vieții, Viața Universală) sunt în mod deosebit indicate în calitate de comentarii și rezumat al tuturor învățăturilor.

Vedem acum de ce studiul Kabbalei a fost întotdeauna privit ca unul dintre eforturile cele mai frumoase căreia i se poate consacra inteligența umană.

Vom găsi elementele tuturor acestora în figurile următoare și anumite dezvoltări în Tratatul nostru de metodică a Științei Oculte (*Traité méthodique de Science Occulte*), la fel și lucrările remarcabile și foarte personale ale lui Stanislas de Guaita.

THE SEPHIROTHIC TREE OF THE LATER QABBALISTS.

SEPHIROTH-urile

ENSOPH

Absolutul

KETHER

Coroana

BINAH
InteligențaCHOCHMAH
ÎnțelepciuneaPECHAD
TeamaCHESD
MilaTIPHERETH
FrumusețeaNETZAH
VictoriaHOD
OnoareaYESOD
FundamentulMALCHUT
RegatulTranslated from Kircher's *Œdipus Ægyptiacus*.

LOCUL în Alfabet și Caracterul		NUMELE	IMA- GINEA	HIEROGLIFA UZUALĂ	VALOA- REA
—		—	—	—	—
MAMĂ	1	Aleph	א	Omul	1
Dublă	2	Beth	ב	Gura omului	2
Dublă	3	Ghimel	ג	Mâna în acțiunea de a prinde	3
Dublă	4	Daleth	ד	Sânul	4
Simplă	5	Hé	ה	Suflu	5
Simplă	6	Vau	ו	Ochiul. — Urechea.	6
Simplă	7	Zaïn	ז	Săgeată	7
Simplă	8	Heth	ח	Un câmp	8
Simplă	9	Teth	ט	Elementele acoperișului	9
Simplă și principiu	10	Iod	י	Arătătorul	10
Dublă	11	Kaph	כ sau ך	Mâna în acțiunea de a strânge	20
Simplă	12	Lamed	ל	Brațul desfăcându-se	30
MAMĂ	13	Mem	מ sau ם	Femeia	40
Simplă	14	Noun	נ sau ן	Un fruct	50
Simplă	15	Samech	ס	Șarpe	60

Simplă	16	Aïn	ע	Legătură materializată	70
Dublă	17	Phéi	פ sau ף	Gura și Limba	80
Simplă	18	Tzad	צ sau ץ	Acoperiș	90
Simplă	19	Coph	ק	Topor	100
Dublă	20	Resch	ך	Capul omului	200
MAMĂ	21	Schin	ש	Săgeată	300
Dublă	22	Thau	ת	Sânul	400

Cele 10 Nume Divine (*Schemoth*)

1	Ehieh	6	Elohim
2	Iah	7	IAHVE Sabaoth
3	Iehova	8	Elohim Sabaoth
4	El	9	Shadai
5	Eloha	10	Adonai

CÂTEVA REMARCI
DE KABBALĂ LA NIVEL ÎNALT

Tratatul kabbalistic al Revoluției Sufletelor (*Révolution des Ames*), traducere inedită și comentarii de Dr. Marc Haven, unul dintre cei mai profunzi kabbaliști contemporani scrierii acestei cărți, dă, à propos de punctele cele mai înalte ale acestei doctrine, anumite învățături cu atât mai utile de cunoscut cu cât ele au fost prezentate foarte des într-un mod incomplet de către comentatorii Kabbalei.

Rezumând, potrivit manuscrisului Dr. Marc Haven, aceste învățături, vom lăsa totuși câteva chestiuni învăluite în mister pe

care răbdarea și efortul personal al studentului trebuie singure să îl dezlege.

De asemenea, vom proceda prin notițe separate.

Lumile¹⁵²

Lumile kabbaliske sunt în număr de trei, tonalizate de o a patra:

Lumea emanativă (spirituală) sau AZILUTH
Lumea creativă (mentală) sau BRIAH
Lumea formativă (astrală) sau JESIRAH
Lumea factuală (materială) sau ASIAH

Persoanele

În fiecare dintre aceste lumi există cinci persoane mistice, dispuse astfel:

MACROPROSOPUL

sau

Longuanismul

TATĂL
MICROPROSOPUL

sau Irascibil

MAMA
SOȚIA

Reflexia, luată de sus în jos, a acestor persoane mistice, generează cele zece Sephire (Sfere).

La om, Persoanele sunt reprezentate astfel¹⁵³ :

¹⁵² Vezi, apropo de acest subiect, studiul precedent asupra Lumilor kabbalistice (*Les Mondes kabbalistiques*).

CHAIJAH		JECHIDA
NESCHAMAH		ROUACH
	NEPHE SCH	
	(Psyché)	

Adam

Adam se manifestă sub trei planuri:

ADAM KADMON
ADAM BELIAL
ADAM PROTOPLAST

Adam Kadmon este acel Adam care a precedat Căderea, *Adam Belial* este acel Adam al Scoarțelor, și *Adam Protoplast* e Principiul Sufletelor diferențiate (cel pe care Fabre d'Olivet îl numește Omul Universal).

Adam Kadmon se manifestă în cele cinci Principii redresate ale lumii iar Adam Belial în cele cinci Principii întoarse invers (acesta este un mister).

Sufletele

Sufletele izvorăsc din diferențierea lui Adam Protoplast; ele sunt în număr de șazeci de mii și se generează potrivit numerelor mistice următoare:

3 – 12 – 70 – 613 – 60 de mii

¹⁵³ Iată de ce David a zis (Ps. 103-104) : *Fie ca sufletul meu să-l laude de cinci ori pe Domnul*

Aici și nu în altă parte găsim originea celor 613 precepte ale Legii.

Embrionatul sufletelor sau Ibbur (rvbyo) este dublu, în funcție de starea sufletului care poate fi *nou* sau *reîncarnat*.

Revoluția sufletelor sau Gilgoul Ivglyg completează misterul destinului uman. Cei care cunosc acest mister, știu cine este omul care are 13 ani și o zi.

ELENISMUL

În același timp când Moise dezvoltă partea unitară și doriană a Tradiției, partea masculină a Divinității, Orfeu, în Tracia, dezvoltă partea multiplă și ioniană a așa-zisei tradiții, manifestarea feminină a Divinității, de aici, *Politeismul*.

Totuși, peste tot erau instituite *Mistere* pentru a instrui inițiații că aceste două aspecte se sintetizează într-o Unitate sublimă. De asemenea misterele lui Isis învățau căile intuiției pe discipolii pasionați ai Dumnezeului Mascul, în timp ce Misterele lui Mithra și ale lui Apollo învățau căile de unificare psihică pe discipolii imaginativi ai Dumnezeului Feminin.

Înțelegem astfel că istoria ne-a transmis mai fidel esoterismul misterelor Egiptului decât cel al misterelor ioniene.

Și totuși câte frumuseți și cât de profunde, sunt ascunse sub pânza grațioasă a fabulelor Elenismului ¹⁵⁴.

¹⁵⁴ Lucrările lui Dupuis și mai ales cele ale lui Vaillant (*Clef Magique de la Fiction et du Fait* - Cheia Magică a Ficțiunii și a Faptului) indică cercetătorilor cel de-al treilea sens (naturalist) al acestor simboluri. Să nu uităm existența celor două sensuri superioare pentru a evita greșeli regretabile.

CREAREA GRECIEI

Politeismul

Europa, în parte sălbătică, depindea de Imperiul Indian, precum tot restul emisferei noastre, atunci când schisma pastorilor tocmai izbucnea, ea fiind imediat separată și trecând sub dominația fenicienilor alături de teritoriile Asiei și ale Africii vecine la Mediterană.

Aceste popoare, navigatori foarte abili și negustori neînfricați, parcurgând coastele, au întâlnit în cale coloniile deja existente, au pus bazele altora și au pătruns, atât cât au putut, în interior.

Numele pe care le-au impus noilor așezări au fost toate extrase din mitologie sau din simbolurile cultului lor. Colonia lor cea mai înfloritoare și cea mai întinsă cuprindea la un loc Tracii, Dacii, Toscii și Etruscii, nume care nu se deosebesc decât prin dialect și se reduc la numele primitiv de Tracie, care înseamnă, în feniciană, *Spațiul ideal/pur/spiritual*.

Grecia nu era la început diferențiată de Tracia, era același nume mai restrâns și mai puțin emfatic, din cauza diferenței articolului inițial. Cel de Ionia, care i-a fost dat ulterior, și care desemna simbolul deosebit al sectei ioniene, îi fu comun cu toate posesiile feniciene, atât în Europa cât și în Asia ¹⁵⁵.

AUTONOMIA GRECIEI

Ionienii, tocmai alarmați de o doctrină (dispoziție a Tetracorzilor) care tindea să își restrângă influența, și temându-se să nu-și vadă imperiul slăbit de atât de multe tulburări, prăbușindu-se imediat, au vrut să se opună acestui demers, dar era prea târziu.

¹⁵⁵ Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p. 70, 71

Preotul suprem lansă în van anateme.

Întreaga Grecia se ridică și începu încă de atunci să se diferențieze de Tracia propriu-zisă, rămasă fidelă metropolei.

Se ridică altar contra altar și, refuzând să recunoască suveranul pontif, ce-și avea locuința pe muntele sfânt al Traciei, au ales muntele Parnas pentru a înlocui acest munte și au construit acolo orașul Delphi, desemnat să fie orașul sfânt sub numele de *Pytho*.

Aici, noua sectă, care se proclama ca fiind condusă de spiritul universal *Oleu*, plasă faimosul ombilic, simbol al hermafroditismului divin, și luă drept obiecte al cultului său, Soarele și Luna, reunite în aceeași ființă mai înăi sub numele *Etolnios*.

Această revoluție, separând pentru totdeauna Grecia de Frigia, o izolă pe aceasta din urmă de Tracia, exercitând cea mai mare influență asupra destinelor Europei, va merita într-o zi, să umple paginile istoriei ¹⁵⁶.

Orfeu

Orfeu este primul om la greci care a făcut epocă, plasându-se în centrul unei sfere morale, a cărei influență se face încă simțită printre noi după treizeci și trei de secole.

Instruit de către egipteni, inițiat în misterele lor cele mai secrete, el se ridică în Grecia la rangul de Profet și de Pontif suprem.

A știut să reunească în același cult douăzeci de popoare dușmane, divizate atât prin opiniile lor religioase cât și prin legile lor civile, și a fondat această federație admirabilă amficionică ale cărei decrete erau supuse la sancțiunea suveranului Pontif din Delphes.

¹⁵⁶ Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p. 78, 79

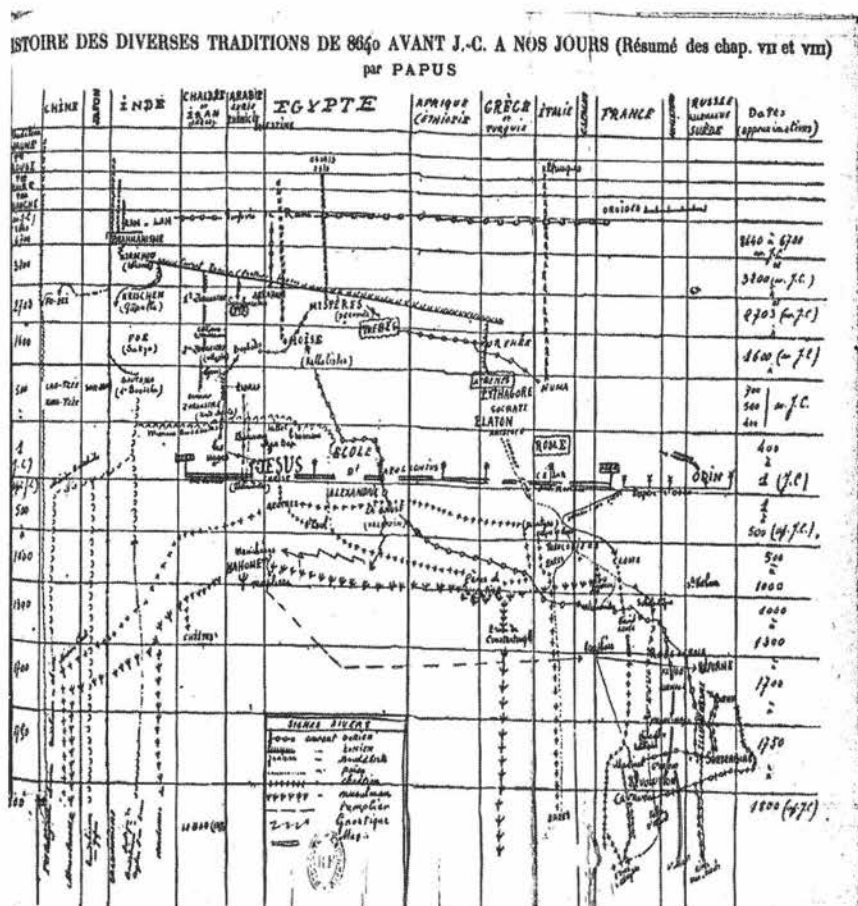
El este creatorul acestei mitologii magnifice grecești care, în pofida eforturilor susținute de o sectă intolerantă și fanatică, strălucește încă dintr-un loc în altul pe fragmentele ridicole în care a fost învăluit, animă toate artele noastre și domnește în poezia noastră ¹⁵⁷.

¹⁵⁷ Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p. 80

Muzele

Egiptenii se pare că nu au numărat decât trei muze, *Mileté*, *Mnémé*, *Edé*, adică cea care produce sau generează, cea care păstrează sau desemnează, cea care idealizează și oferă înțelegerea.

Grecii au dus numărătoara aproape până la nouă, diferențiind mult atributele.

Ei le-au numit fiicele lui *Zeus* și ale *Mnemosinei*, adică ale Ființei Eterne și ale facultății memorative, și le denumiră astfel: *Cléo*, cea care celebrează; *Melpomene*, ca care cântă faptele demne de a rămâne în amintire; *Talia*, cea care înflorește, care caută plăcerea, divertismentul; *Euterpe*, cea care încântă; *Terpsicore*, cea care se delectează cu pauza; *Erato*, cea care iubește; *Calliope*, cea care povestește faptele strălucitoare; *Urania*, cea care studiază cerul; *Polymnie*, cea care explică diferitele arte.

Cele nouă muze îl recunosc drept patron pe *Apollo*, Generatorul universal și îl luau uneori ca ghid pe *Hercule*, Domnul și stăpânul Universului ¹⁵⁸.

Pitagora

Tradiția Secretă

Atunci când Pitagora a venit în Grecia, îmbogățit cu toate luminile Africii și ale Asiei, aproximativ nouă secole după Orfeu, el găsi acolo amintirea acestui filosof aproape ștersă din memoria oamenilor, iar învățăturile lui cele mai frumoase, sau puțin cunoscute erau raportate la origini fantastice.

Orgoliul nenorocit de a se numi autohton și de a nu datora nimic națiunilor vecine bulversase toate ideile.

Mormântul lui *Zeus*, Zeul cel viu, era plasat în Creta; se dorea, cu orice preț, să se dea naștere, într-un târgușor din Beoția, lui *Dionysos*, spiritul divin, și într-o insuliță a Arhipelagului, lui *Apollo*, Tatăl universal.

Se debitau mii de extravagante de acest tip, iar poporul, devenit suveran, care credea în toate acestea, comanda cu aroganță capetelor cele mai puternice să creadă de asemenea.

¹⁵⁸ Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p. 48

Misterele stabilite pentru a face cunoscut adevărul unui număr prea mare de inițiați își pierdeau influența; hierophanții, intimidăți sau corupți, tăceau, consacrand minciuna.

Trebuia neapărat ca adevărul să se piardă imediat sau să se găsească o altă cale de a-l păstra.

Pitagora a fost persoana căreia i-a fost revelat acest secret. El a făcut pentru știință ceea ce a făcut Licurg pentru libertate.

Acesta, în calitate de legislator, a instituit pe un punct al Greciei, o mănăstire de luptători în fața cărora venea să se opună despotismul persan; acesta, ca filosof, a instituit o adunare secretă de oameni înțelepți și religioși care, răspândindu-se în Europa, în Asia și chiar în Africa, au luptat acolo împotriva ignoranței și impietății ce tindeau să devină universale.

Serviciile pe care el le-a prestat în favoarea umanității au fost imense.

Secta pe care a creat-o și care, chiar și astăzi, nu s-a dizolvat în întregime după ce a traversat, ca o brazdă de lumină, tenebrele adunate asupra noastră prin năvălirea barbarilor, căderea Imperiului Roman și instituirea necesară a unui cult intolerant și superstițios, au făcut restaurarea științelor de o mie de ori mai ușoară și ne-a cruțat de mai multe secole de munci¹⁵⁹.

Să reținem bine această afirmație a lui Fabre d'Olivet.

Alături de curentul kabbalisc pur ce venea de la egipteni prin Moise, vom regăsi mai târziu în Europa un curent de inițiere pitagorian.

Primul se va recunoaște mereu în fața aspirațiilor sale religioase și cu caracter înalt, el face adunări (frății), preoți; cel de-al doilea se recunoaște, din contra, în fața tendințelor sale științifice deși și ele de rang foarte înalt; el face savanți și înțelepți.

Prin fuziunea acestor două curente, în anumite timpuri, și prin iluminarea lor reciprocă, cele mai frumoase fraternități

¹⁵⁹ Fabre d'Olivet, *la Musique* (Muzica), p.81

inițiatice din Occident și-au văzut forța crescând, și mijloacele lor de a acționa în timp și spațiu.

CREȘTINISMUL

Curentul Iubirii Vii

Dacă noi studiem cu cel mai mare respect curentul de lumină și de știință derivat din Kabbală și din Elenism de către Orfeu, Pitagora și Platon, puțin și de Aristotel, trebuie să avem mare grijă să nu comitem o mare greșală neatribuind o importanță cel puțin egală marelui curent de iluminism religios bazat pe cultura pură a facultăților divine ale omului, în afara oricărei științe și deasupra oricărei învățături deductive.

Patriarhii, Profetii în Israel, Christos, Apostolii, anumiți mari doctori gnostici, Sfinții Creștinismului și Teosofii creștini iluminați reprezintă acest curent splendid căruia îi datorăm cheia Comorii cerești, dacă pe cea a Comorii pământești o datorăm curentului precedent.

Și este interesant să constatăm că dacă Fabre d'Olivet a fost sublimul revelator al primului dintre aceste curente, Sfântul Yves d'Alveydre a fost apostolul profund al celui de-al doilea. Doar printr-o greșală foarte mare am putea vedea urmași în aceste două mari spirite, care fiecare de partea lui, să vină să ne reveleze cei doi poli a căror uniune constituie Adevărul Etern.

Și suntem bucuroși să îl reaşezăm aici în adevărata sa lumină și la locul cuvenit pe Sfântul Yves d'Alveydre, acest cavalier al lui Christos și al Patriarhilor care, deținând toate inițierile, a știut să rămână campionul comuniunii cu Dumnezeu prin viața și prin Iubirea ce formează în cer un singur principiu: Iubirea vie.

De asemenea autorul Misiunilor („Missions”), Misiunea Suveranilor, Misiunea Evreilor, Misiunea Francezilor, a creat

Synarhia creștină și vie în fața Enciclopedismului curentului pur științific, și poate conta pe justiție, care va fi pusă în slujba muncii sale și a eforturilor lui curajoase.

Creștinismul

Istoricii nu au evitat greșeala pe care noi tocmai am semnalat-o, iar această eroare a fost agravată și mai mult de așa-zisa critică modernă care, sub influența ideilor materialiste, a vrut să reducă misterioasele realizări ale planului divin la un orizont mai restrâns.

Trebuie să fii istoric de profesie pentru a nu-ți da seama că aceeași cauză nu poate produce decât efecte întotdeauna asemănătoare.

Dacă Creștinismul nu ar fi fost decât lucrarea unui om vag iluminat, care să fi fost secundat de un organizator de valoare Sfântului Paul, prin ce rațiuni ar fi generat acest om efecte diferite de cele generate de toți iluminații predecesori?

Istoria convine să-l recunoască pe profetul evreu Hillel, cu mai mulți ani înainte ca Iisus din Nazaret să fi întreprins un efort asemănător. În plus, s-a dovedit că Hillel avea la îndemână metode de reușită mai puternice decât Iisus. Dacă mijloacele umane erau suficiente, iată de unde vine eșecul lui Hillel care ne este prezentat aici.

Hillel, care a venit din Babilonia la Ierusalim, cu treizeci și șase de ani înaintea lui Iisus, sărac și blând, este aureolat de o legendă bizară. Căzut la Ierusalim, într-o zi, timorat, pe moarte și readus la viață, deși era zi de Sabat, Hillel imediat deveni simpatic; apoi căutat datorită eleganței vorbelor lui, subtilității discuțiilor pe care le purta, șarmului vocii lui subțiri, ciudățeniei modestiei lui.

Nu reușea nimeni să îl înfurie; el nu condamna decât traficantii; nu admitea ca veritabilă cunoaștere decât Thora; el nu ținea la nimic - neavând nici bunuri, nici soție, nici familie -

decât să studieze. Spunea că orice lege se rezuma la această frază: „Nu faceți altora ceea ce nu vreți să vi se facă vouă înșivă!” (Ce ție nu-ți place altuia nu-i face).

Influența sa se răspândi imediat; fu numit șeful Adunării ¹⁶⁰.

Consecințe au fost, bineînțeles, cum că Iisus ar fi fost un imitator al lui Hillel, dar acest obicei de a nu căuta niciodată partea secretă a poveștii a făcut, și în acest caz, să fie comise multe confuzii.

Câteva cărți inițiatice ne învață secretele acestei coborâri de la cer la rasa albă. Printre ele, amintim în primul rând această bijuterie a lui Valentin „*Pistis Sophia*”¹⁶¹ la care îi trimitem pe inițiați și prin care am încercat să stabilim câteva explicații.

Din această carte, vom lua doar ceea ce privește subiectul prezent în următoarele pagini.

Crearea Creștinismului

Involuția Principiilor Cerești care vin să constituie individualitățile terestre care vor crea Creștinismul.

Omul deține în el însuși principiul propriei ascensiuni. Să reunească, printr-un mijloc oarecare, sufletul său nemuritor cu Virtutea cerească ce îl însoțește pe parcursul vieții sale în corpul fizic, și devine un *participant la primului Mister*, va spune Valentin, un *sfânt*, va spune catolicismul, un *crestos* sau un *cristus*, vor spune școlile de inițiere ale gradului elementar; el *nu va mai renaște*, el va participa la Nirvana, vor spune orientalii și școlile brahmanice. Ori, aici se ascunde o capcană redutabilă care e important să o semnalăm.

¹⁶⁰ Marius Fontanes, *le Christianisme* (Creștinismul), p. 206

¹⁶¹ *Pistis Sophia*, de Valentin, tradusă de Amilineau, 1 vol. in-8, Chamuel, 1895. *Clef de l'Ame et de son Salut* (Cheia sufletului și a omagiului adus lui), după *Pistis Sophia*, de Papus.

Orice evoluție presupune una sau două involuții, orice om care devine zeu are nevoie de un Dumnezeu care să se fi făcut om, la fel cum evoluția unui aliment în intestin are nevoie de coborîrea a două forțe de origine superioară: sângele și forța nervoasă.

Din cauza acestei remarci a *curentului de sacrificiu și de iubire* care precedă calea dificilă a inițierii și a evoluției sufletului uman pe care inițierile naturaliste din Orient au condus mulți dintre adepții lor să creadă că starea de Christos era un plan de existență fizică pe care orice om putea să o atingă și care nu avea nevoie de efortul constant al Principiului Ceresc Hristos, singurul capabil, prin involuția lui, să aducă la el sufletele evaluate.

Așa cum cometa, veritabilă globulă sanguină a Omniversului, cum ar spune Michel de Figanières, vine la anumite perioade să redea viața centrilor superiori ai familiilor solare, tot la fel, în *afara cursului constant*, e nevoie de o mare coborîre Divină, urmată de o mare înălțare de suflete, pentru a-i da lui Dumnezeu ocazia de a-și manifesta iubirea sa absolută devansând timpul Reintegrării întregii Umanități.

A nu vedea existența *ca individualitate cerească* a Fecioarei de Lumină, a lui Hristos și a altor principii, este ca și cum te-ai opri pe drum, ai staționa în acest *plan mental* care conduce la panteismul materialist; a închide voluntar ochii în fața existenței *planului ceresc* pe care virtuțile inimii, iubirea și rugăciunea o ating mult mai rapid decât forțele mentale, critica și raționamentul.

Să fi unit dragostea cerească, manifestată prin Grație și prin supunerea în fața iubirii omului pentru cer, manifestată prin Rugăciune și Sacrificiu, aici rezidă tot secretul puterii creștinilor, a albilor, iluminați de Hristos, și care sunt chemați să conducă

Pământul întreg, în ziua când ei vor înlocui legea Violentei cu legea Toleranței și a Iubirii¹⁶².

Valentin ne va descrie coborîrea principiilor cerești care vin să pregătească salutul Rasei albe formând Creștinismul.

Este acolo un capitol întreg al acestei *Istории secrete* a Salvatorului, rezervată, în primele secole, inițierilor cele mai ridicate în rang.

Încarnarea Lui Iisus

„După aceea, se întâmplă că, prin Ordinul primului Mister, priveam din nou în jos, la lumea umanității; o găsi pe Maria, cea care e numită mama mea potrivit corpului material, îi vorbii de asemenea sub chipul lui Gabriel și, când ea își întoarse privirea în sus spre mine, am aruncat asupra ei prima virtute pe care am primit-o din mâinile lui Barbilô, adică corpul pe care l-am dus sus, iar în locul sufletului¹⁶³ am aruncat asupra ei *virtutea* pe care o promisem din mâna Marelui Sabaoth cel Bun, cel care există în Locul Drept.” (p.7 din traducerea lui Amélineau)

Fecioara Maria

Din Fecioara de Lumină a luat naștere Maria, mama lui Iisus.

„Și tu, o Marie, tu care ai luat formă în Barbilô, potrivit materiei, și ai luat o asemănare cu Fecioara Luminii, potrivit

¹⁶² Vezi, à propos de acest subiect, frumoasele articole ale lui Amo, în *l'Initiation* (Inițierea) și celelalte ziare spiritualiste, precum și în cartea sa, *Le Congrès de l'Humanité* (Congresul Umanității), 1 vol., Editura Chamuel

¹⁶³ Astfel, contrar constituirii obișnuite a ființelor umane, toate Principiile ce trebuiau să constituie personalitatea lui Iisus Hristos vin din planul ceresc. În omul obișnuit, Virtutea cerească (care nu se încarnează) vine singură din acest plan.

Luminii, tu și cealaltă Marie, cea fericită, tenebrele au existat datorită ție și tot din tine a ieșit corpul hilic unde locuiesc și pe care l-am purificat.” (p.60)

În calitate de om, Iisus trăiește până la vârsta de doisprezece ani de viață terestră. Abia și numai la această vârstă virtutea sa divină ia în posesie cu adevărat ființa sa fizică.

Adepții școlilor de inițiere naturaliste vor vedea aici uniunea principiilor inferioare și a principiilor superioare ale omului pentru a forma Cristul.

Am spune că doctorul gnostic, de-a lungul secolelor, a prevăzut greșeala de evitat în acest caz; deoarece are grijă să descrie în detalii involuția, coborîrea fiecărui principiu ceresc care se va materializa pentru a forma o ființă cerească.

Încarnarea Sufletului Lui Iisus

Maria luă deci cuvântul și spuse:

„Domnul meu, în ceea ce privește ceea ce virtutea Ta a profețit pentru David: Pietatea și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au supus, adevărul a înflorit pe pământ iar dreptatea a privit din înaltul cerului; virtutea ta a profețit acest cuvânt subiectului tău altădată.

Atunci când Tu erai mic, înainte ca Duhul să se pogoare asupra Ta, în timp ce Te aflai într-o vie cu Iosif, Duhul a coborât din Înalturi, a venit la mine în casă, îți semăna, iar eu cum nu îl cunoșteam și credeam că ești Tu, el mi-a spus: *Unde este Iisus fratele meu ca să îl întâlnesc?*

Și, când îmi zise aceasta, m-am simțit confuză și am crezut că este o fantomă care mă pune la încercare: l-am prins, l-am legat de piciorul patului care era în casă, până când am mers să vă găsesc în vie; Iosif era ocupat să pună via pe butuci. Se întâmplă deci că, auzindu-mă spunând această lucruri lui Iosif, tu ai înțeles despre ce era vorba, te-ai bucurat și ai zis: *Unde este ca să-l văd? Nu, îl aud dintr-acolo.*

Și astfel Iosif, auzindu-te spunând aceasta, se tulbură, și mersemăm împreună în casă, găsim duhul legat de pat, și te privim cu el; ajunseserăm la concluzia că îi semeni.

Iar acela care era legat de pat se dezlegă, te îmbrățișă, te sărută iar tu i-ai răspuns; *voi deveniserăți una și aceeașă persoană.*

Iată deci întâmplarea și explicația ei: Pietatea (Mila), este duhul care a venit din Înalturi prin Primul Mister pentru a avea milă de rasa umană; el și-a trimis Duhul pentru a ierta păcatele Lumii întregi, pentru ca oamenii să primească acest mister, să moștenească Regatul Luminii.

Adevărul este Virtutea care a locuit în mine, venită de la Barbilô: el a devenit corpul tău hilic și a făcut mesagerul sub locul adevărului.

Dreptatea este Duhul Tău care a adus toate misterele de Sus pentru a le da rasei umane.

Pacea, și ea, este Virtutea care a locuit în corpul tău hilic de când lumea, acest corp care a botezat rasa umană, pentru a o face străină păcatului și pentru a o împăca cu Duhul Tău, pentru a fi în pace cu emanațiile Luminii, adică pentru ca Dreptatea și Pacea să fie una. Și conform cu ceea ce a fost spus: Adevărul a înflorit pe Pământ; Adevărul, este corpul tău hilic ce a crescut în mine pe pământul oamenilor, care a făcut pe Mesagerul sub Locul Adevărului; și din nou conform aceluia care a zis: Dreptatea a înflorit în afara Cerului; Dreptatea, este virtutea care a privit cerul, cea care va da Misterele de lumină rasei umane și oamenii vor deveni drepti, vor fi buni, vor moșteni Regatul Luminii (p. 62 și următoarele)."

Cei Doisprezece Apostoli

La fel ca sufletul lui Christos și cel al Mariei, sufletele celor doisprezece apostoli nu vin din lumea Archon-ilor, ci din planul ceresc așa cum ne afirmă selecțiile următoare:

„Bucurați-vă deci, fiți bucuroși, pentru că de când am venit eu pe lume, încă de la început, am adus cu mine douăsprezece puteri, astfel precum v-am spus de la început; le-am primit din mâinile a doisprezece Salvatori ai Comorii Luminii; potrivit Ordinului Primului Mister aceste puteri le-am pus în sânul mamelor voastre de la sosirea mea în lume și ele sunt acum în corpurile voastre.

Și cele douăsprezece virtuți ale celor doisprezece Salvatori ai Comorii Luminii pe care am primit-o din mâinile celor doisprezece Decani din mijloc, le-am lansat în sfera Archonilor iar Decanii Archonilor cu Liturgii lor credeau că erau suflete ale Arhonilor, iar Liturgii erau cei care le aduceau; le-am legat în corpul mamelor voastre iar când timpul vostru s-ar fi împlinit erați aduși pe lume fără să aveți în voi suflete ale Archonilor.”

Rolul Apostolilor

„Cu adevărat, cu-adevărat vă spun: vă voi face perfecți în toate *pleromes*, de la misterele din interior până la misterele din exterior, vă voi umple de duh, astfel că veți fi numiți Pneumatici perfecți ai tuturor pleromelor; și într-adevăr, cu-adevărat vă spun, vă voi da toate misterele tuturor cerurilor Tatălui meu și ale tuturor locurilor primelor mistere *pentru ca acela pe care îl veți introduce în lume să fie introdus în lumina de Sus iar acela pe care îl veți arunca pe pământ să fie aruncat în regatul Tatălui meu care sălășluiește în Ceruri* (p.32).

Astfel, Valentin, doctorul gnostic, autor al lucrării *Pistis Sophia*, este formal.

Toate manifestările pământești care au prezidat la nașterea Creștinismului sunt *Persoane* aparținând Planului Ceresc. Printr-o sublimă involuție, aceasta a devenit posibilă ca evoluție a sufletelor.

Iată caracterul elevat și deosebit al Creștinismului, originea misterelor sale cele mai profunde - fiecare rasă umană poate fi

obiectul unui mesianism special; dar, în fața fiecărui nou mesianism, rasa nouă se prezintă pe un plan mai înalt al spiralei evolutive. Rasa Albă este cea care a chemat ultima manifestare divină; nu este oare drept, potrivit legilor însele ale evoluției în timp și spațiu, ca această manifestare să fi fost mai elevată decât cele precedente și să aibă, prin urmare, nevoie de o involuție de ordin la fel de elevat?

Vom încredința meditația la aceste idei celor care știu cu adevărat ce presupun metoda analogică și legile misterioase pe care aceasta le traduce.

Iisus venea dintr-un plan prea elevat pentru a se coborî la modalitățile josnice întrebuințate de către oameni pentru a instala puterea, iar Fabre d'Olivet face pe bună dreptate această reflecție:

„Trebuie să remarcăm aici că dacă Iisus ar fi dorit să urmeze calea cuceririlor, care se deschidea în fața lui, când popoarele din Galilea îi ofereau coroana, și dacă s-ar fi lăsat pe mâinile evreilor care așteptau un Mesia cuceritor, ar fi întreprins inevitabil cucerirea Asiei; însă Europa i-ar fi rezistat, și cum în Europa trebuia el să-și exercite în principal influența, a trebuit să fie înclinat să aleagă o victorie mult mai puțin strălucitoare mai întâi, dar cu mult mai puternică în viitor, și *să ia hotărârea să depășească Fatalitatea Destinului decât să se servească de aceasta*¹⁶⁴.”

Și totuși Marele Învățător a urmat până la un asemenea punct calea istorică și mai ales critică, încât a ajuns să nu mai cunoască bine forțele secrete care se manifestă prin apostoli, a zis el.

„Acești doisprezece apostoli pe care i-a lăsat Iisus Christos, nu dețineau forța necesară pentru a-și îndeplini apostolatul. Creștinismul îi datorează deci Sfântului Pavel forța sa dogmatică și morală, precum și doctrina sa spirituală. El primi mai târziu

¹⁶⁴ Fabre d'Olivet, *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), vol. 2, p. 79.

riturile sale sacre și formele de la un teosof al școlii din Alexandria, pe nume Ammonius¹⁶⁵.”

Da, toate acestea sunt adevărate de această parte a cortinei, dar ceea ce trebuie să îl intereseze pe inițiat este exact contrariul. Sunt forțele în acțiune de partea cealaltă, resorturile subtile datorită cărora uriașul științific, filosofic și, să spunem sus și tare, religios, care a fost Politeismul în principiul său, va pieri în câțiva ani, sub puseul acestor oameni cu puțină știință, dar cu credință arzătoare, care au fost primii creștini.

Mai târziu, imperialismul și-a luat revanșa, mulțumită anumitor episcopi de la Roma; dar ideea pură va domina întotdeauna greșelile pasagere și curente mistice vor fi cultivate cu grijă de anumite ordine religioase.

Noi îi datorăm Elenismului Știința Artelor, să nu uităm că Iubirea cea Vie i-o datorăm Creștinismului.

Iată ce s-a străduit să ne învețe Yves d'Alveydre.

Influența lui Zoroastru Odin

Tocmai am citit despre lenta constituire a tradițiilor albilor, împrumuturile de la vechile rase, viața sa personală pe care i-a insuflat-o Christos, și totuși monumentul de abia se conturează iar noi trebuie să ne continuăm cercetarea.

Abia își începu lucrarea Creștinismul la Roma că acest curent devastator al Barbarilor erupse în Imperiu, trimițând în Orient toată tradiția științifică pentru a adapta cum putea mai bine la intelectualitatea lui tradiția religioasă.

Barbarii sunt strămoșii noștri; sunt descendenții tenaci ai Celților neînvinși care nu au plecat să caute știința în India sau în Egipt; ci această știință a făcut să crească o ramură către ei.

¹⁶⁵ Loc. cit. p. 58

Un inițiat al tradiției lui Zoroastru, *Odin* sau *Frighe*, a venit să reveleze celților adevărul sanctuarelor îndepărtate, și a adaptat revelația sa la caracterul intransigent al discipolilor săi.

Frighe era sectant al lui Zoroastru; el cunoștea de altfel toate tradițiile Caldeenilor și ale Grecilor, precum și cele mai multe dintre instituțiile pe care le-a lăsat în Scandinavia, toate acestea îl dovedesc invincibil. El era inițiat în Misterele lui Mithras¹⁶⁶.

Am putea crede că tradiția adusă de Odin nu a avut, dacă îi luăm în considerare îndepărtarea în timp, decât o influență slabă asupra rasei noastre.

Selecțiile următoare vor disipa orice îndoială în această privință arătând în ce măsură popoarele anglo-saxone sunt încă impregnate de această revelație care, în acești ultimi ani, a fost atât de măreț glorificată de geniul lui Wagner.

Schimbările pe care el le-a făcut vechii religii a Celților au fost considerabile. Cea mai mare a fost substituirea lui Teutad, Marele Strămoș al Celților, printr-un Dumnezeu Suprem numit *Wôd* sau *Goth*, de la care toată națiunea gotică își primi apoi numele¹⁶⁷.

Zoroastru însuși îl numea *Timpul Fără Limite*, *Marea Eternitate*, *Buddha Hindușilor*, pe care Ram l-a găsit cunoscut în toată Asia.

De la numele lui Dumnezeu, Supremul *Wôd*, numit de asemenea *Tatăl Universal*, *Dumnezeu cel Viu*, *Creatorul Lumii*,

¹⁶⁶ Fabre d'Olivet: *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), p. 45

¹⁶⁷ Am menționat adesea acest nume. Trebuie să remarcăm că el s-a aplicat, în Indii, la planeta Mercur și la Miercuri, exact ca în nordul Europei; însă aici a persistat mult, ca desemnând Ființa Supremă; în schimb în Indistan, el s-a redat îndeosebi Trimișilor divini și Profeților. Același nume, scris sau pronunțat God sau Goth, a rămas acela de DUMNEZEU în cea mai mare parte a dialectelor septentrionale, în pofida schimbării de cult și stabilirea Creștinismului. A fost confundat cu numele Gut, care înseamnă bun; însă cele două cuvinte nu derivă din aceeași rădăcină. Numele lui Dumnezeu God sau Goth vine de al atlanticul *Whôd*, Eternitatea; iar numele de Gui sau Good, bun, vine din celticul Gut, le gosier; de aici Gust, gustul. (F. D'Olivet.)

I-a primit Frighe pe cel de *Wodan*, din care noi am făcut Odin, adică Divin.

Legislația scandinavilor a unit deci cu multă forță și sagacitate doctrina lui Zoroastru cu cea a vechilor Celți.

El a introdus în mitologia sa un geniu al răului pe nume *Loke*¹⁶⁸, al cărui nume era traducerea exactă a celui de Ahriman; I-a dat speciei umane pe anticul Bor ca strămoș și a continuat să fondeze pe valoarea războinică toate virtuțile.

El va propăvădui pozitiv, și aceasta a fost principala dogmă a cultului său, de care numai eroii se bucurară, în *Valhalla*, palatul valorii, de toată plenitudinea fericirilor cerești¹⁶⁹.

Să nu abandonăm reformatorii fără să le spunem un cuvânt despre Apollonius.

Astfel, în timp ce un cult în întregime intelectual, destinat să domine rațiunea, se pregătea în Iudeea, o doctrină animică, violentă în preceptele ei, se stabilise în Scandinavia numai pentru a pregăti căile acestui cult și a-i favoriza propagarea; și totuși un om puternic instinctiv, capabil de un efort foarte mare de voință, parcurgea imperiul roman, învățând că viața nu este decât o pedeapsă, un mediu penibil între două stări indiferente în esența lor, generarea și moartea.

Acest om, pe nume *Apollonius*, urma, în doctrina lui Pitagora, ceea ce avea această doctrină mai pozitiv.¹⁷⁰

¹⁶⁸ Adică cel închis, cel comprimat, cel tenebros. Observați că scandinavii, atribuindu-i lui Loke sâmbăta, au asimilat geniul răului lui Saturn.

¹⁶⁹ Fabre d'Olivet: *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), p. 47

¹⁷⁰ Fabre d'Olivet: pagina 56, vol. 2.

ARABII

Torentul barbarilor a înghițit imperiul roman și intelectualitatea Rasei Albe a fost trimisă la Constantinopol.

Trebuia ca beneficul acestei civilizații intelectuale lente să nu se piardă.

Dacă sămânța pură a Creștinismului are nevoie de singurătatea sufletului pentru a face să crească primii ei muguri, va fi necesar, ca în momentul când acești muguri vor fi puternici, noul curent pur intuitiv și mistic să fie pus în contact cu vechiul curent enciclopedic și raționalist.

Va fi lucrarea Arabilor.

Mai întâi, ei vin să aducă Occidentului tradiția egipto-greacă pe care o pierduse și astfel se va produce prima scânteie a Științei creștine.

Apoi, la rândul lor, creștinii se vor grăbi ca nebunii spre Ierusalim, convinși că readuc în patrimoniul rasei pământurile smulse de sângele lui Christos; dar mai ales inițierea antică e cea pe care ei o vor întâlni acolo, cu dovezile și progresiva ei iluminare.

Plecați sub semnul Crucii, ei se vor întoarcă Templier, în cea mai mare parte, și vor introduce din nou în Rasă misterele Kabbalei și ale Gnozei.

Astfel arabii, au fost gardienii curentului rațional atunci când creștinii erau prea slabi pentru a primi acest depozit magnific și, mai târziu, tot arabii au fost cei care au format bariera ce s-a opus năvălirii Asiei, și i-a forțat pe aceiași creștini să rămână în această Europă pe care Providența a marcat-o pentru propria dezvoltare și de care vor dori toată viața să scape.

Iisus i-a succedat inspirației lui Moise.

Mahomed i-a succedat insiparației lui Moise și celei a lui Iisus, pe care i-a recunoscut în egală măsură divini; numai el pretindea că sectanții lui Moise se îndepărtaseră de doctrina sa, și

că discipolii lui Iisus o înțeleseseră greșit pe cea a Învățătorului lor¹⁷¹.

El restabili, în consecință, Unitatea lui Dumnezeu, așa cum au primit-o evreii de la tradiția atlantică și rezumă toată religia sa în aceste puține cuvinte: *Nu este de la Dumnezeu decât Dumnezeu și Mahomed este Profetul său.*

El instituie, de altfel, cu cea mai mare putere, ideea nemuririi sufletului și dogma pedepselor și recompenselor viitoare potrivit viciilor și virtuților oamenilor¹⁷².

„O, dacă oamenii Scripturilor ar avea credința și frica de Domnul, am șterge păcatele lor, i-am face să intre în grădinile plăcerilor. Dacă ar observa Pentateca și Evanghelia și cărțile pe care le-a trimis lor Domnul, ei s-ar bucura de tot binele ce se găsește sub pașii lor și deasupra capetelor lor. Există printre ei cei care acționează cu inima dreaptă; dar majoritatea, oh! Cât sunt de detestabile acțiunile lor.” (Coran, cap. V, 70)

„Cei care cred: evreii, sabeenii, creștinii care cred în Dumnezeu și în ziua de pe urmă, și care vor fi practicat virtutea, vor fi disensați de orice teamă și nu vor fi deloc nefericiți.” (Coran, cap. V, 73)

Nu vom aminti ceea ce știu toți cititorii noștri: influența arabilor în deșteptarea intelectuală a Rasei. Să sublinim din nou această remarcă potrivit căreia dacă Creștinismul nu ar fi fasonat îndelung sufletul celt, această deșteptare ar fi fost imposibilă.

¹⁷¹ Merită să remarcăm că a fost același reproș pe care Oracolele politeismului îl adresară în mod constant creștinilor. Oracolele consultate asupra noii religii, și asupra intoleranței neobișnuite a sectanților ei, răspundeau toți că nu trebuiau să îl acuze pe Iisus de aceste excese, dar numai pe discipolii săi care au corupt doctrina lui. Iisus era un Om Divin, cel mai admirabil dintre toți cei care au fost pe Pământ.

¹⁷² Fabre d'Olivet: *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), vol. 2, p. 78

TRADIȚIA ORIENTALĂ

În mai multe rânduri, Inițiații care au iluminat Orientul au reînnotat, fie prin misionarii lor, fie prin scrierile lor, primele legături stabilite altădată de Ram.

În Asiria, în Caldeea, în Egipt, apoi în perioada Creștinismului în Alexandria, misiunile trimise de centrele din Orient au luat contact cu albi.

De la cucerirea Indiei de către creștini, acest contact a devenit și mai strâns și am văzut, încă de la începutul acestor capitole, cum cei învinși au vrut să-și impună în fața învingătorilor ciclurile din Orient și cum era de datoria noastră, studiind aceste cicluri, să arătăm că acestea nu se adresau decât Emisferei Orientale a Pământului și că rasa noastră deținea cicluri personale de evoluție absolut inverse în timpul și spațiul ciclurilor indiene.

Ar fi nevoie de un volum întreg pentru a vorbi despre acest Orient și despre revelațiile care s-au manifestat acolo de la Ram începând.

Am rezumat mai sus partea istorică a acestui subiect.

În ceea ce o privește pe cea filosofică, ne simțim nevoiți să trimitem cititorii la lucrările lui Colebrooke, și mai ales la excelentul volum al lui M.G. de Lafont¹⁷³, cel mai bine scris de multă vreme pe acest subiect.

Vom găsi acolo o istorie foarte savantă a relicvelor Indiei pe care va fi suficient să le corectăm prin opinia lui Olivet pentru a regăsi adevărul cel mai clar.

Să spunem pur și simplu aici că cea mai mare parte a istoriilor privind fuga lui Buddha departe de familia lui și departe de palatul său cu șapte incinte nu sunt decât alegorii, indicând că

¹⁷³ G. De Lafont, *Le Bouddhisme* (Buddhismul), 1 vol. in-18, Chamuel, 95. Se găsește de asemenea o bibliografie excelentă, de către Sedir, în numărul din octombrie 1897 al revistei l'Initiation (Inițierea).

fondatorul buddhismului și-a părăsit familia (Inițiatică); înalta facultate a Brahmanismului, înainte să fi împlinit ciclul complet al inițierii.

Prin urmare, revelația budică a prins rădăcini în facultățile morale ale omului și nu în comuniunea directă a lui cu Divinul.

Nu există în India decât o inițiere tradițional pură și anume inițierea brahmanică ai cărei centri de predare există încă astăzi, deși ascunși de ochii profanilor, fie ei albi sau galbeni.

Inițierea completă nu poate fi dată decât în centrul ei și nu toți Brahmanii sunt admiși la ea - Brahmanii inițiați, ei singuri dețin cheia reversibilității sanscritei în limba evreiască și din evreiască în chineză, mai exact primele chei ale oricărei limbi existente și aceste chei sunt hieroglifice și ermetice.

Orice individ care pretinde că a fost inițiat într-un centru indian oarecare și care nu deține aceste chei este fie un simplu farsor, fie victima unei mistificări sau elevul unui curent budic unde nu este cunoscut alt plan de evoluție decât cel mental - folosind *pilula* ca instrument secret de bilocație.

Garantăm veridicitatea a ceea ce afirmăm, și nu avem nici cea mai mică teamă să fim contrași de *cei care știu să se recunoască în lumea luminoasă*.

În ceea ce-i privește pe ceilalți, timpul își va lua sarcina să răspundă în locul nostru.

Iată totuși marile linii ale Revelației în raport cu Principiile Universului, în regiunile Orientului:

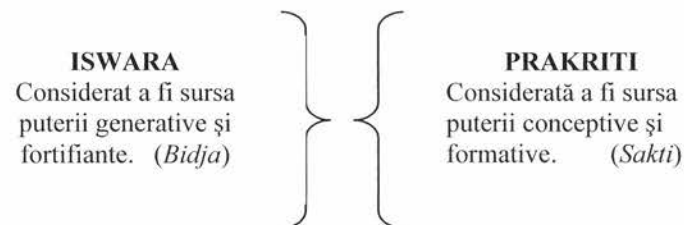
Prima perioadă:

ISWARA
(Absolutul conform Atlanților)

ISWARA
ISRAEL
sau
OSIRIS
al egiptenilor

Cea de-a doua perioadă:

Schisma lui Irschou este bazată pe diferențierea celor două facultăți divine, urmată de preponderența principiului feminin:

Inițiatorii ionieni admit pretutindeni această dublă diviziune pe care o vom regăsi în Sanchoniaton sub următoarele nume:

HYPYSTOS

Cel foarte Sus

și de

BEROUTH

Creația Naturii

Și la greci¹⁷⁴ sub numele de:

SATURN

și de

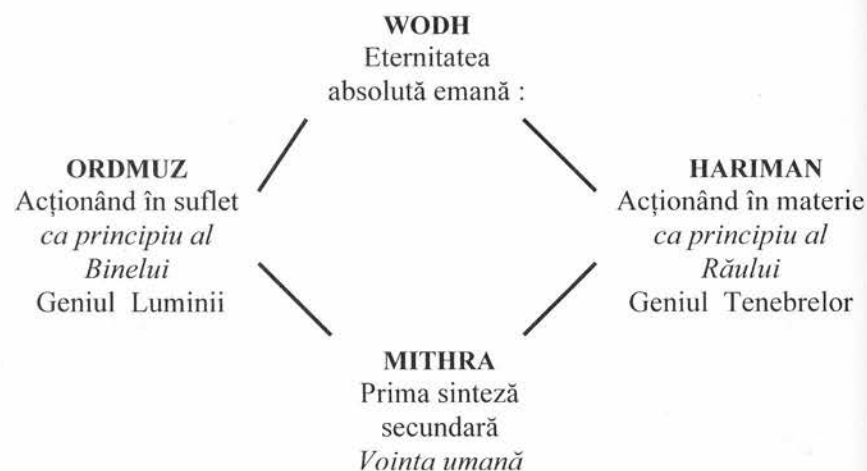
RHEA

Cea de-a treia perioadă:

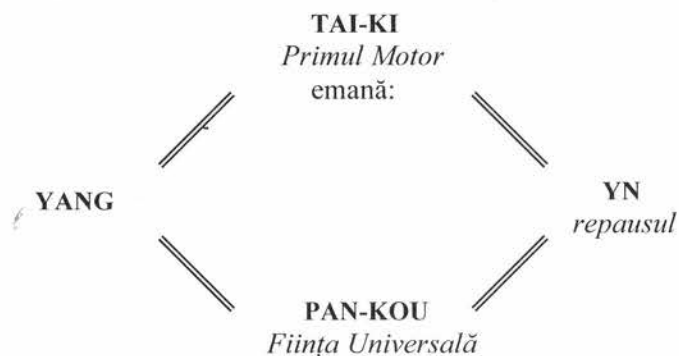
Inițiații caută să readucă binarul la ternar iar de aici la unitate prin Cuaternar (4 = 10 = 1), ceea ce dă naștere la următoarele revelații.

Zarathustra, primul zoroastru, formează în Iran următoarea revelație¹⁷⁵:

¹⁷⁴ Numele de *Saturn* și de *Rhea* semnificau principiul igné și principiul aqueux. Cele două rădăcini care le compun se recunosc în numele celor două Rase, *Sudeeană* și *Boreală*. (Fabre d'Olivet)

Fo-Hi civilizator al Chinei își stabilește astfel revelația:

Potrivit *Fo-Hi*, cele două Principii fundamentale sunt *Yn* repausul și *Yang* mișcarea, ambele luând naștere dintr-un singur Principiu principiant numit *Tai-Ki*, primul Motor.

¹⁷⁵ Vezi *Le Mazdeisme* (Mazdeismul) de M. De Lafont, 1 vol., in-18, editura Chamuel

Cele două principii *Yin* și *Yang* dau naștere, prin acțiunea lor reciprocă, la un al treilea Principiu mediator numit *Pan-Kou*, Ființa Universală; atunci există trei puteri numite *Tien-hoang*, *Ti-hoang* și *Gin-hoang*; mai exact Regnul Ceresc, Regnul Terestru, și Ominalul, sau, în alți termeni: Providența, Destinul și Voința Omului, aceleași pe care le-am stabilit eu la începutul acestei lucrări.

Cultul strămoșilor a fost admis în religia Fo-Hi într-un mod mai expres decât în cea a lui Zoroastru¹⁷⁶.

Iată aici câteva extrase intuite din Cărți Sfinte ale Chinei, care vin în sprijinul lui d'Olivet care spune:

Y-ul deține Marele Termen, el e cel care produce cuplul I; din cuplu au ieșit cele patru imagini, iar de aici cele opt simboluri.

Cartea Hi-Tse

Marele Termen este Marea Unitate și Marele Y; Y-ul nu are nici corp nici imagine, iar tot ceea ce are corp și imagine a fost făcut de cel ce nu are nici corp nici imagine.

Comentariu al acestei fraze din Hi-Tse, de către Lo-Pi.

Marele Termen sau Marea Unitate cuprinde trei. Unul este trei și Trei sunt unul.

Tradiția

Ființa care nu are nici chip și nici sunet este Sursa de unde au ieșit toate ființele materiale și toate sunetele sensibile.

Hoai-nan-tse

Caracterul Y nu marchează deloc aici o carte cu titlul Y; dar trebuie să știm că la început, când nu exista încă un Mare

¹⁷⁶ Fabre d'Olivet, *Histoire philosophique* (Istoria filosofică), p.284.

Termen, încă de atunci exista o Rațiune activă și ineputabilă pe care nicio imagine nu o poate reprezenta, pe care niciun nume nu o poate numi, care este infinită în toate modurile, și căreia nu îi putem adăuga nimic.

Vang-chin

*
* *

Pentru a arăta universalitatea acestei instituții, vom indica cuaternarele următoare, conform celor spuselor lui d'Olivet (p. 324):

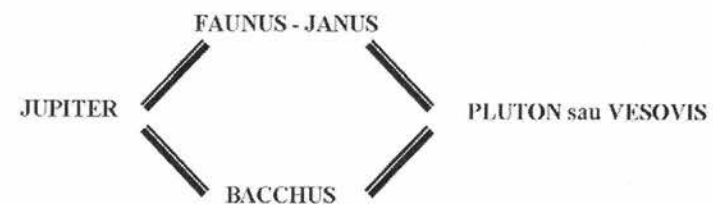
în Egipt:

la greci:

la romani:

Nu ar trebui să credem că forțele numite de Moise în Geneză nu derivă din aceleași principii.

Tabelul următor este mai explicit în această privință.

El este extras din istoria vechilor Popoare de către Fourmont. (Paris, 1828, in-4.)

la EVREI (Moise)	la CALDEENI (Buire)	la FENICIENI (Sanchoniaton)
1. Adam.	1. Alorus	1. Protogonos. Aion.
2. Cain. – Abel.	2. Alasparus	2. Genos. – Genea
3. Henoch.	3. Amelon	3. Fôs. – Pûr. – Phlose
4. Omis.	4. Amenon	4. Kassios. Libanos.
5. Omis.	5. Megaloros – Megalers	5. Memroumos. – Ousôos.
6. Irad.	6. Daorus	6. Agios. – Alieus.
7. Maviael.	7. Aldorachus	7. Krusor și Ephaisos.
8. Mathusael.	8. Amphis	8. Akos. Acteros.
9. Jabel Jubal Tubalcain 9. Lamech.	9. Otcarte	9. Amuntis. – Magis
Pastor muzician fierar	10. Xixouthros sau Sisuthius	10. Misor și Suduka
10. Noe		

REZUMATUL CAPITOLULUI VIII

Dacă ne abstragem o clipă de la mici părți ale istoriei, și dacă, aruncând o privire de ansamblu asupra constituirii tradiției albe, ne străduim să reconstituim geneza lentă a acestei tradiții, spectacolul nu este lipsit de o oarecare grandoare.

Incapabili, din vina lor, de a primi în propriul lor loc de expansiune, revelația animică și intelectuală, Albii sunt obligați, cu prețul unui exod dublu, să meargă să formeze în Orient, în plină Asie, elementele acestei tradiții, prin împrumuturi făcute raselor precedente.

Marii mesageri divini elaborează cu trudă intelectualitatea Rasei, Orfeu propagă curentul ionian, în timp ce Moise se supune unei discipline de fier, restul primilor albi altădată veniți în Arabia, de atunci sunt însemnați cu semnul crucii, local, pentru a forma poporul ebraic, gardian al tradiției kabbalistice.

Pitagora își lansează în Occident fraternitățile de inițiați iar lucrearea de fermentație începe, ajutată de aportul tuturor revelațiilor care se întâlnesc în Alexandria.

Misionarii se înmulțesc și unul dintre cei mai mari discipoli ai lui Zoroastru, Frighe, supranumit Odin, vine să semene primele semințe de intelectualitate în zona Albilor, care nu părăsiseră locul lor de origine.

Astfel Rasa devine matură și pregătită pentru a avea prima mare revelație personală, și apare Christos, văzându-i pe apostolii Cuvântului acolo unde altădată Pitagora își trimisese misionarii științei, și permițând, datorită torentului devastator al discipolilor îndârjiți ai lui Odin, sufletului Rasei, să se impregneze ușor Lumina inimii.

Când această acțiune este suficient de avansată, iar creierul cere la rândul său alimente, iată că sosește din Orient flota

arabilor, exilații voluntari de odinioară, care aduc, în urma cuceririi, artele, inițierile și industria.

Curentul se stabilește; scânteia are loc, iar lanțul astrologilor și al alchimiștilor vine să reînnoade legăturile secrete care unesc lumea veche cu cea nouă prin gnostici, neo-platonicieni și descendenții lui Pitagora.

La rândul lor, Templierii aduc din Orient artele și formulele hermetice, trubadurii care sunt animatorii acestui lanț al inițiaților, iar după dispariția Templului, niciodată nu s-au mai închis în Occident centrele de inițiere.

De la botezul mistic, Rasa albă trebuie să treacă de comuniunea cu forțele materiale, prin proba războaielor, a armelor, a Științei materialiste și să practice și proba scepticismului, pentru a se revela din profunzimea materiei și a reclama de la Dumnezeu nunta Fecioarei și a Mielului; revelația celei de-a treia persoane trebuie să marcheze pentru rasă, și după noi probe teribile, domnia Duhului Sfânt.

Tradiția albilor va fi atunci cea mai frumoasă dintre toate care au apărut pe Pământ; însă ea abia se schițează, și totuși de câtă răbdare am avut nevoie pentru a-i urmări geneza, de la începuturi și până în zilele noastre.

Este acum posibil să ne ocupăm într-un mod mai deosebit de viața umană și de *otentialites* ei.

CAPITOLUL IX CONSTITUȚIA OMULUI

Vom găsi, pe parcursul primelor capitole ale acestui Tratat, un rezumat destul de clar despre constituția ființei umane în trei principii.

Aici rezidă doctrina cea fundamentală și adevărată.

Însă, pentru a permite cititorului să remarce subtilitățile unei analize făcute de câțiva autori, vom studia, în câteva detalii, aceste trei principii și evoluția lor.

Omul este constituit în principal:

1. Dintr-un Principiu Material ce provine din lumea fizică: *corpul sau cadavrul*;

2. Dintr-un Principiu Vital care provine din Natura universală: *corpul astral*;

3. Dintr-un Principiu Spiritual care provine din lumea divină: *spiritul nemuritor*, numit în general *suflet* în filosofie.

În consecință, omul are în el manifestări din cele trei lumi sau cele trei planuri: fizic, astral și divin și, prin urmare, deține în el *toate legile* care acționează în aceste trei lumi; de asemenea el a fost numit **MICROCOSMOS** sau *lumea mică*, deoarece este reflecția strict exactă a **MACROCOSMOSULUI** sau *lumii mari*.

Putem deci, *prin studiul omului singur*, să ajungem la cunoașterea tuturor legilor fizice, astrale sau divine.

De aici, **ΥΠΩΤΙ ΓΕΝΕΤΟΝ** al grecilor reprezintă axioma lui Claude de Saint-Martin: *A studia Natura prin Om și nu Omul prin Natură*.

Încarnarea fiecărui suflet uman reface în miniatură istoria căderii Marelui Adam cu cele două faze ale sale:

1. Căderea Lumii divine în Lumea fizică;

2. Noua cădere, posibilă încă dacă sufletul încarnat nu rezistă atracțiilor de jos.

Este foarte necesar să înțelegem această cheie, deoarece inițierile naturaliste din Orient, care au multiplicat analizele privind constituția omului, au pierdut într-o asemenea măsură urma raporturilor analogice ale omului și ale celorlaltor planuri, încât nu văd, în lume astrală și în lumea divină decât *similitudini* ale legilor vieții umane, fără a-și aminti că omul nu este decât o *imagine analogică* a legilor universale, dar o imagine fizică.

Să vedem acum cum au fost analizate cele trei Principii din constituția omului.

Aceste principii acționează unele vizavi de altele ca niște curente electrice de nume opuse a căror întâlnire produce o scânteie. Această scânteie va dura cât contactul celor trei Principii, adică în general cât o existență terestră.

Nu putem deci să dăm acestei creații tranzitorii *numele de principiu* și creștinii sunt aceia care au dreptate în legătură cu Sfântul Pavel spunând că omul este *în mod esențial* alcătuit din trei principii: *Spiritus*, *Anima* și *Corpus*. Restul constituie CREAȚII TRANZITORII produse de către reacțiile acestor trei Principii unele față de altele.

La fel ca în fiecare dintre cele trei secțiuni (cap-piept-abdomen) ale corpului fizic, și celelalte secțiuni sunt reprezentate; la fel și în fiecare dintre cele Trei Principii și o dată ce înțarnarea este împlinită, celelalte principii sunt și ele reprezentate.

Astfel în abdomen, pieptul este reprezentat prin vasele sale, iar capul prin plexuri nervoase; aici sunt căile de involuție în abdomen, ale sângelui și ale forței nervoase care coboară pentru a permite evoluția substanțelor digerate.

În corpul fizic, corpul astral și Spiritul dețin „imagini” proprii, la fel se întâmplă și în cazul fiecăruia dintre cele trei Principii.

Este suficient să ne raportăm la capitolul nostru despre Kabbală și despre creația Sephiroth-ului pentru a avea legea acestei acțiuni pe care o vom aminti aici rapid.

Analiză

PRINCIPIU	Spiritul	- Spiritul însuși. - Reflecția corpului astral în Spirit. - Reflecția corpului fizic în Spirit.
	Corpul astral	- Reflecția Spiritului în corpul astral. - Corpul astral însuși. - Reflecția corpului fizic în corpul astral.
	Corpul fizic	- Reflecția Spiritului în corpul fizic. - Reflecția corpului astral în corpul fizic. - Corpul fizic însuși.

Astfel, cele trei Principii analizate în descompunerea lor analitică, ne indică *nouă manifestări*, și aici găsim analiza făcută la modul general de către Kabbală.

Însă această analiză indică descompunerea statică a Ființei umane.

Atunci când studiem Ființa umană în mișcare, atunci când aceste manifestări diverse ni se prezintă pe planul dinamic sau fiziologic, constatăm că o parte dintre ele intră în fuziune unele cu altele și că omul ne apare astfel constituit din *șapte manifestări* în loc de nouă, prin unirea între ele a diverselor reflexii.

Pentru a arăta veridicitatea a ceea ce scriem aici, vom lua un exemplu dintre cele mai comune, mulțumită căruia totul va deveni mai clar și mai simplu.

Un echipaj este alcătuit din trei Principii constitutive: o trăsură, un cal, un vizitiu. Trăsura, pasivă și pusă în mișcare, este imaginea corpului fizic; calul, pasiv, dar care se mișcă, este imaginea corpului astral; iar vizitiul, activ și director, este imaginea Spiritului.

Vizitiul însă e alcătuit la rândul lui din trei părți: capul, brațele, corpul.

Calul, și el din trei părți: cap, corp, picioare.

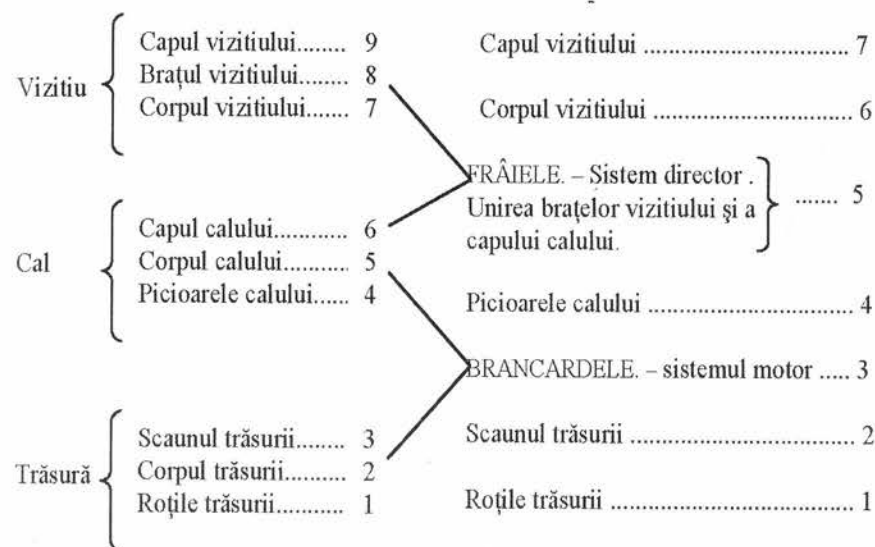
Trăsura, din trei părți: scaunul, corpul trăsurii, roțile.

Iată cele nouă principii ale noastre, care există atunci când trăsura este pusă în remiză, calul în grajd, iar vizitiul în camera lui.

Să reunim însă aceste trei elemente prime și să vedem ce rezultă.

Brațele vizitiului vor forma același corp cu *capul calului* pentru a constitui, prin intermediul frâielor, sistemul director al echipajului.

Pe de altă parte, corpul calului se va uni cu cel al trăsurii cu ajutorul brancardelor pentru a forma sistemul motor al echipajului.

*Echipaj neconstituit**Echipaj constituit*

Iată în trecere, o remarcă amuzantă: frâiele și brancardele nr.5 și nr.3 se pot plasa în enumerație fie între 1 și 3, fie între 2 și 4 în ceea ce privește brancardele, și fie între 5 și 7 sau 6 și 8 în ceea ce privește frâiele, conform punctului de vedere pe care vrem să îl luăm în considerare.

Este de asemenea un amuzament să remarcăm cât de mult s-au străduit autorii, care învață că omul este alcătuit din *șapte principii*, fără să țină cont de reflexiile și de principiile reale; este amuzant, spun eu, să vedem cât efort au întreprins acești autori ca să plaseze al 3-lea, respectiv al 5-lea principiu al lor.

Locul se schimbă odată cu autorii iar cititorii noștri vor vedea acum cheia acestor chinezării.

Să reluăm deci analiza noastră a omului și să aplicăm întocmai exemplul echipajului.

Vom reduce cele nouă elemente la numărul de șapte.

<i>Static</i>		<i>Funcție</i>	
Spirit.....	9	<i>Spirit.....</i>	7
Reflexie astral.....	8	<i>Reflexie fizic.....</i> <i>UNIREA Astralului</i> <i>cu Spiritul</i>	6 5
Reflexie fizic.....	7		
Reflexie spirit.....	6	<i>Reflexie fizic.....</i> <i>UNIREA Astralului</i> <i>cu Fizicul</i>	4 3
Astral.....	5		
Reflexie fizic.....	4		
Reflexie spirit.....	3	<i>Reflexie Spirit.....</i>	2
Reflexie astral.....	2		
Fizic.....	1	<i>Fizic.....</i>	1

Putem să studiem de asemenea fuziunea plasând principiile unite în modul următor:

7. Spirit.
6. UNIUNE ASTRAL SPIRIT. *Astral Superior.*
5. Reflexie a fizicului în divin.
4. Reflexie a fizicului în astral.
3. Reflexie spirit.
2. UNIUNE ASTRAL-FIZIC. *Astral Inferior.*
1. Fizic.

Cele două elemente tranzitorii, care unesc cele trei principii, formează *aceste scânteii* despre care tocmai am vorbit și încetează să existe la întreruperea curentului, adică scânteia inferioară „uniune astral-fizic” la prima moarte sau moarte pământească și scânteia superioară „astral-spirit” la cea de-a doua moarte sau

moarte astrală, dispariție în afara torentului generărilor, intrare în cer așa cum se va dori a fi numită, conform inițierilor¹⁷⁷.

Ceea ce este important de notat e imposibilitatea de a înțelege constituția reală a ființei umane dacă nu pornim deloc de la acest fapt conform căruia omul este un cuaternar format dintr-un ternar unde al doilea termen este dublu, întocmai ca Marele Tetragrammaton **יהוה IEVE** unde al doilea termen, hé-ul, este dublu - dublarea celui de-al doilea termen ne face să ne dăm seama de complementaritatea sexelor, a aspirațiilor și a sufletelor, la fel și de modul în care Principiile se unesc între ele¹⁷⁸.

Analizând aceste trei mari Principii ce formează omul, putem determina șapte, nouă și până la douăzeci și unu de elemente constitutive; dar trebuie să avem grijă să ne ferim de a lua septenarul ca punct unic de plecare, deoarece astfel demonstrăm că nu cunoaștem nimic din învățăturile aritmeticii sacre, facem problemele cele mai clare să devină confuze, și devenim incapabili să stabilim o scară de analogie metodică și serioasă, ceea ce reprezintă începutul oricărui studiu puțin elevat al ocultismului.

¹⁷⁷ Vezi pentru detalii capitolul nostru despre constituția omului în *Tratatul metodic* de Știință ocultă.

¹⁷⁸ Femeia nu este nici superioară, nici inferioară bărbatului, ea este *complementară*. Iată adevărata soluție a feminismului după inițierea tradițională.

Constituția Omului în TRI-UNITATE

- învățătură imuabilă a Tradiției pe acest subiect

Toate inițierile elevate sunt unanime în ceea ce privește subiectul constituției omului în trei principii cu dedublarea celui de-al doilea.

Citările următoare vor clarifica definitiv acest punct în ochii cititorilor noștri.

Constituția Omului potrivit vechilor egipteni (a XIII-a Dinastie, 1500 î.Hr.)

1. **Corpul** sau **Khat**
  2. **Dublul** sau **Ka**
Substanța
sau **Khou**
inteligentă
  3. **Esența luminoasă** sau **Ba-Bai**
- (vezi Marius Fontane, *Les Egyptes*)

Constituția Ființei umane potrivit lui Zoroastru

1. **Corpul fizic**
2. { **Djanul** { Păstrază forma corpului și întreține în toate părțile lui, ordinea și armonia.
Sufletul { sau persoană umană cuprinzând inteligența (*Boc*), raționamentul și imaginația (*rouan*) și substanța proprie a sufletului
3. { **Akko** { Principiu divin și inalterabil care ne clarifică problemele privind binele pe care trebuie să îl facem, asupra răului care trebuie evitat, și ne anunță încă din această viață una mai bună.

Constituția Ființei umane potrivit Kabbalei

1. **Corpul fizic.**
2. { **Nephesch** Mediatorul plastic.
(*imago*)
Ruach Sufletul.
3. **Neschamah** Spiritul pur.

Constituția omului potrivit lui Ovidiu

1. **Trupul** merge în pământ.
2. **Umbra** zboară în jurul mormântului
Sufletele morților se află în infern (infern).
3. **Spiritul** se înalță la cer.

Constituția Omului conform lui Paracelsus

1. Corp elementar
2.

{	Om Astral Evestrum	{	Foc central - Principiu Vital sau Spirit Animal.
3. Suflet Spiritual

Analiza celor trei Principii

Vom aminti analiza celor trei principii ale omului, împreună cu raporturile analoage ale Naturii și ale lui Dumnezeu, așa cum le-am expus în la *Science des Mages* (Știința Magilor), și care este util să o prezentăm în ochii cititorilor.

Microcosmosul sau Omul

Nimic nu pare mai complicat în privința primului aspect decât ființa umană.

Cum să analizăm toate detaliile constituției anatomice și fiziologice ale acestei ființe, fără să vorbim despre însăși constituția sa psihologică?

Esoterismul caută pretutindeni sinteza și lasă studiul detaliilor eforturilor puternice ale științelor analitice.

Să vedem dacă este posibil să determinăm prin sinteză principii ce formează ființa umană.

În general, toate organele ce o alcătuiesc ne apar în plină perioadă de acțiune.

Toate acestea funcționează, se agită, ni se manifestă sub mii de aspecte, și numai cu cea mai mare dificultate putem detremina cauzele puțin numeroase de-a lungul efectelor multiple.

Iată însă că a venit seara; membrele se înmoaie, ochii se închid, lumea exterioară nu mai are putere de acțiune asupra ființei umane, aceasta însăși nu mai acționează asupra lumii exterioare; ea doarme.

Să profităm de acest somn pentru a ne începe studiul.

Omul doarme, și totuși arterele lui au activitate, inima bate, iar sângele circulă; organele digestive își continuă lucrul, iar plămânii lui inspiră și expiră ritmic aerul ce îi dă viață.

În timpul acestui somn, ceea ce noi numim om nu este capabil să se miște, nici să simtă, nici să gândească; nu poate nici să iubească, nici să urască, nici să fie fericit, nici să sufere; membrele se odihnesc inerte, fața lui este imobilă, și totuși organismul său funcționează ca și cum nimic nou nu s-a întâmplat¹⁷⁹.

Suntem deci în mod obligatoriu conduși să studiem în om:

O parte mașinală care își continuă acțiunea la fel de bine în timpul somnului ca și în stare de veghe; este vorba despre organismul propriu-zis.

O altă parte, intelectuală, iar aceasta apare numai în stare de veghe; este ceea ce noi numim Conștiința, Spiritul.

Domeniul organismului pare deci la fel de bine marcat ca cel al spiritului. Însă ce se întâmplă de fapt în acest organism?

Tot ceea ce depinde de Spirit, membrele, fața și organele ei, vocea, sensibilitatea generală însăși, toate acestea sunt în stare de repaus, am văzut deja asta. Toate acestea însă înconjoară ființa umană, toate acestea au caracter periferic. În interiorul trupului, în cele trei segmente care îl formează: abdomen, piept sau cap, aici au loc fenomenele producătoare ale mersului automatic al mașinii umane.

Ca orice tip de mașină, organismul uman are organe care sunt puse în mișcare, o forță motorie și un centru de întreținere și de reînnoire a acestei forțe motorii.

¹⁷⁹ Fenomenul visului abia reușește să tulbure această odihnă și să amintească existența principiului superior.

Astfel, dacă analizăm, luând ca exemplu foarte material, o locomotivă, vom găsi acolo organe din oțel puse în mișcare de vapori, și reînnoirea acestor vapori este întreținută de către o emanaare continuă de căldură.

La fel, în organism vom întâlni organe de constituție deosebită (organe cu fibre netede), artere, vene, organe digestive, etc., puse în mișcare de forța nervoasă transportată de către firicelele simpaticului mare. Această forță, la fel ca viața particulară a fiecărei celule ce formează organele, este întreținută de curentul sanguin arterial.

Deci: organe, centri de acțiune ai diferitelor forțe, forță motorie nervoasă și forță animatoare sanguină, acestea sunt principiile esențiale care formează mașina umană în acțiune.

Omul însă se trezește. Ceva în plus vine să se adauge forțelor precedente. Membrele, care se aflau în stare de repaus, se agită; chipul se animă iar ochii se deschid; ființa umană care era întinsă se ridică și vorbește. O nouă viață e pe cale să înceapă, în timp ce viața organică îi va urma mecanic acțiunea.

Principiul care tocmai și-a făcut apariția diferă în mod esențial de principiile precedente: el are propriile sale organe de acțiune în corp (organe cu fibre striate), există un sistem nervos special; el se servește de corp așa cum un muncitor se servește de o unealtă, așa cum mecanicul se folosește de locomotivă; el guvernează toți acești centri și toate aceste organe periferice care mai înainte se odihneau. Acest principiu, noi îl numim Spiritul conștient.

Dacă rezumăm expunerea precedentă, găsim în om trei principii: *ceea ce suportă* totul, este CORPUL FIZIC; *ceea ce animă și ceea ce mișcă* totul, formând cei doi poli ai unui același principiu, SUFLETUL; în sfârșit *ceea ce guvernează* întreaga ființă, SPIRITUL.

Corpul fizic, sufletul sau mediatorul plastic dublu polarizat, spiritul conștient, acestea sunt cele trei principii generale ce formează ființa umană.

Dacă suntem atenți că mediatorul plastic este dublu, putem spune că omul este format din trei principii organice: *ceea ce suportă, ceea ce animă, ceea ce pune în mișcare*: Corpul, Corpul astral și Ființa fizică sintetizate și readuse la unitatea de acțiune de către un principiu conștient - *ceea ce guvernează* Spiritul.

Iată un exemplu a ceea ce numim Trinitate în Unitate sau Tri-Unitate în Ocultism.

Cele Trei Principii

Ființa umană este deci formată din trei principii: corpul fizic, mediatorul plastic sau sufletul, și Spiritul Conștient. Acest din urmă termen sintetizează termenii precedenți și transformă Trinitatea organică în Unitate¹⁸⁰.

Să ne amintim că ocultiștii de toate vârstele și din toate școlile s-au pus de acord asupra acestei diviziuni fundamentale în trei principii. Totuși, analiza acestor principii, studiul acțiunii lor fizice, pasionale sau intelectuale, al localizării lor anatomice sau psihologice, a condus diverse școli la *subdiviziuni*, pur analitice, în rest. Însă baza imuabilă a învățaturii esoterice este doctrina celor trei principii¹⁸¹.

¹⁸⁰ Există în om trinitate și unitate, la fel ca și în Dumnezeu. Omul este unul în persoană; este triplu în esență; el are Suflul lui Dumnezeu sau sufletul, spiritul siderat și corpul.

(PARACELSUS, sec. al-XVI-lea)

¹⁸¹ Legea tuturor acestor trei subdiviziuni a fost dată din punct de vedere matematic, de către Hoené-Wronski, în 1800, sub numele de *Lege de Creație*.

Unitatea se manifestă la început într-un ternar (la fel ca în prima noastră analiză a Ființei umane).

Din aceste trei elemente primitive derivă patru elemente secundare (3+4=7), ceea ce duce la șapte numărul elementelor care rezultă din prima analiză.

Dar Wronski merge mai departe și determină trei noi elemente, care derivă din acțiunea elementelor pozitive asupra seriei negative și reciproc, ceea ce conferă numărul zece termenilor analizei. (Cele zece Sepiroth-uri ale Kabbalei)

Corpul fizic *suportă* toate elementele ce formează omul încarnat. El își are centrul de acțiune în abdomen.

Corpul astral *animă* toate elementele ce formează omul încarnat. El își are centrul de acțiune în piept și reprezintă principiul de Coeziune a Ființei umane.

Ființa psihică *pune în mișcare* toate elementele ce formează omul încarnat, cu excepția elementelor aflate sub dominația Spiritului; ea își are centrul de acțiune localizat în partea postero-inferioară a capului.¹⁸²

Spiritul, sintetizând în el cele trei principii precedente, *guvernează*, luminat de Inteligență și servit de Voință, întregul organism. Spiritul are ca punct propriu de sprijin creierul material; dar, numai cu rare excepții, nu este complet încarnat în Ființa umană¹⁸³.

Corpul Fizic

Ceea ce suportă toate elementele ce formează ființa umană pe Pământ, este corpul fizic.

Corpul fizic furnizează propriei sale constituții scheletul, mușchii și organele digestive, la fel ca și toate dependențele lor.

El furnizează corpului astral hematiile, organele circulatorii și toate dependențele lor. Ființei psihice îi furnizează toate principiile materiale ale sistemului nervos ganglionar.

Sintetizând acești termeni prin Unitate, obținem seria completă a lui Wronski, autorul care a atins sinteza cea mai completă pe care a produs-o secolul XIX.

¹⁸² Există trei mame în om: Capul, Abdomenul și Pieptul. Capul a fost creat din Foc, abdomenul din Apă, iar Pieptul, median între ei, din Spirit.

SEIPHER JESIRAH (sec. al II-lea, după Ad. Franck)

¹⁸³ Capul este sediul sufletului intelectual; pieptul, al sufletului vital; abdomenul, al sufletului senzitiv.

ROBERT FLUDD (sec. al XVI-lea.)

În sfârșit, Spiritului îi furnizează toate principiile materiale ale sistemului nervos conștient.

Elementele materiale ale ființei umane se reînnoiesc sub influența alimentelor transformate de aparatul digestiv *în chil*. Centrul reînnoirii și acțiunii corpului fizic este deci plasat în abdomen.

Corpul fizic circulă în organism prin sistemul vaselor limfatice, pe traiectoria cărora sunt plasați ganglioni, centri de rezervă materiali.

Corpul fizic, condus în mersul său organic de către *Instinct*, se manifestă Spiritului conștient prin necesități.

Corpul Astral

Ceea ce animă toate elementele ce formează ființa umană este *Corpul Astral*.

Corpul Astral este dublul exact al corpului fizic. El formează o realitate organică, și are organe fizice, centri de acțiune și localizări.

Organele fizice special afectate corpului astral sunt organele de respirație și de circulație împreună cu toate dependențele lor.

Centrul de acțiune al corpului astral este situat deci în piept. Funcțiile sale organice se întrețin sub influența aerului atmosferic, transformat de aparatul respirator în forță vitală fixată pe globula sanguină (oxihemoglobina)¹⁸⁴.

Aparatul circulator transmite forța vitală în toate punctele organismului și furnizează ființei psihice principiile necesare elaborării forței nervoase¹⁸⁵.

---

¹⁸⁴ Sufletul senzitiv sau elementar se găsește în sânge și este agentul senzației, al nutriției, al reproducerii, într-un cuvânt al tuturor funcțiilor organice.

ROBERT FLUDD (sec. XVI)

¹⁸⁵ Pitagora învață că sufletul are un corp care este dat potrivit naturii sale bune sau rele prin munca interioară a facultăților sale. El numea acest corp carul subtil al sufletului și spunea că corpul muritor nu este decât

Corpul astral, condus de sentiment, se manifestă Spiritului conștient prin Pasiune/Patimă.

Ființa Psihică

Ceea ce mișcă (pune în mișcare) toate elementele ce formează organismul uman, este Ființa Psihică.

Ființa psihică este, vorbind la propriu, centrul de sublimare și de condensare a corpului astral. El are organele lui fizice de circulație și de acțiune.

Organele psihice în mod deosebit afectate Ființei psihice sunt organele care formează sistemul nervos ganglionar și toate dependențele acestuia. [Cerebel – *Simpaticul mare. N. vasomotorii* ¹⁸⁶.

Centrul de acțiune al Ființei psihice se află deci în Cap (partea postero-inferioară). Funcțiile sale organice se întrețin sub influența forței vitale adusă de sânge și transformată prin acțiunea Cerebelului, în forță nervoasă ¹⁸⁷.

---

acoperământul brut. Ceea ce vreau să spun, adaugă el, e că, practicând virtutea, îmbrățișând adevărul, abținându-ne de la orice lucru impur, trebuie să avem grijă de suflet și de corpul său luminos.

HIEROCLES, *Aurea Carmina*, v.68 (sec. V)

¹⁸⁶ Există două tipuri de inteligență în om: *Inteligența materială* ce are drept sarcină să conducă, să coordoneze mișcările corpului (ea nu poate deloc să se despartă de materie).

Inteligența dobândită și comunicată, independentă de organism, este o emanație directă a inteligenței active sau universale. Ea are drept atribut special Știința propriu-zisă, cunoașterea Absolutului și a Inteligibilului pur, a Principiilor divine unde își are sursa.

MAIMONIDES (sec. XII)

¹⁸⁷ Există două tipuri de suflet: sufletul senzitiv, comun omului și animalelor, sufletul intelectual, nemuritor sau pur și simplu *spiritul* (mens) care nu aparține decât omului.

VAN HELMONT (sec. XVI)

Aparatul nervos al vieții organice transmite mișcarea în toate punctele organismului și furnizează Spiritului conștient elementele necesare elaborării Gândirii ¹⁸⁸.

Ființa psihică, ghidată de Intuiție, se manifestă Spiritului prin Inspirație ¹⁸⁹

Spiritul Conștient

Ceea ce guvernează ființa umană este un domeniu de acțiune bine delimitat cu un centru de acțiune, organe și conductori particulari.

Organele fizice special afectate Spiritului sunt organele care formează sistemul nervos conștient, împreună cu toate dependențele lui.

Spiritul are prin urmare drept centru de acțiune Capul.

Corpul fizic îi furnizează materia sistemului nervos conștient, corpul astral îi furnizează forța vitală care animă această materie, iar ființa psihică îi furnizează forța nervoasă necesară acțiunii sale. În plus, fiecare dintre cele trei principii îi furnizează spiritului unul sau mai multe organe ale simțurilor ¹⁹⁰.

---

¹⁸⁸ Ori aceste simțuri (simț comun și imaginație) au propriile lor organe în cap; aici, simțul comun și imaginația au locurile principale, primele sedii, primele locuințe, popasuri sau celule ale creierului (deși Aristotel a vrut ca organul simțului comun să fie în inimă) și gândirea sau facultatea de a gândi ține partea de sus și de mijloc a capului, iar apoi memoria o ține pe cea din spate a capului.

AGRIPPA (sec. XVI)

¹⁸⁹ Cu privire la Corpul Astral, vezi articolul remarcabil al maestrului Barlet, în revista *l'Initiation* (Inițierea), numărul din ianuarie 1897.

¹⁹⁰ Omul este muritor în raport cu corpul; însă el este nemuritor în raport cu sufletul, care formează omul esențial. În calitate de nemuritor, el are autoritate asupra tuturor lucrurilor; dar în ceea ce privește partea materială și muritoare a lui însuși, este supus Destinului.

PIMANDRES D'HERMES (sec. II)

Corpul fizic îi furnizează Spiritului simțul pipăitului și al gustului, corpul astral îi furnizează simțul mirosului, Ființa psihică îi furnizează simțul auzului și pe cel al văzului.

Aceste simțuri diverse pun Spiritul în raport cu lumea exterioară.

Spiritul este pe de altă parte, în raport cu ființa interioară care i se manifestă prin impulsul carnal, pasional sau intelectual.

Prin măduva spinării (porțiunea posterioară), se stabilesc comunicările cu fiecare dintre centrii organici ai ființei umane: Abdomen, Piept și Cap.

Esența Spiritului constă în Libertatea sa de a se deda în fața impulsurilor venite din ființa interioară sau de a-i rezista. În această facultate primordială constă în mod esențial Liberul arbitru.

Spiritul, deși independent în el însuși de fiecare dintre cei trei centri organici, acționează totuși asupra lor, nu imediat ci mediat.

Spiritul nu poate modifica direct mersul organelor digestive, dar are toată puterea în alegerea alimentelor, iar gura, poartă de intrare în abdomen, se află sub dependența exclusivă a Spiritului, cu Gustul ca adjuvant senzorial.

Spiritul nu poate modifica direct modul în care funcționează organele ce asigură circulația, dar deține toată puterea în alegerea mediului respirator, iar fosele nazale, poartă de intrare în piept, se află sub dominația Spiritului, împreună cu Simțul mirosului ca djuvant senzorial.

De aici rezultă că Spiritul poate în mod voluntar să modifice constituția corpului fizic modificând în mod potrivit alimentele (prima fază de magie practică), și că Spiritul poate să acționeze de asemenea asupra corpului astral exercitându-și influența asupra ritmului respirator și modificând prin parfumuri speciale aerul atmosferic inspirat (cea de-a doua fază de magie practică).

În sfârșit, acțiunea Spiritului asupra ochilor și a urechilor permite dezvoltarea clarviziunii și a clăraudiției conștiente (cea de-a treia fază de magie practică).

Prin alimente, prin aerul inspirat, prin senzații, Spiritul acționează asupra ființei interioare; prin membre, el acționează asupra Naturii.

Laringele, ochii, considerate organe de expresie, gura, considerată la fel, se adaugă și ele membrilor în acțiunea conștientă a Spiritului asupra celorlalți oameni, și Lumii exterioare asupra non-eului.

Pe scurt, funcțiile Spiritului se reduc la datele următoare:

Anatomie și fiziologie filosofică	{	Mulțumită elementelor, vitale și psihice furnizate prin cele trei principii ale ființei interioare, Spiritul deține mijloace de acțiune speciale.
Ceea ce simte	{ El primește: {	De la Ființa interioară impulsii carnale, animice și intelectuale. De la Non-Eu senzații diverse
Ceea ce gândește	{	El percepe ideile care derivă din aceste diverse stări psihice, le compară, le clasează, își extrage judecata și în sfârșit își formulează voința
Ceea ce vrea	{ El acționează apoi: {	Asupra Ființei interioare prin porțile de intrare ale celor trei centri, porți ce se află sub dominația sa, și prin elementele introduse în fiecare dintre cei trei centri. Poate să acționeze de asemenea asupra periferiei Ființei sale cu ajutorul membrilor. Asupra Non-Eului prin membrele de sub dominația lui și prin anumite alte organe de expresie: Vocea, Privirea, Gestul, etc.

Ceea ce simte și ceea ce vrea se află în relație directă cu organele corpului; ceea ce gândește, din contra, le domină.

Din acțiunea Abdomenului asupra Non-Eului (aliment) rezultă chilul acțiunii Pieptului asupra Non-Eului (aer), prin urmare dinamismul sângelui; din acțiunea Capului asupra organului (senzația) rezultă ideea.

Ce rezultă deci din acțiunea Spiritului conștient asupra Ființei interioare și asupra lumii exterioare?

Despre Destin

Ființa umană privită ca un întreg, fabrică, prin libera utilizare pe care o întreprinde voința ei, elemente care îi sunt încredințate, despre norocul sau ghinionul pentru evoluția sa viitoare. Este vorba despre liberul arbitru care el singur își determină destinul de Monadă umană¹⁹¹.

Macrocosmosul sau Natura

Omul a construit orașe superbe; în jurul acestor orașe s-au întins câmpuri bine cultivate; pe pajiști am văzut cirezi frumoase păscând în liniște; o societate umană, cu organele ei sociale și facultățile ei naționale s-a fixat în această țară minunată a Egiptului.

Însă axa magnetică a civilizațiilor s-a deplasat cu un grad, războiul și incendiul au devastat orașele, ruinele au venit să înlocuiască orașele superbe, iarba sălbatică și pădurile au luat locul câmpurilor cultivate, animalele sălbatice feroce și șerpilor

¹⁹¹ Partea senzitivă și inteligentă a ființei noastre trebuie să fie considerată ca fiind constituită din reuniunile a trei principii distincte:

1. *Djan*, care păstrează forma corpului și întreține în toate părțile lui ordinea și armonia (Corp Astral).
2. *Akko*, principiu divin și inalterabil care ne clarifică problemele privind binele pe care trebuie să îl facem, asupra răului care trebuie evitat, și ne anunță încă din această viață una mai bună (Spirit Conștient).
3. Sufletul, sau persoană umană cuprinzând inteligența (*Boc*), raționamentul și imaginația (*rouan*) și substanța proprie a sufletului (*Ferouer*) (Ființă Psihică).

La moarte, Akko se reîntoarce la cer, iar sufletul rămâne singur responsabil de acțiunile noastre, bune sau rele.

ZOROASTRU (Sad-der)(500 î. Hr.)

veninoși au înlocuit cirezile frumoase, iar acum, nicio societate umană nu mai apare în acest deșert.

Care este deci această putere misterioasă care a învins astfel ceea ce au lucrat oamenii, cine este acest adversar ascuns care ia în posesie pas cu pas toate bunurile omului, de îndată ce acesta a încetat să lupte?

Este Natura.

Natura, este forța fatală care dirijează tot ce întrezărește omul în jurul lui în Univers, de la Soare până la firul de iarbă. Numai cu prețul luptei de fiecare clipă, cu cel al efortului neîncetat al Voinței sale reușește Omul să domine Natura și să facă din ea un auxiliar prețios în mersul lui spre Viitor.

Voința umană este la fel de puternică precum Fatalitatea naturală; două dintre forțele cosmice cele mai înalte și numai ele s-au manifestat în Absolut.

Să luăm un colț oarecare al planetei noastre unde Natura își manifestă puterea fără să o împartă cu acțiunea omului, și să vedem dacă nu găsim acolo principii și legi generale ascunse sub multiplele eforturi aparente.

Iată, un colț de pădure tropicală! Pământul și straturile lui geologice întrepătrunse de vene metalice formează baza, suportul aproape a tot ceea ce putem zări.

Un râuleț își trasează în liniște drumul său printre copaci și plante care apar din toate părțile. Fără apa fertilizatoare care să acționeze în Planetă, așa cum chilul acționează în om, nimic nu ar face ceva să crească pe pământul uscat.

Între aceste plante, circulă insecte, rapide și agitate de lupta pentru existență. Pe acești arbori, poposesc păsări și, în profunzimile pădurii, auzim fluierătura ușoară a șerpilor și răgetele fiarelor sălbatice.

Deasupra tuturor acestor ființe vegetale sau animale, un fluid subtil circulă invizibil, impalpabil: aerul atmosferic, origine a mișcării vitale care pune în mișcare toată natura animată.

În sfârșit, acolo sus, în cer, Soarele săgetează cu razele lui arzătoare acest colț de pământ. Razele solare aduc mișcarea pe

întreaga Planetă, mișcarea ale cărei combinații mai mult sau mai puțin intense cu materia produc toate forțele fizice cunoscute.

Soarele se condensează în substanța arborilor; de aici îl va extrage omul mai târziu sub formă de căldură ce arde pădurea sau huila.

Mișcarea ce vine de la Soare se condensează în interiorul Pământului sub formă de magnetism și se manifestă la suprafață sub formă de atracție moleculară.

Să rezumăm:

De la Pământul *care suportă*, de la Apă și de la Aer *care animă*, de la Focul solar *care pune în mișcare* prin crearea tuturor forțelor fizice, și Fatalitatea *care guvernează* acțiunea tuturor acestor forțe și a tuturor ființelor, iată ce ne învață vederea acestui colț de Pământ. Și asta e tot?

Nu. Toate aceste forțe, toate acele elemente circulă prin trei regnuri, mineralele ușor descompuse prin rădăcinile vegetalelor care le asimilează și le transformă în substanță vegetală pe care razele solare vin să o încarce cu principii dinamice, și pe care aerul atmosferic vine să o anime. Animalele însă iau la rândul lor substanța vegetală, pe care o digeră și o transformă în substanță animală.

Iar viața universală, identică pentru toate ființele, circulă prin toate regnurile, animând la fel firul de iarbă și creierul marelui cuadruman.

Trei regnuri formează corpul material al fiecăruia dintre continentele Planetei noastre, și fiecare dintre aceste trei regnuri manifestă un centru particular al organismului terestru. Regnul mineral reprezintă aici totalitatea oaselor, centrul de digestie și de excreție, renul vegetal este aici centrul animic ce digeră mineralul și purifică fără încetare aerul atmosferic indispensabil fiecărei ființe; în sfârșit, regnul animal este aici centrul

intelectual, ce face să evolueze instinctul și inteligența prin ascensiunea dificilă spre conștiință¹⁹².

Ceea ce suportă toate principiile aflate în acțiune asupra Planetei, este Pământul cu tripla sa evoluție: minerală, vegetală și animală.

Ceea ce animă, este reprezentat de Apă și de Aer. Apa care acționează în Natură ca partea lichidă a sângelui în om, iar Aerul ce acționează în Natură la fel ca globula sângelui în om.

Ceea ce pune în mișcare se referă aici la forțele fizico-chimice produse de combinațiile razelor solare cu materia organică sau anorganică, este mișcarea în esența ei, pe care strămoșii o numeau Foc.

Pământ, Apă, Aer, Foc, acestea sunt cele patru principii pe care le vedem acționând în Natură dacă abandonăm câmpul analizei pentru a rămâne pe teren în mod esențial general.

Nu ne este teamă deci să fim taxați drept ignoranți sau să fim copleșiți sub greutatea ridicolului îndrăznind să revenim, la sfârșitul secolului XIX, la cele patru elemente ale vechii fizici aparținând inițiaților.

Dar ceea ce tocmai am analizat aici este numai un colț al planetei noastre. Forțele fizico-chimice, Aerul, Apa și Pământul constituie numai principiile în acțiune în porțiunea Naturii care ne înconjoară imediat, ceea ce strămoșii numeau *Lumea elementală*.

Să mergem în continuare cu analiza noastră.

Tocmai am văzut diferite fapte ce aveau loc pe o parte slabă a planetei noastre. Întrebuințarea analogiei ne permite să sperăm că, așa cum aceeași lege conduce funcționarea unei celule și pe

¹⁹² Sufletul mineralelor se dezvoltă sub acțiunea planetelor. Sufletul vegetalelor sub acțiunea Soarelui, și dezvoltându-se, se multiplică; deoarece fiecare bob din sămânță închide în caliciul florilor un suflet diferit care acoperă un strat ușor de apă și de pământ.

ROBERT FLUDD (sec. XVI)

Vezi și *La vie universelle* (Viața universală), de Michel de Figanières.

cea a unui organ în om, la fel o lege identică trebuie să conducă mersul unui continent și pe cel al întregii Planete, luată ca ființă organică specială.

Planeta noastră, izolată în Spațiu, scaldă alternativ în fluidul solar cea mai mare parte din una dintre emisferile sale. De aici, existența zilei și a nopții corespunzând unei inspirații și unei expirații ale ființei umane.

În organismul uman: fluidul reparator, sângele, circulă prin organele pe care le scaldă.

În organismul lumii, din contra, planetele (organe ale sistemului solar) sunt cele care circulă în fluidul solar reparator.

Pământul aspiră mișcarea prin ecuator și o expiră prin poli¹⁹³.

Planeta noastră primește din lumea exterioară trei influxuri speciale:

- cel al Soarelui;
- cel al Lunii, satelitul Pământului;
- cel al celorlaltor planete ale sistemului solar.

Considerăm stelele fixe ca fiind prea îndepărtate pentru a exercita vreo acțiune specială asupra planetelor.

Studiul acestor curenți fluidici și a acțiunii lor fiziologice formează Astrologia.

Însă Pământul nostru emană din partea lui mai multe fluide:

- el este imediat înconjurat de un strat atmosferic special;
- el este văzut de celelalte planete ca fiind luminos.

El deține o forță de atracție deosebită care acționează atât asupra corpurilor situate la suprafața planetei cât și asupra Lunii și, mai ales, asupra celorlaltor planete ale sistemului.

¹⁹³ Lumina, amestecându-se cu aerul invizibil a produs eterul, alt tip de foc mai subtil și mai activ, principiu al generării și al organismului, vehicul al vieții pe tot cuprinsul Universului.

Eterul nu este propriu zis un corp, ci un termen mediu, un fel de mediator între corpuri și forța ce le dă viață și de care sunt penetrate, adică sufletul lumii.

R. FLUDD (sec. XVI).

Luna fiind o dependență cosmică a Terrei reintră în sfera ei de atracție, iar planeta unită cu satelitul ei formează un sistem planetar.

Luna acționează asupra Terrei așa cum Simpaticul mare acționează asupra organismului uman, ea regularizează și distribuie forța dinamică, și prin aceasta coordonează creșterea și descreșterea tuturor organismelor ce trăiesc pe Pământ.

Însă Terra și satelitul său nu formează decât unul dintre organele sistemului nostru solar care, el singur formează un întreg, un organism special în Univers.

Un sistem solar este format din organe materiale ierarhizate pe trei categorii:

- Sateliții ce se supun atracției unei Planete;
- Planetele ce se supun atracției unui Soare;
- Un Soare ce se supune atracției unui centru particular.

Între sateliți și planete acționează forțe fizico-chimice și fluidele numite elementari.

Între Planete și Soare acționează forțele cosmice și fluidele numite astrale.

Între Soare și centrul de atracție cel mai înalt acționează forțele psihice și fluidele numite principiatori.

Pentru o Planetă a sistemului solar, Satelitul (sateliții) acționează deci precum abdomenul acționează în om, Soarele acționează precum inima în om, iar centrul de atracție al Soarelui acționează asemenea Capului în om.

Pe scurt, un sistem solar cuprinde trei ordine speciale:

Ceea ce suportă: organele sistemului: sateliți, planete și Soare.

Ceea ce animă: fluid dinamic emanat de Soare.

Ceea ce pune în mișcare: forță de atracție localizată în sateliții planetei și în Soare, emanată de centrul de atracție al Soarelui.

Ceea ce guvernează: puterea cosmică numită Natură sau Destin.

Vechea fizică a hermetiștilor considera Universul ca format din trei Planuri sau Lumi.

Lumea elementară formată din forțele aflate în acțiune pe planeta noastră, numită de asemenea lume sublunară, și al cărei domeniu se întindea de la Pământ la satelitul său, Luna (domeniu al forțelor fizico-chimice.)

Lumea orbitelor formată din forțele aflate în acțiune în sistemul solar, și al cărei domeniu se întindea de la Soare la planetele sistemului (domeniu al forțelor astrale.)

Lumea Empireului formată din forțele aflate în acțiune în întregul Univers, și al cărei domeniu se întindea de la centrul (încă slab determinat științific) de atracție al Soarelui nostru până la stelele-soare aflate în aceeași sferă de atracție (domeniu al forțelor-principii.)

Și aceste trei planuri nu constituiau centri de acțiune strict delimitați.

La fel cum, în om, regăsim în toate părțile organismului limfă, sânge și acțiune nervoasă, chiar dacă abdomenul, toracele sau capul sunt planurile care centralizează acțiunea acestor trei elemente, la fel, în cea mai mică dintre planete regăsim forțe fizice, viață și atracție, manifestarea respectivă a lumii elementare, a lumii orbitelor și a lumii empireate.

Arhetipul

Atunci când vrem să ne închipuim omul, întotdeauna imaginea corpului său fizic este cea care se prezintă prima în mintea noastră.

Și totuși, e suficient să reflectăm puțin pentru ca să înțelegem că acest corp fizic nu face decât să suporte și să manifeste omul veritabil, Spiritul care îl guvernează.

Putem îndepărta mii de celule din acest corp fizic tăind un membru fără ca din acest motiv unitatea Conștiinței să sufere cea

mai mică atingere. Omul intelectual care este în noi este independent în el însuși de organele care nu constituie decât suporturi și mijloace de comunicare.

Nu este mai puțin adevărat totuși că, pentru noi, în studiul nostru actual, aceste organe fizice sunt dintre cele mai utile, sunt chiar indispensabile pentru a ne permite să facem trimitere la acțiunea Spiritului și să o înțelegem. Fără această bază în întregime fizică, deducerile noastre ar lua caracterul vag și mistic al datelor exclusiv metafizice.

Însă o analiză în întregime superficială poate singură să ne conducă să confundăm omul intelectual cu omul organic, sau să facem Voința în întregime solidară cu funcționarea organelor.

Ori, atunci când este vorba să tratăm chestiunea cu privire la Dumnezeu, cădem de cele mai multe ori într-unul dintre excesele pe care tocmai le-am semnalat, à propos de om.

Ansamblul ființelor și al lucrurilor existente suportă și își manifestă Divinitatea așa cum corpul fizic al omului suportă și manifestă Spiritul.

A vrea să tratezi despre Dumnezeu fără să te sprijini pe toate aceste manifestări fizice, înseamnă a risca să te pierzi în norii metafizicii, a rămâne neînțelegător pentru cea mai mare parte dintre inteligențe.

Deci numai sprijinindu-ne pe constituția omului, pe de o parte, și pe cea a Universului, pe de cealaltă parte, ne vom strădui să ne facem o idee despre Dumnezeu.

În om, am văzut o ființă fizică, sau mai degrabă organică, ce funcționează într-un mod mașinal atât în timp de veghe cât și în timpul somnului. Deasupra acestei ființe organice, am determinat o alta: ființa intelectuală ce intră în acțiune din momentul trezirii și care se manifestă aproape exclusiv în timpul stării de veghe.

Partea organică a ființei umane răspunde ideii pe care ne-am făcut-o despre Natură. Este aceeași lege fatală și regulată care dirijează mersul omului organic, ca cea a Universului, acesta din urmă fiind alcătuit din organe cosmice în loc de organe umane.

Ființa intelectuală va răspunde prin urmare, dar într-un mod foarte elementar, ideii pe care ne-o putem face despre Dumnezeu.

Raporturile omului fizic cu omul intelectual ne vor lumina asupra raporturilor Naturii cu Dumnezeu, la fel cum raporturile între ființa fizică și Spirit pot să ne lumineze logic asupra raporturilor Omului cu Dumnezeu.

Cu privire la aceasta, putem încă de pe acum să spunem, în principiu, că dacă analogia noastră este adevărată, Dumnezeu, deși manifestat de Umanitate și de Natură, deși acționează asupra acestor două mari principii cosmice, are totuși o existență proprie și independentă.

Însă Unitatea Primă astfel elaborată nu mai are de ce să mai intervină în mersul legilor naturale atâta timp cât Spiritul conștient al omului nu intervine, în stare normală, în funcționarea inimii și cea a ficatului.

Omul este singurul creator și singurul judecător al destinului său. El este liber să acționeze pe placul său în cercul fatalității lui, la fel cum un călător poate, într-un tren sau într-un steamer (vapor cu aburi), să acționeze așa cum dorește în cabina sau compartimentul său. Dumnezeu nu mai poate să fie indicat drept complice al greșelilor umane, la fel cum nici șeful trenului sau căpitanul vasului nu sunt responsabili de fanteziile călătorilor pe care îi duc înainte.

Trebuie deci, pentru a evita orice greșală în cele ce urmează, să distingem bine că Dumnezeu, așa cum apare la prima vedere, este ansamblul a tot ceea ce există, așa cum omul este ansamblul tuturor organelor și tuturor facultăților care apar prima dată.

Însă omul veritabil, Spiritul, este diferit de corpul fizic, de corpul astral și de ființa psihică pe care o percepe și pe care o domină. Dacă am vorbi într-un mod grosolan, Natura este corpul lui Dumnezeu, iar umanitatea este viața lui Dumnezeu, dar atâta timp cât corpul material este corpul omului, Corpul astral și Ființa psihică sunt principiile vitale ale omului; este vorba aici

despre omul organic și nu despre Omul-Spirit, care, din nou, nu se folosește de aceste principii decât ca mijloc de manifestare ¹⁹⁴.

Nu este mai puțin adevărat totuși că Spiritul omului se află în relație prin simțul intern cu cea mai mică porțiune a organismului său, porțiune asupra căreia nu poate să acționeze, dar care, ea, se poate manifesta Spiritului prin suferință.

La fel, Dumnezeu este prezent în chip mediat sau imediat în cea mai mică porțiune a Creației, El este în fiecare dintre noi; așa cum conștiința umană este prezentă în calitate de receptoare sau forță motrice conștientă în fiecare dintre celulele corpului.

Natura și Omul acționează deci liber, înconjurate din toate părțile de acțiunea divină circumferențială, care conduce Universul spre Progres, fără să intervină despotism în legile naturale sau în acțiunile umane.

Astfel căpitanul vaporului care acționează asupra cârmei navei sale plutește spre capătul călătoriei fără a interveni în detaliul mașinării motrice (imagine a naturii), sau în ocupațiile pasagerilor. Căpitanul guvernează în mod circumferențial sistemul general; nu are legătură cu ceea ce se întâmplă în interiorul cabinelor.

Totuși, acțiunea căpitanului se exercită dacă nu imediat, cel puțin mediat asupra mașinării prin porta-voce, asupra călătorilor prin regulamentele bordului elaborate de el ¹⁹⁵

¹⁹⁴ Mai întâi, Dumnezeu nu există decât în Putere, în Unitatea inefabilă: este Prima Persoană a Trinității sau Dumnezeu Tatăl; apoi el se revelează lui însuși și își creează o întreagă lume inteligibilă; el se opune, asemenea gândirii, ca Rațiune Universală - este a doua persoană a Trinității sau Dumnezeu Fiul; în sfârșit, cea care acționează și produce, Voința Sa, se exercită, iar Gândirea Lui se realizează în afara Lui - este cea de-a treia persoană a Trinității sau Duhul (Spiritul). Dumnezeu, trecând Etern prin aceste trei stări, ne oferă imaginea unui cerc al cărui centru se găsește peste tot iar circumferința nicăieri.

Philosoph. Mor., sect. I, cartea a II-a, cap. IV.)

R. FLUDD (sec. XVI)

¹⁹⁵ Principiul unic al Universului, este *Tatăl* triadei inteligibile.

PORPHYR (sec. III)

În Kabbală, numim *Tată* Principiul Divin care acționează asupra mersului general al Universului (acțiune asupra Barei), *Fiul*, Principiul în acțiune în Umanitate, și *Sfântul Spirit* Principiul în acțiune în Natură. Acești termeni mistici indică diversele aplicații ale forței creatoare universale ¹⁹⁶.

Tri-Unitatea

Universul perceput ca un tot animat este alcătuit din trei principii care sunt: Natura, Omul și Dumnezeu, sau, pentru a folosi limbajul hermetiștilor, Macrocosmosul, Microcosmosul și Arhetipul ¹⁹⁷.

Omul este numit *microcosmos* sau *lume mică* deoarece conține în mod analogic în el legile care guvernează Universul ¹⁹⁸.

Natura formează punctul de sprijin și centrul de manifestare generală a celorlalte principii.

Omul, care acționează asupra Naturii prin acțiunea propriuzisă, asupra celorlalți oameni prin Cuvânt și care se ridică până la Dumnezeu prin Rugăciune și Extaz constituie liantul ce unește Creația cu Creatorul.

Dumnezeu, care învăluie prin acțiunea sa providențială domeniile în care acționează liber celelalte principii, domină Universul, unde readuce toate elementele la Unitatea de direcție și de acțiune.

¹⁹⁶ Vezi lucrările Sfântului Dionysos Areopagitul.

¹⁹⁷ Există trei lumi: Lumea arhetipală, Macrocosmosul și Microcosmosul, adică Dumnezeu, Natura și Omul.

R. FLUDD (sec. XVI)

¹⁹⁸ Omul formează prin sine însuși o întreagă lume numită microcosmos deoarece el oferă în variantă prescurtată toate părțile Universului. Astfel capul răspunde Empireului, pieptul Cerului eterat sau de mijloc, abdomenul regiunii elementale.

R. FLUDD (sec. XVI)

Dumnezeu se manifestă în Univers prin acțiunea Providenței, care vine să facă lumină în om în drumul lui; dar care nu poate să se opună dinamic niciuneia dintre celelalte două forțe primordiale¹⁹⁹.

Omul se manifestă în Univers prin acțiunea Voinței, care îi permite să lupte împotriva Destinului și să facă din acesta servitorul propriilor concepții.

În aplicarea dorințelor sale în lumea exterioară, omul are toată libertatea să facă apel la luminile Providenței sau să îi disprețuiască acțiunea.

Natura se manifestă în Univers prin acțiunea Destinului care perpetuează într-un mod imuabil și într-o ordine strict determinată tipurile fundamentale ce constituie baza ei de acțiune.

Faptele sunt de domeniul Naturii, *Legile* de domeniul omului, *Principiile* de domeniul lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu crează niciodată decât în Principiu. Natura dezvoltă Principiile create pentru a constitui faptele, iar omul, stabilind, prin modul în care e folosită voința facultăților pe care le deține, relațiile ce unesc faptele cu Principiile, transformă și perfecționează aceste fapte prin crearea Legilor.

¹⁹⁹ Natura este cea care prezidă nașterii noastre, cea care ne dă un tată, o mamă, frați, surori, relații de rudenie, o poziție pe pământ, un statut în societate; toate acestea nu depind de noi; toate acestea, în ochii comuni, este opera hazardului; însă pentru filosoful pitagorian, sunt consecințe de un ordin anterior, sever, irezistibil, numit Soartă sau Necesitate.

Pitagora opunea acestei naturi constrânse o natură liberă care, acționând asupra lucrurilor forțate precum asupra unei materii brute, le modifică și extrage după plac rezultate bune sau rele. Această a doua natură era numită Putere sau Voință: ea este cea care reglează viața omului și îi dirijează comportamentul conform elementelor care îi sunt furnizate.

Necesitatea și Puterea, iată, potrivit lui Pitagora, cele două mobile opuse ale lumii sublunare unde omul este exilat, cele două mobile care își extrag forța dintr-o cauză superioară, pe care strămoșii o numeau *Nemesis*, decretul fundamental, pe care noi îl numim Providență.

FABRE D'OLIVET (*Vers dorés* -Versuri aurite, 1825)

Însă un fapt, oricât de simplu ar fi, nu este niciodată decât traducerea prin Natură a unui principiu emanat de Dumnezeu, iar Omul poate oricând să restabilească liantul care unește faptul vizibil cu Principiul invizibil, iar aceasta prin enunțarea unei Legi. (Fundament al metodei analogice.)

*

* *

Un vapor cu aburi este lansat pe imensul Ocean și plutește spre capătul stabilit de termenul călătoriei.

Tot ceea ce conține vaporul este condus înainte.

Și totuși fiecare este liber să își organizeze cabina așa cum îi place. Fiecare este liber să urce pe punte ca să contemple infinitul sau să coboare pe fundul calei.

Progresul înainte se efectuează în fiecare zi pentru întreaga masă; însă fiecare individualitate este liberă să acționeze după plac în cercul de acțiune care îi este conferit să îl împartă.

Toate clasele sociale sunt acolo pe acel vapor, de la bietul emigrant, care se culcă îmbrăcat într-un sac, până la bogatul yankeu care ocupă o cabină bună.

Și viteza este aceeași pentru toți, fie ei bogați, săraci, mari sau mici, toți vor ajunge în același timp la capătul călătoriei.

O mașină inconștientă care funcționează după legi stricte pune în mișcare întregul sistem.

O forță oarbă (aburul) canalizată în tuburi și organe de metal, generată de un factor special (căldura) animă întreaga mașină.

O voință, care domină mașina organică împreună cu ansamblul pasagerilor, guvernează totul: căpitanul.

Indiferent în fața acțiunii particulare a fiecărui pasager, căpitanul, cu ochii fixați asupra țintei de atins, cu mâna pe cârmă, conduce imensul organism spre termenul călătoriei, dând ordinele sale armatei de inteligențe care i se supun.

Căpitanul nu comandă în mod direct elicea care pune în mișcare vaporul, nu are efect imediat decât asupra cârmii.

Astfel Universul poate fi comparat cu un vapor cu aburi imens, unde, cel pe care noi îl numim Dumnezeu, ține cârma; Natura este mașină sintetizată în elicea care pune în mișcare întregul sistem potrivit unor legi stricte, iar oamenii sunt Pasagerii,

Progresul există, general, pentru tot sistemul, însă fiecare ființă umană este absolut liberă în cercul propriei fatalități.

Iată imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului în ceea ce privește această problemă.

Involuția și Evoluția Principiilor

Cele trei Principii vin, fiecare, dintr-o lume sau un plan diferit și se reîntorc acolo la mai mult sau mai puțin timp după moarte.

Corpul fizic, cadavrul, își extrage elementele constitutive din planul material unde așa zisele elemente se reîntorc la un anumit timp după moartea fizică. Putem grăbi această reintegrare prin foc (incinerare) sau să o întârziem, din contra, cu ajutorul unor substanțe care paralizează celulele materiale ale cadavrului (mumificare). Toate acestea depind de scopul urmărit de cel care se supune oricăreia dintre aceste practici.

Corpul astral care vine din lumea orbilor, din planul Destinului, din sfera Arhonilor, spune Valentin în lucrearea sa *Pistis Sophia*, se desparte după moarte conform magnetizării care i-a fost dată în timpul încarnării. Dacă ființa nu este purificată

prin sacrificiu sau prin suferință, corpul astral rămâne legat până la cea de-a doua moarte de Principiul Superior²⁰⁰.

Ființa formează atunci un Elementar pe care îl putem evoca în anumite condiții²⁰¹.

Destinul Spiritului depinde de magnetizarea care i-a fost dată. Dacă a fost în mod constant atras de plăcerile materiale și satisfacțiile egoiste, el este *ecorcifîé* și va trebui să dizolve aceste scoarțe (haine, corpuri) în spiralele astrale.

Dacă a fost din contra evoluat spre altruism și căile dificile ale sacrificiului și ale durerii, el este pregătit în totalitate pentru a scăpa de *torentul generărilor* și să devină, prin fuziunea cu sufletul pereche primul element de reintegrare divină al unei serii de suflete²⁰².

²⁰⁰ Vezi pe acest subiect studiul nostru asupra Stării de neliniște și Evoluția postumă a Ființei umane (*l'Etat de trouble et l'Evolution posthume de l'Etre humain*). Broșura 1, in-8, Editura Chamuel, precum și studiile noastre cu privire la corpul astral în *l'Initiation* (Inițierea).

²⁰¹ Vezi *le Temple de Satan* (Templul lui Satan), de Stanislas de Guaita, 1 vol., in-8, editura Chamuel.

²⁰² Studenții serioși care vor dori să aprofundeze acest punct atât de interesant vor trebui să studieze *Pistis Sophia*, lectură care să fie precedată de cea a *Comentariilor* (Commentaires) pe care le-am stabilit pentru a clarifica această lucrare, operele lui Michel de Figanières sunt de asemenea recomandate pentru acest subiect.

Regnul Ominal

Omul nu trebuie să fie studiat în stare de izolare, deoarece în această stare el nu formează decât o celulă din întreaga Umanitate. Cunoașterea legăturilor e cea care unește celula umană cu Umanitatea, cu ceea ce Fabre d'Olivet numește *Regnul ominal* ce formează baza moralei care reglează raporturile oamenilor între ei pe pământ. E ceea ce va reieși clar din selecțiile următoare din învățăturile lui Fabre d'Olivet.

Nu studiez omul Omul în stare de izolare individuală, ci în universalitatea speciei sale, pe care am numit-o **Regn Ominal**. Acest Regn mi se prezintă întotdeauna ca o ființă unică, care se bucură de o existență inteligibilă, care devine sensibilă prin individualizare.

Atunci când filosofii au spus că Natura nu produce decât indivizi, ei au spus adevărul, aplicând această axiomă la natura fizică, însă este o absurditate dacă au extins-o până la Natura intelectuală: această natură superioară nu face, din contra, decât Regnuri modificate mai întâi în Specii, apoi în Genuri și în final în Indivizi, prin Natura inferioară.

În Regnul ominal, speciile sunt Rase diferențiate prin culoare, formele fiziognomice și locul nașterii; genurile sunt națiuni sau popoare, diferențiate prin limbaj, cult, legi și moravuri; indivizii sunt oameni, particularizați prin poziția lor respectivă în aceste națiuni sau în aceste Rase, aducând în această poziție propriile lor facultăți și voința lor individuală.

Toți oamenii care formează o ființă rațională sunt membrii ei sensibili; această ființă rațională, pe care o numim *Corp politic, Popor* sau *Națiune*, are o existență dublă, morală și fizică și poate fi studiată, asemenea omului individual, sub raportul triplu al corpului său, al sufletului său sau al spiritului, ca ființă corporală și instinctivă, animică și pasionată, spirituală și inteligentă. Această existență dublă nu se află întotdeauna în proporții armonioase; pentru că adesea una este puternică atunci

când cealaltă e slabă, și una este vie atunci când cealaltă e moartă.

Aceeași inegalitate care există printre oameni există și printre popoare: la unele pasiunile sunt mai dezvoltate decât la altele; există popoare pur instinctive așa cum există și pur intelectuale.

Ori, există două mari modalități de elaborare care, deși folosite sub diferite forme și desemnate prin diferite nume, nu reies din o aceeași cauză pentru a ajunge la un același rezultat.

Aceste două modalități sunt:

Unitatea și Divizibilitatea care acționează în *Principii*.

Atracția și Repulsia care acționează în *Elemente*.

Formarea și Descompunerea care acționează în *Sfera politică*.

Viața și Moartea care acționează în *Indivizi*.

Numai prin *formare* tinde *Regnul Ominal* să ruineze indivizii care îl compun, de la particularizarea cea mai absolută, adică de la acea stare de izolare individuală unde omul nu se cunoștea decât pe sine însuși, nu avea nici măcar ideea legăturii conjugale, primul dintre toți, până la universalizarea socială, sau același cult, aceleași legi, aceeași limbă, ce reunesc toți oamenii.

Prin metoda descompunerii are loc mișcarea opusă și *Regnul Ominal*, după ce a recules fructele universalizării sociale, cade din nou în particularizarea absolută trecând prin toate fazele politice, apoi Imperiul universal până la cea mai strânsă individualizare a omului sălbatic.

Astfel deci, Regnul Ominal încheie în el întregul Univers. Nu există nimic în afara lui decât Legea divină care îl constituie, iar cauza primă este numită DUMNEZEU, și această Lege divină poartă numele de *Natură*.

DUMNEZEU este UNUL; însă cum Natura părea la început să ofere un al doilea principiu diferit de Dumnezeu și că ea însăși

închide o mișcare triplă de unde par să rezulte trei naturi diferite: natura providențială, natura volitivă și natura fatidică, reiese de aici că omul individual nu poate să realizeze nimic care să nu fie dublu în principiile lui, sau triplu în facultățile sale. Atunci când, printr-un mare efort al inteligenței lui, ajunge la adevărata idee despre DUMNEZEU, atunci el atinge faimosul cuaternar al lui Pitagora, în afara căruia nu există nimic.

Necesitatea *providențială* acționează prin asentiment; Necesitatea *fatidică* prin senzație. Sentimentul care depinde de voință aderă liber la una sau la cealaltă dintre aceste două necesități, ele sunt îndepărtate pentru a rămâne în centrul lui. Voința poate rămâne în centrul ei animic atâta timp cât nu se divide.

Fabre d'Olivet a pus astfel bazele cele mai solide pe care le-a putut stabili tradiția Pitagoriană.

Reluând problema în Principiile sale vii și clarificând-o la lumina Bisericii Patriarhilor și a impetuoasei revelații creștine, autorul Misiunilor (*les Missions*)²⁰³, marchizul de Saint Yves d'Alveydre le-a revelat intelectualilor singura cale politică compatibilă cu inițierea: *Sinarhia*.

Datorită acestei lumini sociale au putut prietenii noștri Barlet și Lejay²⁰⁴ să determine cu precizie legile de viață, de

²⁰³ *Misiunea Suveranilor.*

Misiunea Evreilor.

Misiunea Francezilor.

Ioana d'Arc victorioasă.

²⁰⁴ *Sociologie synthétique* (Sociologie sintetizată)

creștere și de moarte ale Societății *considerate ca organism ce are facultatea de a crea și de a distruge aceste organe.*

Iată calea trasată pentru toți cei care vor dori să cunoască, în afara luptelor sterile ale părților, arta sacră a organizării colectivităților umane.

CAPITOLUL X PLANUL ASTRAL

Planul Astral

Omul, fie individual fie colectiv, nu trebuie considerat ca fiind izolat de Natura vie și invizibilă. Aceasta este greșeala materialiştilor.

Am fi putut opri aici noile capitole adăugate acestui Tratat elementar, dar ni s-a părut că este neapărat necesar să reamintim noțiunile pe care orice student trebuie să le aibă în legătură cu planul Invizibil al Naturii și cu ființele invizibile cu care omul se poate afla în raport.

Cititorii vor găsi toate detaliile care i-ar putea interesa în legătură cu aceste aspecte, mai întâi în remarcabila lucrare a lui Stanislas de Guaita, *Cheia Magiei negre*²⁰⁵, care este opera cea mai elevată publicată în legătură cu această problemă până în ziua de astăzi, apoi în eseurile noastre personale: *Tratat de magie practică* și, mai ales, *Magia și Hipnoza*. Notele următoare nu reprezintă decât un rezumat rapid destinat pentru a fixa ideile principale.

Partea vizibilă a omului ne manifestă partea invizibilă, așa cum receptorul unui telegraf reproduce depeșa trimisă de departe.

În Natură există, conform ocultismului, o parte invizibilă, alături de obiectele și de forțele fizice care se adresează simțurilor noastre materiale.

La fel cum în omul invizibil circulă fluide și celule (fluide sanguine și nervoase, hematii și leucocite), factori perpetui ai

²⁰⁵ Stanislas de Guaita: *Cheia Magiei Negre*, 1 vol, in-8 de 900 de pagini. Chamuel, 1896

organismului, la fel în Natura invizibilă circulă forțe și ființe, factori continui ai planului fizic²⁰⁶.

Ocultistul, care a constatat în om existența *corpului astral*, factor și conservator al formelor organice, nu ar ști să se oprească în studiul Naturii la constatarea forțelor fizico-chimice sau al rezultatelor evoluției.

Aceste lucruri vizibile nu sunt, repet, decât rezultatul principiilor invizibile ale simțurilor noastre fizice.

Să ne amintim că partea invizibilă a omului cuprinde două mari principii: *corpul astral* și *ființa fizică*, pe de o parte, și *Spiritul conștient*, pe de altă parte.

Natura concepută ca o entitate specială cuprinde în egală măsură, în partea sa invizibilă, un plan astral, un plan psihic, pe de o parte, și un plan divin, pe de altă parte.

Cunoașterea *Planului Astral* este indispensabilă dacă vrem să înțelegem teoriile prezentate de către ocultism pentru a explica toate fenomenele ciudate în aparență, susceptibile de a fi produse de către om, dezvoltat într-un mod special.

Subiectul este în sine foarte obscur. Totuși, este suficient să ne sprijinim cât mai mult posibil pe constituirea omului pentru a înțelege ceea ce ne rămâne să expunem.

Ce înțelegem prin acest termen de *Plan Astral*, în aparență atât de bizar?

Ne vom folosi de câteva comparații, destul de grosiere este adevărat, dar în același timp foarte sugestive, pentru a ne încadra pe calea unei definiții comprehensibile a acestui termen.

Iată, de exemplu, un artist care are ideea de a face o statueta. De ce are nevoie pentru a-și materializa ideea? De materie, puțin pământ de exemplu. Asta e tot?

Fără îndoială, da, la prima abordare. Dar imaginați-vă că bietul artist este ciung sau paralizat. Ce se va alege de el?

²⁰⁶ Sufletul își face un corp sine-însuși, adică nu doar guvernează și animă dar și modelează. (Porphyr, sec. III)

Se va întâmpla ca ideea sa de statueta să fie la fel de netă pe cât de posibilă în creierul său.

Pe de altă parte, pământul va fi pregătit să primească și să manifeste această formă: dar intermediarul, mâna, ne mai supunându-se creierului, pe de o parte, și neputând să acționeze asupra materiei, pe de altă parte, nu va produce nimic.

Pentru ca ideea artistului să poată fi manifestată de către materie, este necesară existența unui intermediar între idee și materie.

Pentru a aminti una dintre comparațiile noastre cele mai cunoscute, ideea artistului poate fi asimilată cu vizitiul unui echipaj și materia cu mașina.

Intermediarul între vizitiu și căruță este calul. Ori, fără cal, vizitiul așezat pe scaun nu mai poate acționa asupra căruții așa cum, fără brațe, artistul nu mai poate modela pământul. Acesta este rolul intermediarului în comparațiile anterioare.

Să revenim la artistul nostru și la statueta sa.

Să presupunem că materia, învinsă prin muncă, s-a pliat sub impulsurile mâinii care o frământă și că statueta a fost terminată.

Ce este de fapt această statueta: o imagine fizică a ideii pe care artistul o are în creier.

Mâna a jucat rolul unui tipar în care materia a fost modelată și acest lucru este atât de adevărat încât, dacă printr-un accident statueta se sparge căzând, artistul va regăsi forma originală încă existentă în creierul său și va putea reface o nouă statueta, imagine mai mult sau mai puțin perfectă a ideii care a servit drept model.

Există, totuși, un mijloc de a preveni pierderea statuetei din momentul în care a fost terminată, acela de a face un mulaj pentru ea. Prin mulaj obținem un negativ al obiectului de reprodus, așa cum materia care va ieși din mulaj va manifesta încă forma primitivă fără ca artistul să intervină.

Este suficient așadar să existe un singur negativ al ideii originale pentru ca o multitudine de imagini pozitive ale acestei

idei, imagini mereu identice unele cu altele, să ia naștere prin acțiunea acestui negativ asupra materiei.

Ei bine, fiecare formă organică sau anorganică ce se manifestă în fața simțurilor noastre este o statueta a unui mare artist care se numește Creatorul, sau mai degrabă, care vine dintr-un plan superior pe care îl numim Planul Creației.

Dar, în acest Plan al Creației Primordiale nu există decât idei, principii, la fel ca în creierul artistului.

Între acest plan superior și lumea noastră fizică, vizibilă, există un plan intermediar însărcinat cu primirea impresiilor planului superior și cu realizarea prin acțiune asupra materiei, asemenea mâinii artistului care trebuie să primească impresiile creierului și să le fixeze în materie.

*Acest Plan intermediar între principiul lucrurilor și lucrurile înseși este ceea ce numim în ocultism Planul Astral*²⁰⁷.

Totuși, să nu ne imaginăm că acest Plan Astral se află într-o regiune metafizică imposibil de perceput altfel decât prin raționament. Nu am ști să repetăm îndeajuns că totul este închis strâns în Natură la fel de bine ca și în om, și că fiecare fir de iarbă poartă cu el planul său astral și planul său divin. Numai nevoia analizei ne obligă să separăm lucruri absolut legate. Tocmai am determinat calitatea de intermediar a acestui plan astral; dar asta nu e tot.

Dacă am înțeles bine această comparație, este ușor acum să ne facem o idee despre ceea ce înțelegem în ocultism, prin a doua proprietate a Planului Astral: crearea formelor.

Orice lucru este mai întâi creat în Lumea divină ca principiu, adică putere de a fi, analog ideii la om.

Acest principiu trece atunci în Planul Astral și se manifestă „în negativ” - adică tot ceea ce era luminos în principiu devine obscur și, reciproc, tot ceea ce era obscur devine luminos; nu este

²⁰⁷ Ormuzd nu a produs direct ființele materiale și spirituale din care se compune Universul; el le-a produs cu ajutorul Cuvântului, al Verbului divin, a Sfântului *Hanover*. (Zend Avesta)

imaginea exactă a principiului care se manifestă, este mulajul acestei imagini. Mulajul odată obținut, Creația „în astral” este terminată²⁰⁸.

Atunci începe creația pe planul fizic, în lumea vizibilă.

Forma astrală, acționând asupra materiei, dă naștere formei fizice, așa cum mulajul dă naștere acestor statuet.

Astralul nu poate schimba tipurile (tiparele) cărora le dă naștere după cum nici mulajul nu schimbă imaginea pe care o reproduce.

Pentru a modifica forma, va trebui creat un nou mulaj, ceea ce Dumnezeu va putea face imediat și omul mediat.

Agenții:

Elementali, Elementari

Dincolo de fluide, fluidele creatoare din Arhetip, și fluidele conservatoare din Astral, există agenți particulari acționând fluidele.

În comparația noastră anterioară, degetele operatorului, miile de celule care întrețin mișcarea și viața acestor degete, reprezintă agenții despre care vorbim.

Dat fiind că tot ceea ce este vizibil este manifestarea și realizarea unei idei invizibile, ocultismul învață că există în Natură o ierarhie a ființelor psihice, așa cum există în om, începând de la celula osoasă până la celula nervoasă, trecând prin hematie, o adevărată ierarhie de elemente figurate.

Ființele psihice care populează regiunea în care acționează forțele fizico-chimice au primit numele de *elementali* sau spirite

²⁰⁸ Mai prejos de Verbul Divin, de Inteligență sau de Rațiunea Universală, care a preexistat și a prezidat la formarea lucrurilor, întâlnim acele „ferouers”, adică formele divine, tipurile nemuritoare ale diferitelor ființe. Focul și animalele își au ferouer-ii lor asemeni omului; națiunile, orașele, provinciile și indivizii în egală măsură. (Zend Avesta)

ale elementelor. Ei sunt analogi globulelor sanguine și mai ales leucocitelor omului.

Elementalii sunt cei care acționează în straturile inferioare ale Planului astral în raport imediat cu Planul fizic.

Această problemă a elementalilor, care se supun voinței bune sau celei rele care îi conduce, care sunt responsabili de actele lor fiind inteligenți, a ridicat polemici serioase în ultimul timp.

Citatele autorilor antici pe care le oferim mai jos vor dovedi că ocultismul a cunoscut și a pledat de mult existența entităților astrale²⁰⁹.

În plus, este de ajuns să ne amintim că, în planul nostru fizic, un animal foarte inteligent: câinele, joacă același rol.

Câinele unui tâlhar nu va ataca un om cinstit, sub impulsul stăpânului său iar câinele unui fermier nu se aruncă asupra unui hoț care încearcă să intre în fermă.

În ambele cazuri, câinele ignoră că are de a face cu un om cinstit sau cu un bandit; nu este responsabil de acțiunile sale și se mulțumește să i se supună stăpânului său care este singurul care rămâne pe deplin responsabil.

Acesta este rolul elementalilor din Astral²¹⁰.

²⁰⁹ Voi atrage probabil revolta multor oameni împotriva mea dacă voi spune că există creaturi în cele patru elemente care nu sunt nici animale pure, nici oameni, deși au înfățișarea și raționamentul lor, fără a avea suflet rațional. Paracelsus vorbește clar despre asta, la fel și Porphyre.

Se pretinde că aceste creaturi extraordinare sunt de o natură spirituală; nu de o spiritualitate care exclude orice materie, ci de o spiritualitate care nu admite drept fundament substanțial decât o materie infinit diluată și la fel de imperceptibilă ca aerul. Într-un Grimoar din sec. al XVI-lea (Petit Albert, p.99 și 123)

²¹⁰ Ei locuiesc într-un loc aproape de Pământ; ei sunt măruntaie ale Pământului; nu există răutate pe care să nu aibă curajul să o ducă la bun sfârșit; au o dispoziție foarte violentă și insolentă, este ceea ce îi determină să uneltească adesea și să întindă capcane și ambuscade dintre cele mai violente și mai neașteptate și, când își fac ieșirile obișnuite, sunt ascunși în grup și în

A îmblânzi elementalii nu se poate compara cu acțiunea disciplinei militare. Șeful armatei a știut să grupeze în jurul său prin devotament sau teamă ființe conștiente și responsabile care au dorit să-și supună voința celei a unui șef sau au fost forțați să o facă. Această a doua acțiune este mai dificilă decât acțiunea asupra câinelui. Se întâmplă la fel în astral unde elementarul nu se supune decât prin devotament sau prin teamă, dar rămâne mereu liber să reziste în fața voinței Necromantului.

Elementalii sunt în circulație aproape continuă în fluidele Astralului. În afară de aceste entități mai există și altele după părerea tuturor vizionarilor. Sunt *Inteligențele directe* formate de către spiritele oamenilor care au suportat o evoluție considerabilă. Aceste ființe analoage celulelor nervoase ale centrelor simpatice ale omului au primit nume foarte diferite în toate cosmogoniile anticilor. Ne mulțumim să le indicăm existența.

Regăsim încă, conform învățaturii Cabalei în planul astral entități înzestrate cu conștiință, sunt resturile oamenilor care tocmai au murit și ale căror suflete nu au suportat încă toate evoluțiile. Aceste entități răspund la ceea ce spirițiștii numesc „*spirite*” și ocultistul numește „*elementari*”²¹¹.

Elementarii sunt așadar entități umane evolute, în timp ce elementalii nu au trecut încă prin umanitate, aspect foarte important de reținut²¹².

---

grup produc violențe, se desfată peste tot unde domnește nedreptatea și discordia. (Porphyry; sec. III)

²¹¹ Când avem motive solide să credem că sunt *spiritele oamenilor defuncți* care păstrează comorile, este bine să avem făclii de ceară binecuvântate în loc de lumânările obișnuite. Grimoar din sec. XIV (*Petit Albert*)

²¹² Reintegrarea va fi universală; ea va reînnoi Natura și va termina prin a purifica principiul răului însuși. Totuși, pentru această operă, ființele inferioare au nevoie de asistența acestor spirite care populează lumea intermediară dintre cer și pământ. Trebuie așadar să intrăm în legătură cu ele; să stabilim *comunicări* graduale până când vom ajunge la cele mai puternice. (Martinez Pasqually; sec. XVIII)

Imaginea Astrală

Teoria „imaginilor astrale” este una dintre cele mai particulare printre cele care sunt expuse de către ocultism, pentru explicarea fenomenelor celor mai ciudate, de aceea va trebui să o rezumăm cât mai bine.

Referitor la exemplul nostru legat de artist și de statueta, am văzut că una dintre funcțiile „planului astral” era de a conserva tipurile formelor fizice și de a le reproduce, așa cum mulajul păstrează și reproduce formele statuetei noastre.

Această proprietate vine din aceea că planul astral poate fi considerat ca o oglindă a Lumii divine care reproduce în negativ ideile principii, originea forțelor fizice viitoare.

Dar ocultismul învață că, așa cum orice lucru sau orice ființă proiectează o umbră în Planul fizic, totul proiectează o reflecție în Planul astral.

Când un lucru sau o ființă dispare, reflexia sa în Astral persistă și reproduce imaginea acestui lucru sau a acestei ființe, așa cum era această imagine în momentul exact al dispariției.

Fiecare om lasă așadar „în astral” o reflexie, o imagine caracteristică.

La moarte, ființa umană suportă o schimbare de stare caracterizată prin distrugerea coeziunii care menținea unite principiile originare și de tendință foarte diferite.

Corpul fizic sau învelișul carnal se întoarce în pământ, în lumea fizică de unde a apărut.

Corpul astral și ființa Psihică, luminate de Memoria, Inteligența și Voința amintirilor și acțiunilor terestre, trec în Planul astral, mai ales în regiunile sale cele mai elevate, unde se constituie ca un elementar, sau un „spirit”.

Suma acestor aspirații, cele mai nobile ale ființei umane, eliberată de memoria lucrurilor terestre, așa cum somnambulul este eliberat de amintirile stării de veghe, într-un cuvânt idealul pe care ființa umană și l-a creat de-a lungul vieții, devine o

entitate dinamică care nu are nimic de-a face cu MINELE actual al acestui individ și trece în lumea divină.

Acest ideal, mai mult sau mai puțin elevat, va fi sursa existențelor viitoare și va determina caracterul.

Punându-se în legătură cu aceste „imagini astrale”, vizionarul regăsește întreaga istorie a civilizațiilor apuse și a ființelor dispărute.

O descoperire foarte recentă, cea a Psihometriei, a venit să arate că aceste afirmații ale ocultismului, pe care le-am putea considera drept metafizică pură, corespunzând unor realități absolute.

Presupuneți că reflectarea voastră într-o oglindă persistă, după plecarea voastră, cu culoarea sa, expresiile sale și toate aparențele de realitate și veți avea o idee despre ce putem înțelege prin „*imaginea astrală a unei ființe umane*”.

Anticii cunoșteau perfect aceste date și numeau *umbră* imaginea astrală, care evolua în regiunile inferioare ale Planului astral, *man* entitatea personală, MINELE care evolua în regiunile superioare ale Astralului și în sfârșit *spirit* propriu-zis idealul ființei.

Incredulii sau cei care își imaginează că ocultismul este o invenție modernă, să îl asculte pe Ovidiu²¹³:

În evocarea unei ființe defuncte, va trebui așadar să fim atenți dacă avem de-a face cu „imaginea sa astrală” sau cu MINELE său adevărat.

În primul caz, ființa evocată se va purta ca o reflectare într-o oglindă. Va fi vizibil, va putea face câteva gesturi, va fi fotografiabil; dar nu va vorbi. Astfel este fantoma lui Banco în *Macbeth*, fantomă vizibilă doar pentru Rege, și care nu rostește nici un cuvânt.

²¹³ Patru lucruri trebuie luate în considerare în om: manii, carnea, spiritul și umbra; aceste patru lucruri sunt plasate fiecare în locul său, pământul acoperă carnea, umbra fâlăie în jurul mormântului, manii sunt în infern și spiritul zboară spre cer. (Ovidiu)

Shakespeare era desigur la curent cu învățăturile ocultismului.

În al doilea caz, ființa evocată va vorbi și mai mulți muritori o vor putea vedea în același timp.

Este cazul fantomei puse în acțiune de Shakespeare în *Hamlet*.

Fenomenele spiritiste, așa-zise de „materializare” erau cunoscute dintotdeauna. Agrippa în secolul al XVI-lea oferea o teorie completă, conform ocultismului, în *Filosofia ocultă*.

Dacă totuși secolul al XVI-lea părea încă prea apropiat, cititorul poate citi toate detaliile unei evocări conforme ocultismului în Homer, Odissea, cântul XI, unde imaginea astrală se numește *Εἴδωλον*²¹⁴.

²¹⁴ Iată, cu titlu de curiozitate, descrierea unei conversații „prin lovituri”, din 1528:

„Au trecut câteva zile până ce Antoinette a auzit ceva în jurul ei, care nu scotea nici un sunet, și sub picioarele ei se auzeau lovituri mici, ca și cum s-ar fi izbit capătul unui baston sub o dală sau o treaptă. Și se părea că ceea ce producea acest sunet se zbatea adânc în pământ; dar sunetul se producea în pământ, mereu sub picioarele fecioarei. L-am auzit de nenumărate ori și nu-mi răspundea decât prin acele lovituri. (Adrien de Montalembert, 1528)

Urmează o întreagă conversație între sufletul moartei și călugărițe, comunicare obținută în întregime prin zgomote și lovituri.

Rezumat

Pe scurt, Planul Astral intermediar între Planul fizic și Lumea divină cuprinde:

Entități directoare prezindând mersul a tot ceea ce evoluează în Astral. Aceste entități psihice sunt constituite de către oamenii superiori ai umanităților anterioare, evoluți din propria lor inițiativă. (Spirite directoare ale Cabalei)

Fluide speciale, închise într-o substanță analoagă electricității, dar înzestrată cu proprietăți psihice: *lumina astrală*.

În aceste fluide circulă ființe diverse, susceptibile de a suporta influența Voinței umane: elementarii, adesea constituiți din *ideile vitalizate* ale omului.

În afară de aceste principii proprii Planului Astral mai găsim:

1. forme ale viitorului gata să se manifeste în planul fizic, forme constiuite prin reflectarea în negativ a ideilor creatoare ale lumii divine.

2. „imaginile astrale” ale ființelor și ale lucrurilor, reflectare în negativ a planului fizic.

3. fluide emanate din Voința umană sau din Lumea divină și acționând Astralul.

4. corpurile astrale ale ființelor supraîncărcate de materialitate (sinucigași), ale ființelor în curs de evoluție (elementari) și ale Entităților umane traversând astralul pentru a se încarna (Naștere), fie după ce s-au dezincarnat (Moarte).

5. putem, de asemenea, să întâlnim corpurile astrale ale adepților sau ale vrăjitorilor în perioada de experimentare.

*

* *

Cu titlu de detaliere și de aplicare a datelor anterioare, vom încheia acest capitol cu un împrumut dintr-un studiu complet pe

tema Astralului, publicat de către maestrul F. Ch. Barlet și care merită o atenție foarte mare din partea oricărui student serios.

NOTE DESPRE ASTRAL

- de F. Ch. Barlet ²¹⁵

Dacă sufletul, după ce și-a formulat dorința, caută în propriul său organism eterul necesar pentru a-l încorpora, el îl găsește acționând asupra fantomei sau a părții inferioare a corpului său astral (*Linga Sarira, Than Nephesh*) prin intermediul principiului său magnetic central (*Kama, Khi* sau *Ruach*).

Ea poate acționa atunci, după cum am descris, își poate traduce dorința în act sau în gest al corpului material, cu ajutorul forței vitale care îl impregnează în același timp ca și corpul astral.

Dar fie pentru că nu vrea sau pentru că nu poate, sufletul nu încheie întotdeauna această realizare exterioară, dar nici nu poate renunța; în acest caz, poate cel puțin să exteriorizeze schema astrală și, în acest scop, să aspire eterul ambiant cu o ardoare proporțională cu dorința sa arzătoare, să-l informeze prin Verbul său într-un vârtej astral, fără nucleu, să impregneze această formă cu propriul său magnetism, după cum am spus (prin sufletul corpului spiritual *Kama, Khi, Ruach*) în căutarea unui organism mai capabil decât al său de realizarea visată ²¹⁶.

Iată o ființă în plus în atmosfera astrală!

Acest tip de elementar este cel căruia filosofia hindusă îi dă numele foarte expresiv de *Kama-manasic*, ca fiind născut din

²¹⁵ Aceste pagini remarcabile sunt extrase dintr-un studiu apărut de două ori în *Inițierea*, în noiembrie 1896 și în ianuarie 1897

²¹⁶ Acest curent dublu de aspirație și proiecție astrală pe care Dr Baraduc tocmai a reușit să-l fotografieze recent.

Cititorul este rugat de asemenea să se raporteze cu privire la acest subiect la articolul genial de M. Descrespe (*Inițiere* din septembrie 1895) despre acest curent pe care îl numește *Exergone*.

Mana (sufletul uman, sediu al dorinței) cu participarea lui *Kama* (forța magnetică) ²¹⁷.

Pentru a fi o ființă completă, îi lipsește corpul atomilor protilici pe care îi așteaptă forma sa și, ca prin însăși originea sa, el o dorește cu mai multă sau mai puțină ardoare, el constituie în astral o forță potențială ²¹⁸ mobilă, care se va traduce în forță vie imediat ce va găsi condițiile propice acestei transformări de energie.

Este ceea ce traducem, reprezentând elementalii din această clasă ca pe niște ființe inocente, dar averse de existență, în căutare de individualități încarnate care pot să le dea o realitate

²¹⁷ Pentru a da acestui subiect dificil cât mai multă claritate posibil nu este inutil să precizăm termenul de forță folosită adesea în acest studiu, ca reprezentând o ființă, fără a fi avut ocazia să-l definim.

Trebuie să ne reprezentăm, conform principiilor expuse aici, că totul în Natură este personificat ca fiind spiritual. Astfel încât atomul, sufletul este o monadă și știm că materia nu este decât un joc de rezistență a monadelor.

Or, noi numim Forțe aici ființe monadice lipsite nu de putere (adică de mișcare, prin urmare) ci de inițiativă, dedate inițiativei altora: putem spune că sunt asemenea unor sclavi în lumea monadelor.

Dacă ne raportăm la constituirea umană, vom înțelege mai bine poate această definiție remarcând că fiecare dintre cele trei trinități cuprinde o spontaneitate, o forță și un instrument de informații (fiecare dintre aceste elemente fiind compus dintr-un ansamblu de atomi, așadar de monade. De exemplu, în cazul senzației pentru corpul fizic, spontaneitatea este exterioară și apare prin corpul material, este transmis de către forța vitală și tradusă prin corpul astral.

Pentru suflet, spontaneitatea este în spirit; ea se transmite prin forța spiritului interior și se traduce în dorință în sufletul ancestral.

Pentru corpul spiritual, spontaneitatea este când fantomă, când suflet ancestral (în funcție de sens). Kama este mereu forța.

²¹⁸ Conform definiției anterioare a forței putem reprezenta forța potențială ca pe atomul eterat care a primit un anumit impuls definit, special, dar actualmente împiedicat de către o forță contrară mai puternică. Pentru a continua aceeași comparație, există monade scalve însărcinate cu o misiune pe care nu o pot îndeplini imediat dar la care nu renunță; mandatate fidele voinței care le-a condus, ele o vor îndeplini imediat ce vor găsi posibilitatea.

corporală; atașându-se după ea cu toată înverșunarea posesiei; adevărați vampiri pentru suflet.

Aceste ființe eterate pot primi de la creatorul lor, manevrând anumite condiții, un scop precis: este ceea ce explică, de exemplu, efectul binecuvântărilor, blestemelor, farmecelor de orice fel.

Dar, în majoritatea timpului, această direcție precisă le lipsește; nu au decât un impuls nedefinit care le lasă rătăcitoare, ca să spunem așa, ale aventurii din mulțimea astrală, în mijlocul viilor la care tânjesc, capabile doar, prin originea lor, să fie atrase de dorințele lor, forțele și elementalii de același gen.

În acest fel gândurile sunt ființe înzestrate cu o existență proprie momentului în care sunt exprimate, adică exteriorizate de către autorul lor²¹⁹.

Adunate prin simpatii analogice, în funcție de legea mecanică a forței cu aceeași direcție, ele se multiplică concentrându-se într-o rezultantă comună.

În acel moment toată lumea resimte, cu o conștiință mai mult sau mai puțin obscură, că *o idee este în aer*, sau că cel puțin senzitivii o percep și o enunță uneori ca o realitate deja asigurată, dar care, pentru prezent, este încă invizibilă, încă în puterea de a fi. Atunci primim de la ei un presentiment, o previziune a lucrurilor viitoare, un oracol.

Dorințele umane nu sunt singurele care formează astfel de elementali; majoritatea animalelor exprimă, adaptate la natura dorințelor lor, inspirate poate de vederea organelor celor mai perfecționate pe care le văd funcționând la alte ființe terestre.

²¹⁹ Este aproape inutil să adăugăm că putem proiecta în afara noastră o forță magnetică încărcată de forță vitală doar (adică împrumutată doar corpului) sau de corp astral, la excluderea dorinței, facem atunci magnetism pur sau exteriorizare a corpului astral mai mult sau mai puțin difuză (acest ultim caz fiind în special cel al persoanelor medium)

Astfel poate fi explicată abundența acestor organe izolate și a acestor împerecheri monstuoase de organe care se manifestă plutind în astral pentru aproape toți debutanții în clarviziune.

Sunt dorințele ființei inferioare, încă neîmplinite de către Univers, în aspirație ideală spre noi perfecționări; eforturile Naturii pentru a se eleva spre puterea și unitatea Ființei, eforturi care se vor traduce prin modificările diferențiale care ne-au fost atât de bine revelate de către Darwin.

În sfârșit, Marea Astrală, care adăpostește această populație nenumărată, este agitată, în același timp, ea însăși, în toate sensurile, de mișcări ondulatorii ale unei alte surse.

Actele, emoțiile ființelor încarnate, dorințele însele și mișcările consecutive ale ființelor eterate, produc atât de multe vibrații luminoase, calorifice, electrice, magnetice mai ales, care se propagă, după cum știm, în acest mediu, încrucișându-se fără să se distrugă, care se păstrează acolo, reflectate parțial prin învelișul unui vârtej superior și persistă acolo de-a lungul unei perioade măsurate pe intensitatea și finețea lor.

Astfel, forma eterată, sau actul care o realizează, în materie, nu are decât o durată finită, ca ele: forța care le-a creat se epuizează acționând în masa în care este prelungită; pier roase de valurile mării imense în care se nasc, reabsorbite în focul astral; dar influența pe care au generat-o le supraviețuiește propagată în astral în starea de vibrații de un caracter personal; ele modifică regimul acestui mediu comun creând în el *linii de forță, obișnuite* noi și, cu ele, noi dorințe.

În acest fel nu există ființă, nici gest, nici act, nici gând special care să nu contribuie la a transforma corpul astral al planetei și, prin el, aspirațiile locuitorilor săi.

Astfel, Astralul înregistrează toate manifestările noastre vitale, făcând în biologia astrului nostru, funcție a memoriei, pentru cel mai mare profit al evoluției pe care tocmai am îndeplinit-o.

RAPORTURILE SUFLETULUI UMAN CU ASTRALUL TERESTRU

Să ne reprezentăm acum sufletul încarnat cufundat în acest mediu de care este impregnată întreaga planetă; căci este legea comună conform căreia ceea ce este mai subtil pătrunde în ceea ce este mai dens din jurul său.

Am spus că Organul Central al Constituirii noastre (*Ruach*, *Kama* sau *Khi*) este capabil să absoarbă, la fel de bine cum emite, orice producție eterată, vibrație sau condensare.

Este Organul de receptare și de emisie al Astralului terestru²²⁰; suntem așadar penetrați în mod special, grație lui, de o adevărată asimilare nutritivă, din moment ce răspândește efluviile sale de o parte și de alta în sufletul animal și corpul astral.

Vitalizanți sau vampiri, microbii astrali penetrează prin el organismul nostru în întregime, corporal și animic, aducând viața sau strecurând otrava farmecului.

Prin el terapeutul ne pătrunde de efluvii revigorante împrumutate de la sursele binefăcătoare ale Naturii, prin el Magul¹ negru ne asasinează lașitatea în surprinderea forțelor inamice invizibile.

Tot prin acest organ magnetic pătrund în noi o mulțime de dorințe, de pasiuni averse, răspândindu-se prin sufletul pasional până în străfundurile sufletului nostru spiritual pentru a-l tulbura cu neliniștile sale, să-l subjughe cu determinările sale.

Iată așadar sufletul nostru uman (*Neschamah*, *Manas*, *Than*) solicitat acțiunii a trei direcții diferite care corespund celor trei lumi în care noi trăim în același timp:

²²⁰ Ceea ce este gura pentru aer: astfel Chinezii îl definesc „suflul vieții”; cunoaștem, într-adevăr, puterea magnetică deosebită a suflului.

Senzațiile lumii fizice percepute de corpul nostru produc acolo o atitudine care poate penetra, după cum am văzut, prin intermediul sufletului animal până la voință și să o determine cu putere prezentându-i, ca să spunem așa, gestul solicitat, pregătit pentru reacția reflexă. Sugestia hipnotică prin atitudine nu este decât producția experimentală și exagerată a acestui efect.

La polul opus, efervescența imaginației noastre, plină de forme eterate, care ne creează emoțiile și chiar intuițiile coborâte din lumile superioare, este transmisă prin sufletul animal și corpul astral până la forțele noastre vitale pentru a le provoca.

În sfârșit efluviile emoționale primite din afară prin centrul magnetic se repercutează, după cum am văzut, în fiecare dintre celelalte două centre ale noastre pentru a da naștere acolo altor forțe, altor virtualități în căutare de realizare.

Iată împotriva căror ardori trebuie să lupte în mod constant forța monadei noastre conducătoare, a voinței noastre care este singurul Sine veritabil, reglând la rândul său toate dezordinile sale, comandând rezistențele sau consimțămintele, opunând suveranitatea puterilor tuturor monadelor suverane din care este format imperiul său.

Dar cum se poate exersa în mod util această suveranitate? Cum poate triumfa în toate revoltele, cum poate comanda în special astralului intern sau extern? Știm foarte bine acest lucru, suntem adesea mai curând jucăria emoțiilor noastre decât stăpânul lor: cea mai mare parte a actelor noastre nu sunt decât reflexe; foarte des nici nu ne dăm seama, așa o influență au asupra noastră forțele etherate care ne învăluie.

Este tot voința, monada principală, care comandă actul, dar rareori este voința noastră însăși; cel mai adesea ne supunem unei voințe străine.

Pentru ca voința noastră să domine, are nevoie de un plus de energie pe care Schopenhauer o exprimă prin limbajul său subtil spunând că noi dorim întotdeauna un act, dar că rămâne de aflat dacă dorim să vrem. El conchide prin negație afirmând că Voința Universală este cea care vrea în noi.

Sofism de formă pură care este foarte important de semnalat pentru că filosofia panteistă este cuprinsă acolo cu ușurință. Este adevărat că Voința universală, adică Dumnezeu, este cea care vrea în noi când Sinele nostru îi comandă celui inferior, dar trebuie să adăugăm că acest lucru se întâmplă cu asentimentul, consimțământul nostru și numai cu el.

Altfel spus, Voința noastră, când acționează cu adevărat, este pe pământ instrumentul voinței divine și, în mod reciproc, ea nu le poate comanda altor voințe decât cu condiția de a fi Una cu Voința Divină, de a fi Buna Voință²²¹.

Aici este legea noastră supremă, pentru că scopul nostru, rațiunea de a fi a omului terestru este de a concura pe planetă cu Marea Operă de vitalizare din Neant îndeplinind în sfera sa, ca orice altă monadă, Voința divină, prin elevare dintre ființele inferioare²²².

Doar împotriva voințelor care îl preced în lanțul evolutiv, omul este liber să accepte acest rol sublim sau să refuze participarea sa doar cu condiția ca soarta sa să depindă de alegerea sa. Refuză alegerea chiar pretinzându-și propria putere independentă și capabilă de orice, el cade atunci în greșeala de neiertat. Trebuie să cedeze sau să dispară! În aceste două refuzuri rezidă sursa tuturor relelor terestre.

²²¹ Aici intervine greșeala gravă prezentată de Contele de Gabalis cu atâta umor și, din păcate, pusă în practică de câțiva răătăciți. Ea constă în a crede că această elevare trebuie să conste într-o întrupare hibridă. Ei se lasă așadar pradă elementalilor sub pretextul de a face din aceștia ființe umane, înseamnă a reînnoi sacrilegiul inutil îndeplinit de un Buddha, care ne este povestit de o singură legendă, care s-a oferit drept hrană unei pantere în căutare de mâncare pentru puii ei.

²²² Această aserțiune pare la prima vedere în contradicție cu orice operație magică, dar nu este decât o aparență: dacă operațiunea este de ordin superior înseamnă că suntem colaboratori ai Divinului; dacă este de ordin inferior, nu a putut fi obținută în mod concret decât abandonându-ne voința în mâinile altor forțe; acest lucru va fi lămurit ulterior. Este motivul pentru care se spune aici: „când voința noastră se exercită cu adevărat”...

Posibilitățile Umane

Să vedem prin câteva detalii funcționarea luptelor, care se dau pe câmpul sufletului uman, între instinctele oarbe ale Naturii, ale Neantului în dorința de putere imediată și cererile providențiale spre eforturile definitive ale eliberării sale. Nemurirea este premiul.

Majoritatea dintre noi este prea puțin conștientă de această luptă; noi trăim aproape toți prin instinct, legănați leneș de apelurile Providenței.

Chiar și printre cei care au un dram de conștiință, printre cei care resimt influențele astrale, mai există puțini care știu să le înțeleagă sau să profite de ele.

Aceștia din urmă, singurii de care ne vom ocupa, se împart în patru clase: două active sau masculine, două pasive sau feminine; în fiecare dintre aceste două categorii distingem, într-adevăr, o clasă în mod deosebit mai sensibilă față de forțele superioare, cealaltă mai degrabă față de cele inferioare.

Toți se disting de comun printr-o supraabundență de fluid etherat în constituirea lor, dar unii sunt în mod deosebit apti să rețină în ei acest exces sau să îl proiecteze în afară când și unde doresc; la ceilalți, dimpotrivă, acest fluid scapă în mod constant în șuvoaie, fără o direcție specială, pentru a face loc noilor efluvii. Dorințele lor exced facultatea de concentrare; în loc să proiecteze etherul ambiant, asemeni primilor, ei îl aspiră pentru a compensa iremediabila lor pierdere. Aceștia sunt mediumi ai tuturor genurilor, care pot ține discursuri confuze, pot deveni barzi și profeți chiar dacă aparțin unei sfere destul de elevate pentru a atrage etherul dinamizat de forțele superioare.

Aceia sunt *Magnetizatorii* dacă fluidele pe care le concentrează și le proiectează sunt cele ale forțelor corporale; *Inițiații* de toate gradele dacă sunt capabili să culeagă etherul elaborat de forțele animice și cele de ordin superior.

Tabelul următor va permite să cuprindem dintr-o singură privire această clasificare foarte simplă.

	FORȚE INFERIOARE	FORȚE SUPERIOARE
PASIV (absorbant și diminuant)	Medium (mai ales cei cu efecte fizice)	Mediumi psihici Ghicitori, barzi, profeți
ACTIV (concentrant și emițător)	Magnetizatori (vindecători, etc)	Inițiați și adepți (terapeuți, alchimiști, teurgi)

Nu există aici distincții superflue; ele ne vor permite să înțelegem ce pot și ce trebuie să fie raporturile omului cu Astralul.

Pentru inteligența relizărilor permise constituirii umane în raport cu Astralul, trebuie să ne amintim că aparatul nostru magnetic (*Ruach*, *Kama* sau *Khi*) este un organ esențialmente central, capabil să se răspândească de o parte și de alta spre corp sau spre suflet în așa fel încât să modifice echilibrul constituției noastre până la a o transforma complet.

Această forță, gen de rezervă generală, este dispoziția Monadei principale sau Sinele, altfel spus Voința, spontaneitatea individuală. Totuși, prin extrema sa mobilitate, ea scapă cu ușurință din acest imperiu fie prin defect constitutiv, fie sub influența puterilor mai considerabile, așa cum am spus anterior și cum am rezumat în tabelul anterior.

În mișcările sale, acest organ eterat antrenează întotdeauna o porție dintr-unul din celelalte două elemente extreme ale corpului spiritual (fantoma, *Nephech*, *Linga Sarira* sau *Than* și sufletul ancestral, *Neschamah*, *Manas* sau *Thân*) sau chiar din ambele.

Această deplasare care se poate face fie spre suflet, fie spre corp, fie în afară, depinde din punct de vedere al cantității și al direcției, fie de voința Sinelui, fie de o forță exterioară.

Astfel, de exemplu, acționând direct asupra acestui centru de gravitate al organismului, magnetizatorul produce asupra subiectului său toate fenomenele pe care le cunoaștem: curative dacă îndreaptă rezerva asupra forței vitale la care poate adăuga o parte din a sa, fascinante și stupefiante când congestionează sufletul astral pe seama fantomei, operațiune pe care Eliphas Lévi a redat-o într-un mod impresionant reprezentând-o ca pe o beție a luminii astrale.

Înarmați cu această dublă cheie, distincția diferitelor tipuri de constituire prin surplus de fluid eterat și jocul centrului magnetic orientabil, vom înțelege și clasa cu ușurință fenomenele pe care le produce invizibilul.

Să considerăm mai întâi constituiri pasive aduse aspirației eterate ca urmare a propriilor lor pierderi. Forțele sau atomii dinamizați se încrucișează în eterul ambiant, lovind centrul lor magnetic, îl deplasează în mod constant, de unde rezultă impresionabilitatea lor exagerată. În cazul în care constituirea lor morală, obișnuințele lor animice, facilitează această mișcare spre organele corporale tinzând, în același timp, să le izoleze mai mult sau mai puțin de organele spirituale mai puțin antrenate, senzitivul va deveni un medium cu efecte fizice, un subiect magnetizabil, ușor pentru sugestie, obsesie, letargie²²³.

²²³ Mobilitatea extremă își poate fi suficientă pentru a purta toată forța pe corp, chiar și când sufletul este bine dezvoltat în spiritualitate și în inteligență; acesta fu cazul, de exemplu, celebrului medium *Home*. Un medium cu efecte fizice nu presupune neapărat tendințe materiale; dar invers, un mediu material va produce neapărat efectele fizice.

Dacă deplasarea are mai multe tendințe spre regiunile animice, spiritul inferior (*Chayard, Buddhi, Tinh*) reținând mai mult sufletul ancestral (Neschamah, Manas, Than) capătă o anume conștiință, mai mult sau mai puțin netă în funcție de spiritualitate, de forțele care au asediat-o. Asistăm atunci la fenomene de luciditate, de clarviziune, de claraudiție, de previziune, chiar de profeție poate²²⁴.

Aceste fenomene prezintă o mulțime de nuanțe în funcție de intensitatea influenței exterioare, mobilitatea constitutivă și gradul de spiritualitate al subiectului. Astfel, unii nu vor vedea decât ființele cele mai apropiate în timp ce alții le vor percepe pe cele mai îndepărtate; unul nu va percepe decât obiectele materiale, un altul va distinge clar ființele astrale și vibrațiile eterate.

Se poate întâmpla ca aceste deplasări ale centrului magnetic să se producă sub influența forțelor accidentale, adică a forțelor care nu conduc nici o voință specială; în acest caz, nu vor rezulta decât simple halucinații dând la întâmplare aparența unui gând.

Invers, este posibil ca o voință mult superioară față de cea a subiectului să pună stăpânire pe el în totalitate; este suficient pentru aceasta ca ea să ocupe centrul său magnetic: asistăm atunci la fenomene lamentabile de *obsesie* și chiar de *posesie* pentru care lumea mediumilor dă prea des exemple periculoase.

Este cazul aparițiilor în care un invizibil, în general necunoscut, pune stăpânire pe fantomă și chiar pe sufletul mediumului în letargie, pentru a se manifesta în apariții tangibile și active.

În sfârșit, dacă pasivul atașează facultății absorbante a constituirii sale o mare energie de dorințe (provenind din

²²⁴ Trebuie doar să adăugăm această remarcă perfect dezvoltată într-o lucrare savantă a lui M.G. de Massue în *Jurnalul Magnetismului* din 7 octombrie 1896, că Profeția este un act spontan asupra căruia voința profetului nu intervine în nici un fel, în timp ce celelalte facultăți sunt susceptibile de dezvoltare voluntară.

predominanța *sufletului ancestral* sau *Manas* inferior), el devine un adevărat vampir astral pentru toți cei care se apropie de el pentru că atrage asupra sa acțiunea voinței lor.

Astfel se explică acțiunea deosebită și adesea surpinzătoare a anumitor femei asupra unor ființe masculine; este la fel, de asemenea, la un grad superior, explicarea șarmului feminin în general.

Anticii simbolizaseră perfect influența deosebită asupra sufletelor celor mai virile prin dominarea lui Venus asupra lui Marte, a Dalilei asupra lui Samson și alte legende analoage.

Să observăm acum temperamentul activ.

Este aproape inutil să repetăm ceea ce am spus deja: că va fi magnetizator sau psiholog în funcție de plasarea centrului său magnetic spre corp sau spre suflet și ca psiholog el va dispune după bunul plac de această mișcare.

Ceea ce este cel mai important de știut constă în felul cum va putea folosi forța pe care știe să o absoarbă, să o concentreze și să o conducă în acest fel.

Mai întâi o poate proiecta asupra semenilor săi mai pasivi, prin constrângere, ocupându-i, ca să spunem așa, prin surprindere cu participarea centrului lor magnetic. Ei produc atunci un gen de obsesie mai mult sau mai puțin irezistibilă, pentru care Donata a oferit altădată dovezi publice bine cunoscute.

Rușine și nefericire asupra celui care exersează această facultate relativ ușoară în scopul de a-i face rău semenului! Dincolo de degradarea sufletului său, el riscă un adevărat șoc în schimb, o reacție egală cu acțiunea, care cade asupra autorului crimei, invizibilă, uneori spre marea sa surprindere.

Acesta este cazul vrăjirii, ușor de înțeles de către cel care precede posibilitatea și mecanismul.

Activul poate, dimpotrivă, să forțeze emanațiile magnetice a celor pe care îi influențează să adopte o direcție care să îi permită să le absoarbă el însuși. Este magnetismul prin atracție; farmec mai dificil de practicat, dar mai puternic și mai eficace decât

opusul său, magnetismul prin constrângere; el are această forță a Iubirii care domină întreaga Creație.

La un grad foarte elevat și foarte dificil în proporție, această practică îi dă operatorului darul de a citi gândurile, lăsând în general subiectul perfect inconștient de intimitățile pe care le dezvăluie²²⁵.

Este ușor să concepem că acest exercițiu cere în același timp elevație spirituală și voință, din moment ce presupune ca forța centrală să fie transferată într-un spirit interior foarte dezvoltat. Este una dintre funcțiile prețioase ale psihologului.

În loc să acționeze asupra semenilor, activul poate acționa asupra lui însuși. Îndreptându-și forțele magnetice asupra organismului său corporal, el produce acolo toate efectele curative și până la aceste minuni în care excelează fakirii din India și din Africa, constând în a vindeca instantaneu rănila cele mai grave.

El va putea, astfel, să se transpună, doar prin voința sa, în stare de somnambulism de orice grad și chiar să îndeplinească în această stare ieșiri din corpul astral unde corpul spiritual este interesat în întregime (fantomă, centru magnetic și suflet ancestral), antrenând chiar o parte a spiritului interior (*Chayah*, *Buddhi* sau *Tinh*) în așa fel încât să realizeze ubicuitatea completă, să apară cu toate facultățile umane într-un anume loc distant de cel în care zace corpul său adormit.

Sunt ușor de înțeles dificultățile unor asemenea realizări.

Forța voinței nu este întotdeauna de ajuns pentru a preveni atacul ființelor invizibile cu voință superioară, dornici să ocupe forma corporală abandonată; poate rezulta fie o tulburare organică, foarte adesea mortală dacă operatorul se precipită prea brusc în ajutorul rămășiței sale, fie, cel puțin, *alienarea mentală* (*alienum in mente*) dacă nu se poate întoarce.

²²⁵ Mediumul poate să citească gândurile, dar, când face acest lucru, o face inconștient; în timp ce aici este vorba despre o lectură voluntară.

În plus, trebuie să ne gândim bine ce dezvoltare psihică este necesară pentru a realiza o activitate spirituală egală cu cea care presupune ubicuitatea voluntară.

Extazul care îi permite sufletului să pătrundă până în regiunile ultra terestre este de același ordin.

Sunt fenomene rezervate celor mai distinși psihologi, dar dacă, din întâmplare, gândirea răului dă forță unei inteligențe la fel de puternice, atunci va trebui să deplângem cu amărăciune sufletul care exercită astfel de puteri.

În sfârșit, activul își poate conduce efluviaile magnetice asupra ființelor invizibile și forțele naturale ele însele. El produce atunci fenomenele de ordin magic.

Astfel îi este permis omului să activeze, de exemplu, vegetația, după cum știm că fac frecvent anumiți fakiri; sau, invers, să sustragă din vegetal și din animal o parte a efluviiilor sale magnetice încărcate de forță vitală pe care o poate purta unde îi place.

El poate modifica până și forțele fizice, în așa fel, de exemplu, încât să se ridice prin miracolul levitației, să producă sau să modifice fenomenele meteorologice, să descompună materia, reducând-o la canavasul său eterat, în așa fel încât să o facă invizibilă și permeabilă, pentru a o reda apoi unde îi place și alte operațiuni de același ordin. Alchimia aparține după cum vedem acestui gen de fenomene. Ea face loc unei observații generale foarte importante.

Este o lege universală conform căreia extinderea puterilor acordate unei creaturi să fie strict proporțională cu avansarea sa pe calea indefinită care pornește din Neant spre beatitudinile conștiente ale Ființei.

Funcțiile Naturii sunt operate, pentru majoritatea cazurilor, de către Spiritul însuși, pentru că Neantul este prea fragil încă pentru a avea o inițiativă suficientă; funcțiile cosmice, în special fizico-chimice, meteorologice, care sunt de ordin universal, de interes general, nu pot fi abandonate unor creaturi incapabile de a

înțelege scopul și funcționarea, incapabile mai ales de a le îndeplini în mod dezinteresat.

Comandarea forțelor și spiritelor naturale este așadar a celor care reclamă cea mai mare perfecțiune morală, cea mai înaltă spiritualitate, a celor care nu o pot exersa decât pentru binele universal, ca auxiliari acceptați ai Voinței divine.

Aici este ordinea fenomenelor teurgice, pe cât de rare pe atât de sublime, pentru că presupun un suflet superior umanității obișnuite, pregătit pentru regiunile celeste.

Totuși, ambiția și orgoliul omului sunt atât de mari încât există puține puteri cărora să li se supună când crede că le poate uzurpa, și într-adevăr poate, atât de mare este latitudinea pe care i-a lăsat-o Creatorul său! Dar cu ce riscuri? Urmează să vă spunem.

Această uzurpare constituie *Opera Magică, Naturalismul*, și până la lucrările josnice ale vrăjitoriei. După explicațiile anterioare, câteva cuvinte vor fi suficiente pentru a le defini.

Magia ceremonială este o operațiune prin care omul încearcă să înfrâneze, prin jocul acelorași forțe naturale, puterile invizibile, de diferite ordine, încât ele să acționeze în funcție de ceea ce le cere. În acest scop, el le sesizează, le surprinde, ca să spunem așa, proiectând, prin efectul corespondențelor pe care le presupune Unitatea Creației, forțe ale căror stăpân nu este el, dar pentru care poate deschide căi extraordinare.

De aici aceste pantacle, aceste substanțe speciale, aceste condiții riguroase de timp și de loc care trebuie observate sub amenințarea celor mai mari pericole, căci, dacă direcția indicată este cât de puțin deviată, curajosul este expus acțiunii forțelor în comparație cu care el nu este decât o sămânță de praf.

Magia ceremonială este de ordin absolut identic cu știința noastră industrială.

Puterea noastră este aproape nulă pe lângă cea a aburului, a electricității, a dinamitei; dar opunându-li-se, prin combinații potrivite, forțe naturale la fel de puternice ca ele, le concentrăm, le înmagazinăm, le constrângem să transporte sau să spargă mase

care ne-ar anula, să reducă la câteva minute de timp distanțe pe care nu le-am putea parcurge decât în câțiva ani; să ne aducă mii de servicii.

Magia presupune așadar o încredere curajoasă în știință și numai în știință; ea nu cere decât inteligență, cunoașterea forțelor invizibile; ea îi uzurpă folosirea, căci trebuie rezervată celor pe care Iubirea Ființei i-a ridicat la înălțimea sacrificiului de sine (Arcana XII a Tarotului). Este motivul pentru care *Lumina Egiptului* ne-o reprezintă, pe bună dreptate, ca suicidul elementelor feminine ale sufletului uman; Anticii îl simbolizaseră în revolta și pedeapsa lui Prometeu.

Prometeu cucerise știința care era orgoliul său, dar pentru un Prometeu; câți bieți magicieni ignoranți, mizerabili bucătari ai Astralului, absolut ignoranți ai acestor reacții nu au cules decât rutina și ard cu cruzime în focurile sale!

A doua cale deturnată care conduce la producerea acestor minuni este cea a Naturalismului. Departe de a cere vreo îndrăzneală, ea este în întregime pasivă, deși intelectuală încă; invers față de cazul precedent o putem reprezenta ca suicidul elementelor masculine ale sufletului.

Ea constă în a se supune spiritelor naturale în loc de a le domina. Este procedeul multor fakiri și mediumi de toate tipurile.

Este clar că prin el vom putea produce ca aceste spirite și chiar mai bine decât ele, din moment ce li se împrumută o forță superioară, tot ce poate naște puterea lor cu ajutorul unui organism încarnat: creșteri rapide ale vegetalelor, vindecări instantanee, halucinații prin curenți puternici ale elementelor *Kama-manasice* asupra centrului magnetic al spectatorilor și alte minuni de aceeași valoare cu care se complac, mai ales în India, mulți practicieni de joasă speță.

Aceste practici nu sunt lipsite de seducție: este nevoie neapărat de o anumită religie, o anumită sănătate, o spiritualitate aparentă pentru a se supune invizibililor eterați adesea foarte puternici în sferele lor și obținând prin aceasta participarea lor. Dar care este prețul acestor vanități inutile?

A adora spiritele naturale, a se identifica lor, a le împrumuta organismul uman, înseamnă a face un act de regresie împotriva Naturii; înseamnă a reînnoi această cădere a Îngerului, cântată de Lamartine.

Fără îndoială ajutam puternic acțiunea acestor spirite de ordin inferior și acțiunea lor este universală ca și a noastră, dar, descompunându-se sub raportul personalității conștiente, pentru a coborî din nou la nivelul său.

Este în același timp un act de mare ingraturitudine la adresa Providenței al cărei ajutor divin l-a condus pe om până la porțile cerului.

În sfârșit, nu ne putem împiedica să recunoaștem în acest efort de o ambiție mizerabilă un gen de josnicie care îl plasează mai presus de eforturile, nobile cel puțin, ale magiei ceremoniale!

Vrăjitoria este o altă formă a acestor pasivități mult mai respingătoare în ceea ce privește slăbiciunea procedului, ea adaugă josnicia și lașitatea unui rău care se ascunde pentru a potoli cele mai viclene pasiuni. Este absolut inutil să amintim întoarcerile teribile: le judecăm destul prin considerarea spiritelor cărora vrăjitorul le încredințează sufletul.

Concluzii

Dacă adunăm acum dintr-o privire toate aceste posibilități active sau pasive care îmbrățișează seria fenomenelor așa-zis oculte, ne va fi ușor să vedem care sunt dezirabile și ce presupun ele.

Mediumul ne va părea mai de plâns decât de încurajat atât timp cât nu va fi orientat, îngrijit chiar de un inițiat de ordin mai elevat și de înaltă știință capabil să-l smulgă din calea influențelor nefaste care amenință pasivitatea, atât timp cât nu va fi el însuși de o superioritate destul de dezvoltată pentru a scăpa pe cât posibil de influențele inferioare.

Atunci și numai atunci, ca vizionar, ca explorator al invizibilului, el va putea fi de o oarecare utilitate în penuria adeptilor pentru a compensa insuficiența inițiaților; dar explorările sale vor cere mereu să fie comentate.

În cel mai înalt grad de puritate el va deveni un profet, dar trebuie să ne amintim că profeția este un dar absolut spontan și accidental al Universalului; exercițiul regulat nu poate fi sperat.

Să aducem în rest omagiu spirițiștilor mediumi recunoscând nu doar buna credință ci și puritatea morală, devotamentul chiar al majorității dintre ei. Dacă amorul propriu sau vreo ambiție intră uneori între mobilele care determină debutul lor, li se întâmplă întotdeauna celor mai remarcabili să resimtă mai multă oboseală, decepție, repulsie decât încurajare în exercitarea facultăților lor și adesea ei le urmează cu prețul sănătății lor.

În afară de condițiile de înaltă moralitate despre care tocmai am vorbit, nu putem adăuga nicio certitudine cu privire la viziunile, discursurile, aparițiile înseși care ne parvin prin medium. Știm bine că pot fi produsul simplelor halucinații sau expresia acestor dorințe nestăvilite (*elementali kama-manasici*) care plutesc în jurul nostru sau manifestarea vreunui biet suflet în suferință închis de către dragonul de foc în densa atmosferă astrală.

Mediumul ne poate da, în sfârșit, ca fiind celeste, și aproape cu mai multă dreptate decât în cazurile precedente, inspirațiile inconștiente ale propriului său spirit, coborâte prin sufletul spiritual și organul magnetic, în funcție de calea pe care am trasat-o, până la expresia vorbită, scrisă sau mimată.

Știm, de asemenea, că prin multiplicare, gândurile, dorințele de același ordin se adună într-un corp destul de solid adesea pentru a figura o personalitate puternică și bine determinată; ele produc atunci asupra sufletului astral al acestor medii tabloul realizat a ceea ce nu este în atmosfera eterată decât un potențial efemer²²⁶.

Astfel, epocile tulburate, ca a noastră, de vagi anxietăți publice, de aspirații multiple, pot fi fecunde în false profeții, expresie a temerilor și a mărturiilor variabile ale sufletului național.

Evangelhia ne-o spune, ele precedă timpuri de înaltă spiritualitate, dar nu le anunță decât prin dorința creaturilor care le prezintă, nu prin inspirația directă a Universalului divin care ne aduce cu profețiile reale binecuvântarea speranțelor supreme.

Va trebui să arătăm aceeași rezervă față de acțiunile hipnotice și magnetice care nu au drept scop exclusiv utilitatea semenilor noștri. În această ordine experiența pe care știința o justifică cere ea însăși o prudență și o umanitate extremă; doar starea intelectuală a epocii noastre poate să scuze.

Cât despre magia ceremonială și naturalism nu putem decât să le condamnăm atât pentru inutilitatea lor cât și pentru pericolele formidabile pe care le presupun și starea sufletească pe care o presupun.

Dar să observăm limitele acestei condamnări; ea nu atinge deloc folosirea resurselor magice (pantacle, corespondențe, etc), prin Inițiatul de rang înalt: cooperant și mandatar al voinței divine, acesta nu face atunci decât să observe legile universale,

²²⁶ De văzut în *Inițierea* din iunie 1896, sub titlul de „Generația Viitorului”, frumosul articol al dragului nostru frate de Guaita pe această temă.

într-un interes universal. Operațiunea sa constituie *Teurgia* și nu *magia ceremonială*. Înțelegem într-adevăr aici, sub această din urmă denumire a operației unde *Voința umană* și *inteligenta umană* sunt singurele în exercițiu chiar fără participarea divină.

Este distincția pe care istoria a făcut-o între Moise și magicienii Faraonului și, mai clar încă, între Sfântul Pavel și Simon Magul, când ni-l prezintă pe acesta din urmă cerându-i apostolului să-i vândă secretul puterii: Mag, în loc de Magician, ar fi știut că există puteri pe care numai Sfințenia unui *Perfect* le poate procura.

Nu ne rămâne decât să amintim că realizările înaltului magnetism atractiv produce citirea gândurilor.

Automagnetismul dezvoltă fie facultățile spirituale ale lucidității în plină conștiință, fie extazul în somnul magnetic special alături de cunoașterea directă.

Și încă această acțiune dorită asupra forțelor naturale dintre care Alchimia este una dintre manifestările cele mai cunoscute.

Ori toate minunile din acest ordin presupun, după cum am spus, o stare morală dintre cele mai elevate, cu voința cea mai pură; toți necesită spiritualitatea; să spunem mai mult, sfințenia, uniunea mai mult sau mai puțin intimă cu Universalul, cu Voința divină.

Vedem, de asemenea, că Sfințenia mistică, adică această unitate, fără nici un exercițiu special, dă deja majoritatea acestor date după care curge în van, adesea, vanitatea ambițioasă a Magicianului: luciditatea, citirea gândurilor, darul de a vindeca, ubicuitatea, extazul, cunoașterea directă. Inițiatul învață să le perfecționeze prin antrenamentele potrivite, dar le perfecționează doar; nu există decât Iubirea mistică a Divinului care i le dă „pe deasupra”.

Este ceea ce ne exprimă cu atâta dreptate și rațiune dragul nostru frate *Amo* când ne recomandă Iubirea pentru toate forțele lumii la Unitatea Conducătoare.

Rățiunea trebuie să ne apară clar și ne amintim de originea și scopul Universului așa cum ni-l înfățișează frumoasele teorii adunate de savantul P. Leray.

Dumnezeu ne-a creat pentru ca noi să împlinim în el spiritualizarea Neantului.

Ajunși cu ajutorul său providențial până la capătul lumii unde sufletul se agită încă în umbrele confuze ale destinului, în posesia Libertății; în vederea Luminii și a Unității spre care toate Unitățile se adună în transporturile Iubirii, nu avem decât un final: să ne smulgem din ghiarele Fatalității și, odată cu noi, să scoatem la iveală lumea eterată pe care trebuie să o ducem dincolo de inelele dragonului.

Nu avem decât un mijloc: să împlinim prin Voința noastră, Voința divină înțeleasă și consimțită.

Dacă slăbiciunea noastră nu ajunge încă, Providența sprijinită de pedepsele sau solicitările vieții comune, se petrece la adăpostul unor forțe astrale redutabile. Celor mai curajoși ea le oferă o cale mai rapidă, dar și mai penibilă, cea a triplei vieți mistice la finalul căreia există armate de cavaleri ai miliției celeste și stăpâni ai puterilor pe care le comportă această stare: mărirea forței plastice a Cosmosului, Astralului, în vederea cooperării cu Eternul.

Dar ambițioșilor, imprudenților, perversilor, răspunsul cel mai dulce pe care Providența îl poate oferi este lovitura de fulger care îi smulge de la operele lor păcătoase înainte să aibă timp să întârzie acolo prea mult și să își piardă nemurirea²²⁷.

TABLOUL CONSTITUIRII UMANE de F. Ch. Bartlez (vezi articolul: *Astralul, Inițierea din 1897*)

ANATOMIE					FIZIOLOGIE	
		CABALA	HINDUS	CHINEZ	DIN AFARĂ ÎNĂUNTRU (de sus în jos) Pasivitate	DIN INTERIOR ÎN AFARĂ (de jos în sus) Activitate
Corpul fizic (muritor)	Cadavrul (Iesut sau șarpantă)	Gaph (sau Gaphah)	Pupa sau Sthula Sharira	Xuong (substanță organică)	Acțiune fizico- chimică	Dezvoltare a forței în mușchiul iritat (cu degajare de căldură)
	Foia vitală (sânge și fibră)	Nephesh - Chajini (sau Coachagaph)	Prana sau Ivatma (suflu vital)	Mau (sângele)	Excitarea mușchiului prin iritabilitate	Excitarea forței vitale sau iritabilitate
Corpul spiritual (subzistent în parte după moarte [partea superioară])	Forța senzitivă (celula nervosă) (Fantoma)	Nephesh	Linga Sarira (corp astral)	Than (mișcarea)	Senzație prin nervi	Zdruncinare a materiei eterate a corpului (vibrație nervosă)
	Fluidul electro- magnetic	Ruach Inferior		Than- Thuy (trecere de la Khi la Than)	Percepție a senzației prin materia eterată pusă în acțiune (senzație exteriorizabilă)	Comandare de acțiune pe materia eterată (formă externă a gândirii)
		Ruach Mijlociu	Kama Rupa (suflet animal)	Khi (suflul vieții)	Transformare a forței fizice în forță psihice	Transformare a principiului de acțiune în forță activă
		Ruach Superior		Than-Khi (trecere de la Khi la Than)	Percepție a principiului de excitare superioară (conștiință a punerii în acțiune a materiei eterate)	Gândirea ca principiu de acțiune

²²⁷ F. Ch. Barlet, *Astralul (Inițierea)*, din ianuarie 1897

Suflet (nemuritor)	Sufletul ancestral (seb al egiptenilor care dă formă corpurilor) (spirit exterior al lui Swedenborg)	Neschamah	Manas inferiori - Manas superiori	Than Lumină și Căldură	Sentiment (constatare a calității și cantității forței care acționează)	Gândire irizată de tensiune sau potențialitate a acțiunii (a vrea, a dori)
	Sufletul propriu-zis (spirit interior al lui Swedenborg)	Chayah	Buddhi (suflet spiritual)	Tinh (asociere a ideilor)	Percepție a forme superioare sau principiu al forței care acționează	Formă internă a gândirii sau a verbului
	Spiritul (sufletul superior)	Yeshida	Atma (pur spirit)	Wun (voință ceastă)	Percepție a unității forței care acționează dând raportul său cu unitatea individuală acționată)	Gândire în principiul său

CAPITOLUL XI ȘTIINȚA OCULTĂ ȘI ȘTIINȚA CONTEMPORANĂ

Știința Ocultă și Știința Contemporană; Imaginația și Realismul; Bacon, Trousseau, Claude Bernard (citate); Societățile de Inițiere în sec. XIX; Martinismul; Învățătorii; Miracolele Unității.

Iată-ne ajunși la scopul urmărit. Câteva texte ireproșabil de autentice ale unor autori din trecut ne-au revelat o știință aproape la fel de bogată ca a noastră din punct de vedere experimental, și mai ales din punct de vedere teoretic; curioși de a pătrunde în profunzime, am urmat această știință până în sanctuarele inițierii egiptene; am regăsit marele secret care era ascuns acolo: existența și punerea în funcțiune a unui agent universal, unic în esența lui, triplu în manifestări.

Cunoscând elementele teoriei, am dorit să știm cum era ea pusă în practică.

Abia atunci știința antică ne-a apărut în întregime, dotată cu metodele sale speciale, bazate pe utilizarea analogiei, și a diferitelor ei mijloace de transmitere.

Preotul egiptean ne-a revelat cu ce artă transmite istoria simbolică generațiilor marile secrete ale Hermetismului; tabelele corespondențelor ne-au furnizat cheile Magiei teoretice; în sfârșit pantaclele și explicația lor au făcut să descoperim ce se află în spatele celei de-a treia perdele, acolo unde se puteau ascunde secretele sanctuarului.

Primele trei capitole ne-au dezvăluit teoria, cele trei care urmează ne furnizează realizarea; în sfârșit, cea de-a treia parte ne face să descoperim Realizarea Științei antice.

Cred că am arătat suficient motivele care ne conduc să proclamăm existența unei științe reale aflată în afara domeniului Științelor contemporane; însă studiul nostru nu trebuie să se limiteze la asta.

Să vedem situația pe care aceste două științe o prezintă una în raport cu cealaltă.

Știm deja că aceste două științe nu constituie în realitate decât aspectele opuse ale unei singure și aceleiași Științe; una dintre ele, Știința ocultă, se ocupă mai ales de aspectul general și de sinteză; cealaltă, Știința contemporană, ocupându-se în principal de aspectul particular și de analiză. Aceste considerații sunt suficiente lor însele pentru a arăta clar poziția respectivă a acestor două aspecte ale Adevărului.

De fiecare dată când Știința experimentală a dorit, prin metodele sale, să stabilească o sinteză, nu a reușit să ajungă decât la niște rezultate cu adevărat derizorii în raport cu lucrul prestat. Atunci ea a abandonat studiul general în favoarea visărilor din toate școlile, mulțumindu-se cu această cunoaștere a lumii sensibile.

Totuși, absența de legătură între toate ramurile științei se face în fiecare zi simțită foarte mult; sugestia la distanță, manifestările unei forțe încă necunoscută de spiritist, studiate de către savanții cei mai eminenți din toate țările²²⁸, au adus cu forța știința Materiei în domeniul Spiritului.

Ultimii sceptici, care se tem că sunt convinși cu forța, nu mai vor să vadă fenomenele neexplicate și cred că astfel împiedică Adevărul să se producă. Ei invocă la tot pasul opinia fondatorului oficial al metodei experimentale, cea a lui Bacon, care totuși le-a zis care sunt exact iluziile la care i-ar conduce întrebuințarea negândită a Matematicii:

„În loc să expunem motivele fenomenelor cerești, nu ne ocupăm decât cu observații și demonstrații matematice; ori, aceste observații și demonstrații pot foarte bine să furnizeze orice

ipoteză ingenioasă pentru a aranja toate acestea în minte, și pentru ca noi să ne facem o idee despre acest asamblaj, însă nu pentru a ști într-adevăr cum și de ce toate acestea se întâlnesc cu adevărat în Natură: ele indică cel mult mișcările aparente, asamblajul artificial, combinarea arbitrară a tuturor acestor fenomene, însă nu cauzele veritabile și realitatea acestor lucruri; cât despre acest subiect, aranjarea Astronomiei printre științele Matematicii a fost făcută cu prea puțină judecată; această clasificare contravine cu demnitatea ei.” (Bacon, *De Dign. Et Incrēm. Scienc.*, I.III., c.IV.)

Toți oamenii mari spun că studiul a ceea ce este vizibil nu este suficient, că numai invizibilul reține adevărurile cele mai utile de cunoscut; ceea ce contează. Toate acestea nu au fost scăpate din vedere de minunata sagacitate a inițiatorilor antici care știau să arate cu atâta artă, aspirantului, diferența între lumea sensibilă și lumea inteligibilă:

„Înainte de dezvoltării Misterelor lui Isis, recipiendarului îi era dată o cutie mică din piatră dură ce înfățișa, în exterior, un biet animal simbolic, o insectă mică, un scarabeu.

Pouah! Ar fi spus un sceptic modern. Deschizând însă această modestă hieroglifă, ei găseau înăuntru un ou din aur pur ce închidea, sculptate în pietre prețioase, Vabirii, Zeii revelatori și cele douăsprezece Case Sacre ale lor

Aceasta era metoda perfectă potrivit căreia antica Înțelepciune închidea cu pioșenie în Limbaj și în Inimă cunoașterea Adevărului; și această voalare simbolică, acest hermetism cu trei peceti devenea din ce în ce mai savant, pe măsură ce gradul Științei se apropia mult de Misterul divin al Vieții universale²²⁹.”

Științele vizează pe toate părțile lumea cauzelor prime, și, din lipsa studierii ei din punct de vedere științific, paralizează progresul.

²²⁸ Vezi: *La Magie et l'Hypnose* (Magia și Hipnoza)

²²⁹ Saint Yves d'Alveydre, p. 67

Aceasta apare clar mai ales într-una dintre științele cele mai utile pentru umanitate, știință pe care suntem contrânși să o numim încă o artă: Medicina.

Medicina trebuie să studieze de atât de aproape lumea invizibilă, primele cauze, încât mai devreme sau mai târziu oricum îi pătrunde domeniile.

În ultimul timp, ea s-a lansat, supusă, în Materialism, protestând pe bună dreptate împotriva reveriilor Metafizicii în care gravita.

Anatomia patologică a răspuns victorios la apelul novatorilor îndrăzneți și, acumulând descoperire după descoperire, a închis gura partizanilor unui animism neînțeles sau ai unei vitalități ce nu va fi admisă decât mai târziu și aceasta datorită miracolelor metodei homeopatice.

Topografia centrilor nervoși fiind descoperită, alianța strânsă între clinică și demonstrații fiziologice în sfârșit operată, Medicina materialistă putea să fie mândră de lucrarea ei și urma să-și proclame victoria când această lume a invizibilului pe care o excludeam pentru totdeauna își făcea din nou apariția.

Sugestia la distanță, indiscutabilă în pofida opoziției sistematice a retardatarilor, existența din ce în ce mai probabilă a fluidului negat la început cu atâta îndârjire, fenomenele produse de către spiritiști, studiate și recunoscute ca fiind reale de către savanții oficiali²³⁰ din toate țările, forțează, așa cum am zis deja, investigațiile imparțiale ce abordează domeniul imaterialului și augmentarea elementelor viitoarei sinteze ce va forma fenomenul la numen (lucrul în sine, cunoscut prin rațiune).

Ori mie nu îmi este teamă să afirm că, oricare ar fi eforturile întreprinse pentru a începe noi investigații, oricare ar fi numele cu care sunt decorate descoperirile, vom reintra cu siguranță în domeniul anticeii științe oculte.

²³⁰ În Anglia, Crookes; în Germania, Oelner; în Franța, Dr. Gibier (Vezi *La Magie et l'Hypnose*; Magia și Hipnoza)

Ce poate rezulta din toate acestea? O reacție împotriva materialismului mai mare ca niciodată și, cum e dificil să atingem un mediu just, o reacție spre Misticism.

Iată de ce aş vrea să arăt că Adevărul nu va mai ieși dintr-o extremă sau din cealaltă și să fac astfel încât toți să înțeleagă ideea elevată cuprinsă în fraza lui Louis Lucas care servește drept epigraf acestui tratat:

„*A împăca profuzimea punctelor de vedere teoretice din trecut cu rectitudinea și puterea experimentării moderne*”, totul este cuprins aici.

Când așez astfel cele două domenii unde trebuie să graviteze Medicina, Idealismul și Materialismul, să nu se creadă că nu sunt decât niște reverii scoase din imaginația mea. Toți învățătorii au simțit această distincție, iar cei care afirmă că ipoteza nu are ce căuta în știință nu cunosc această frumoasă remarcă a lui Trousseau:

„Din momentul în care aveți un fapt, aplicați acolo tot ce aveți mai inteligent, căutați părțile frapante, care ies în evidență, vedeți ce este lumina, lăsați-vă conduși de ipoteze, mergeți înaintea lor dacă trebuie²³¹.”

Profesorul Trousseau a înțeles foarte bine inutilitatea studiilor medicale pentru cea mai mare parte dintre aceia care se supun acestora folosind metodele contemporane și sunt pagini întregi pe care ar trebui să le citez dacă aş vrea să arăt cât de iritat este el în privința acestui aspect:

„Cum se face deci că inteligența devine mai leneșă pe măsură ce noțiunile științifice se multiplică, mulțumită să primească și să se bucure, având însă puțină grijă să elaboreze și să producă?²³²”

Voi, în jurul cărora mijloacele abundă, răsfățați, eneravați, satisfăcuți de ceea ce vă este cu atâta abundență oferit, voi nu știți

²³¹ *Introduction à la Clinique de l'Hôtel-Dieu* - Introducere în Clinica Hotelului-Dumnezeu

²³² Loc. Cit., p.38

decât să primiți și să înghițiți iar inteligența voastră leneșă se sufocă de obezitate și moare neproductivă.

Vă rog, mai puțină știință și mai multă artă, domnilor²³³."

Iată cum acest mare învățător a simțit aceste două domenii despre care vorbeam mai devreme și le-a desemnat cu titlurile de Arta Medicinii, ce corespunde totodată Idealismului, și de Știința Medicinii, ce corespunde Realismului.

Toți gânditorii, repet, au înțeles această distincție și psihologia proclamă încă o dată unitatea imaginației cu Știința prin cuvintele lui Claude Bernard când acesta a spus:

„Știința nu contrazice observațiile și datele despre Artă și nu voi putea să admit opinia celor care pretind că pozitivismul științific trebuie să desființeze inspirația. După mine, contrariul e cel ce va apărea în mod necesar.

Am convingerea că, atunci când fiziologia va fi destul de avansată, poetul, filosoful și fiziologul se vor înțelege cu toții²³⁴."

Oricum l-am judeca pe Claude Bernard, e imposibil să nu-i recunoaștem o minunantă sagacitate în modul de a-și conduce cercetările. El simțea Adevărul într-un mod admirabil și e curios să constatăm dreptatea cu care a văzut inutilitatea materialismului vorbind din punct de vedere experimental:

„Dacă nu ar fi să mă îndepărtez de scopul cercetărilor mele, aş putea arăta cu ușurință că în psihologie, materialismul nu conduce la nimic și nu explică nimic²³⁵."

Proprietățile materiale ale țesuturilor constituie mijloacele necesare exprimării fenomenelor vitale; nicăieri însă nu pot aceste proprietăți să ne dea primul motiv al aranjamentului funcțional al aparatelor. Fibra mușchiului nu ne explică, prin proprietatea pe care o deține de a se micșora, decât fenomenul contracției musculare; însă această proprietate a contracției, care

este întotdeauna aceeași, nu ne învață de ce există aparate motorii diferite, construite unele pentru a produce vocea, altele pentru a efectua respirația, etc.; și, începând de atunci, nu am găsi absurd să spunem că fibrele musculare ale limbii și cele ale laringelui au proprietatea de a vorbi sau de a cânta, iar cele ale diafragmei proprietatea de a respira.

La fel este și în cazul fibrelor și al celulelor cerebrale; ele au proprietăți generale de înervare și de conductibilitate, dar nu le-am putea atribui din acest motiv proprietatea de a simți, de a gândi, sau de a dori ceva.

„Trebuie deci să ne păzim bine să nu confundăm proprietățile materiei cu funcțiile pe care le îndeplinesc.” (Claude Bernard, *la Science expérimentale* - Știința experimentală, p. 429., Discursul de primire în Academia franceză).

Am vrut să aduc la vedere aceste câteva citate pentru a arăta că putem uni, fără a fi niște halucinanți, materia cu ideea și Știința cu Arta; mai mult chiar, că Științele generale care sunt de domeniul Ocultismului, trebuie să intre pentru mulți în studiul Științelor Speciale care depind de lumea sensibilă.

Știința Ocultă extrage deci din acest fapt o utilitate practică. În rest, aplicațiile pe care le-a făcut Louis Lucas vor fi suficiente, cred, pentru a-i convinge pe cei mai neîncrezători.

Acest punct fiind admis, ne rămâne să știm care sunt dificultățile pe care le prezintă studiul Științei oculte și cum putem atinge cunoașterea ei.

Vom remarca faptul că, în aplicațiile practice ale Științei Oculte, nu am vorbit decât puțin despre puterile extraordinare pe care le puteam obține prin folosirea ei, sau despre fabricarea aurului prin piatra filosofală, iar aceasta pentru că nu consider acum Ocultismul decât drept una dintre științele noastre contemporane și țin să mă bazez pe date dacă nu admise, cel puțin foarte admisibile pentru majoritatea contemporanilor noștri.

Din acest motiv nu vreau eu să vorbesc despre dificultățile studiului acestei Științe decât în obținerea Teoriei.

²³³ Loc. Cit., p.39

²³⁴ Claude Bernard (*Science expérimentale* - Știința experimentală), p.366.

²³⁵ *Science expérimentale* (Știința experimentală), p.361 (*Psychologie du Coeur*; Psihologia inimii).

Vedeți barierele care se ridică la intrarea în toate științele noastre moderne: încercați să învățați Fizica sau Astronomia ignorând Matematica, încercați să învățați Medicina fără a depăși teribilele obstacole ale nomenclaturii Anatomiei, veți găsi peste tot drumuri cu atât mai mult închise cu cât cei care au ajuns țin mai puțin să aibă viitori concurenți.

După ce veți fi judecat sănătos aceste dificultăți, studiați Știința ocultă și căutați clar dacă este nevoie de multe studii pentru a învăța marile legi ale Ternarului și ale Unității universale.

Adevărata știință trebuie să fie accesibilă tuturor, lumina zilei e suficientă pentru a învăța Adevărul, și cărțile nu sunt prea adesea utile decât pentru a forma vanitoși.

Erudiția este un lucru frumos, sunt primul să recunoasc asta; însă ea nu e de-ajuns, studiul bine orientat asupra Naturii conduce mai repede la scop decât studiul asupra cărților.

Însă cum să organizăm acest studiu? Aici este nevoie să vorbim despre societățile de inițiere.

În trecut, instructorul se limita să lanseze recipiendarul pe calea pe care o prefera după ce îl încărcă cu diferite cunoștințe, suficiente pentru a-i lumina calea. Micile mistere umpleau acest scop.

Astăzi, metodele de instrucție sunt diferite. Omul care caută să se dezvolte singur este considerat drept un deklasat și merită mai curând epitetul ipocrit, lăudăros, iar pentru cei care știu să îl aprecieze, cel de original.

Vechea educație viza aproape numai să „originalizeze” oamenii, educația modernă tinde, din contra, să grupeze inteligențele în clase mari. Câtă nefericire pentru declasați!

Toate acestea fiind spuse, care sunt mijloacele pe care le-ar putea folosi un curios în anul curent pentru a învăța Știința antică sau Știința ocultă?

Aceste mijloace sunt de două ordine diferite:

- instrucția personală;
- instrucția prin intermediul Societăților.

Instrucția personală este singura cu adevărat utilă, iar munca Societăților trebuie să se limiteze să ghideze postulatul. Obținem această instrucție studiind fie în natură fie în cărți, odată intrând în posesia anumitor date.

Aceste date formează fondul tuturor inițierilor, iar acest tratat nu are decât un scop, și anume acela de a facilita sarcina recipiendarilor și a inițiatorilor atât cât stă în puterea mea.

Nu îmi fac nicio iluzie asupra defectelor inerente lucrului meu; însă cititorul mă va scuza, cred, dată fiind dificultatea a ceea ce întreprind.

Oricum, cercetătorul conștiincios ezită întotdeauna să urmeze sfaturile din cărți și un ghid viu îi va părea cu mult mai preferabil tuturor bibliotecilor din lume.

Atunci se adresează el societăților de inițiere.

Iar prima care i se prezintă, este Francmasoneria.

Depart de mine gândul de a studia această asociație vastă ca fiind lipsită de orice interes din punctul de vedere al Științei oculte, așa cum o fac câțiva autori moderni.

Francmasoneria, așa cum am dezvoltat eu acest subiect în *Traité méthodique de Science occulte* - „Tratat metodic de știință ocultă” -, deține simboluri și secrete foarte înalte; însă fără știrea membrilor săi. Aceștia au pierdut cheia care deschide sensul CUVÂNTULUI misterios INRI și francmasonii aparținând organizației Rose-Croix pot continua să plângă această pierdere.

Câteva inteligențe vaste, prin ele Ragon, au făcut eforturi curajoase pentru redresa intelectualitatea asociației din punct de vedere ocult; dar cum să-i învățăm pe oamenii care nu dețin nici primele date partea cu rangul cel mai înalt din Știință?

Lumina pe care francmasonii o promet adepților lor sub pecetea convenției celei mai riguroase, nu poate să o dea decât acelora care sunt suficient de instruiți pentru a o dobândi singuri și care, prin urmare, nu au nicio nevoie de a-și expune libertatea.

Curiosul care vrea să fie cu adevărat inițiat la E., de la V. își pierde deci timpul, chiar dacă ar fi poate singura societate din lume care să îi furnizeze resurse la fel de abundente pentru practica de fiecare zi a vieții.

Acestea fiind spuse, datorăm toată recunoștința noastră Francmasoneriei pentru serviciile pe care le-a prestat în favoarea gândirii acționând împotriva sectarismului și a formelor de despotism din orice epocă.

Va ști însă ea să își continue drumul fără să devină ea însăși sectantă?

Unde trebuie deci să ne adresăm pentru a găsi ghizi vii în studiile din domeniul ocultismului, în lipsa Francmasoneriei?

Societățile de Inițiere

Să notăm mai întâi că unele rituri masonice din străinătate au păstrat o mare valoare simbolică; chiar și în Franța ritul kabbaliștilor lui Misraim se ridică încă precum un gardian fidel al înaltelor învățături simbolice, în fața politicianilor ignoranți care au invadat templele.

Însă Francmasoneria a fost creată de către *iluminații* adepți ai organizației Rose-Croix²³⁶ pentru a servi drept centru de cultură și de recrutare pentru ordinele cele mai pure și cu caracterul cel mai elevat.

Atunci când elevii vor să le arate aceasta învățătorilor și distrug simbolurile tradiționale pentru a inventa altele adecvate mediului lor, atunci învățătorii abandonează imprudenții rapidei lor disoluții și fac să iasă din umbra sanctuarelor secrete înaltele fraternități, autorizându-le să creeze cercuri exterioare; deoarece *Superiorii Necunoscuți* sunt întotdeauna acolo.

Inițiații veritabili din Orient sau din Occident se recunosc întotdeauna și știu să comunice prin o aceeași sursă; fiindcă ambii cunosc misiunea lui Hristos. Însă unii europeni au vrut să o prezinte ca pe o pură inițiere orientală, o întreagă adaptare de elemente heteroclite luate de pretutindeni, iar aceasta a fost una dintre cele mai mari greșeli ale *Societății Teosofice*, ai cărei inițiați francezi s-au retras în întregime brusc.

Nimeni în afara autorului lucrării de față nu respectă convingerea loială și sinceră, nimeni în afara lui nu recunoaște că există în Orient inițiați înzestrați cu cea mai mare știință; însă acești inițiați se unesc cu sanctuarele secrete ale Brahmanismului și niciodată cu Budismul.

Printre adepții Brahmanismului, puțini sunt inițiați în Marile Mistere, și ei se recunosc imediat în aceea că dețin cheile limbii

²³⁶ Ashmole, R. Fludd, erau frați iluminați ce făceau parte din organizația Rose-Croix.

atlante primitive, *watan-ul*, ce servește drept rădăcină fundamentală sanscritei, limbii evreiești și chinezei, la fel de bine și scrierii hieroglifice.

Atunci când afirmăm că doctrinele propagate de *Societatea Teosofică* sunt rezultatul nu al unei inițieri, ci al unei compilații, nu venim să negăm existența unei inițieri, nici a unui esoterism în Orient; nici nu venim să facem vreo paralelă.

Pretindem că această societate nu reprezintă un centru inițiativ al Orientului și pretindem aceasta pentru că am văzut adevărați inițiați orientali care ne-au dovedit, dându-ne adevărata cheie a Arcanului AZT datorită Watan-ului, că inițiere plus compilație fac doi²³⁷.

Acestea fiind spuse, să recunoaștem, cu toată conștiința, eforturile făcute de această societate pentru a propaga în Occident studiul terminologiei sanscrite.

Societățile de inițiere occidentale cele mai accesibile și pe care le putem numi fără indiscreție sunt:

- Rose-Croix;
- Ordinul Martinist.

Societățile alchimice, astrologice și hermetice derivate din Martinism sau afiliate lui:

Ordinul kabbalistic al organizației Rose-Croix, al cărui mare învățător este Stanislas de Guaita, își aduce foarte mult aportul exclusiv la examen. Este astăzi complet închis.

Ordinul Martinist, este un centru activ de transmitere inițiativă. El este constituit pentru a propaga rapid și într-o

²³⁷ Drept dovadă a realității opiniei noastre, vezi în revista *Revue des Revues* din 1 aprilie 1897 (12, Avenue de l'Opéra, Paris), un articol al unui oriental, al unui *hindus*, Zeaeddin Akmal de Lahore, foarte sever pentru cei pe care el îi numește „plagiatorii ocultismului Oriental”. Vezi, de asemenea, rezumatul opiniilor lui Max Muller și ale marilor orientali în *le Bouddhisme* (Budismul), de M. De Laffont. Un vol. in-18, editura Chamuel.

Dăm toate aceste referințe pentru a evita altora inconvenientele pe care le-am întâlnit noi înșine după ce am intrat în această Societate din care am fost obligați să ieșim voluntar alături de Barlet

manieră extinsă învățăturile oculte și marile linii ale tradiției occidentale creștine.

Puternic centralizat de către un Consiliu Suprem format din douăzeci și unu de membri, cu sediul la Paris, Delegații generali și speciali, Adunările francmasonilor, Grupurile și Inițiatorii liberi ai Ordinului Martinist strălucesc deci în Franța și în întreaga Europă, în Africa și în cele două Americi.

Nicio societate inițiativă nu deține în Occident numărul de Adunări francmasone și de Membri pe care îi numără Ordinul Martinist care, mulțumită afiliațiilor lui, este în relații cu Babiștii din Persia și cu toate societățile de ocultism din China, toate asociațiile religioase ale Islamului, precum și cu mai multe centre din India.

Mai presus de ordinul Martinist funcționează *Grupul independent de studii esoterice*, cu cele o sută patru ramuri ale sale și corespondențe, și, paralelă cu Ordinul, Facultatea de Științe Hermetice care distribuie în centrele sale din Paris și în școlile sale anexe din Liège, Madrid, Berna și Buenos Aires, în străinătate, la Lyon și Bordeaux, în Franța, o învățătură progresivă ce conduce, prin examen, la diplomă de absolvent, licențiere și obținerea titlului de doctor în Științe hermetice²³⁸.

Pe de altă parte, cursurile speciale de alchimie au loc sub autoritatea *Societății alchimice din Franța*, condusă de un comitet de cercetători competenți, unde domnul Jollivet-Castelot este secretarul general (19, rue Saint-Jean, la Douai).

Astfel se prezintă învățătura spiritualistă și hermetică, în fața celei atee și materialiste, astfel se formează acest puternic stat-major de intelectuali care, în caz de criză socială, va păstra depozitul adevărilor vii care le-au fost încredințate.

²³⁸ Pentru orice detaliu privind centrii de inițiere sau de studiu, vă rog să vă adresați domnului Sedir, director-adjunct al grupului și profesor la Facultatea de Științe hermetice sau domnului Sisera, administrator delegat, pe ambii găsimu-i la adresa 5, rue de Savoie (strada Savoie nr. 5), Paris

În ultimul timp, a fost încercat un efort mai considerabil, și, sub numele de *Uniune Idealistă Universală*, toți șefii marilor mișcări filantropice din Europa și din America s-au unit, adunând, într-un singur grup, o armată de 30.000 de intelectuali și ziare în toate limbile.

Maestrii

Societățile de Inițiere au drept scop principal să facă natura umană să evolueze și să o facă aptă să primească influențele directe ale planurilor superioare. Ele dezvoltă mai ales intelectualitatea, deși nu neglijează spiritualitatea; de aici una dintre axiomele care ne sunt învățate: *inițierea este întotdeauna individuală* și societatea nu poate decât să indice calea, permițând evitarea celor periculoase.

Există în Europa *învățători* veritabili aflați în apropierea, în afara sau înăuntrul centrelor inițiatice?

La această întrebare voi răspunde clar printr-o afirmație: în Franța există învățători veritabili atât ai *ordinului intelectual* cât și ai *ordinului spiritual*. Sunt în acest moment doi oameni care trăiesc în mijlocul societății actuale, la fel ca și în cel al unei vieți speciale, și voi schița portretul fiecăruia dintre ei.

Însă înainte trebuie să răspund la o obiecție venită din partea câtorva ignoranți care pretind că un adevărat învățător nu ar putea să trăiască în mediul nostru, atât fizic cât și social.

Aceasta ar fi adevărat în cazul unui învățător de egoism dezvoltat pe singurul plan material și care nu își simte puterea de sacrificiu necesară pentru a abandona paradisul eterat pe care și l-a creat, pentru a veni să împartă suferința și viața otrăvită a creaturilor pe care vrea să le salveze. Acești învățători se mulțumesc să acționeze *prin inspirație* asupra creierelor anumitor oameni care traduc aceste impresii mai mult sau mai puțin clar. Este vorba aici de rafinament cerebral; nu despre devoțiune totală.

La pragul vieții noi din Occident apare o imagine, exemplu sublim al tuturor actelor, nu numai supra-umană dar și divină, acesta este Hristos.

Suferința cea mai teribilă pe care ar fi putut-o resimți Persoana lui Dumnezeu-Salvatorul; nu turnurile umane ale patimii și ale crucii, ci coborârea în întregime în materie, limitarea principiului oricărei întinderi, este supunerea constantă a principiului spiritual la exigențele corpului propriu-zis; începând cu sincopa necesară a embrionatului și pierderea contactului cu planul divin, pâna la reluarea uniunii cu Tatăl, menținută integral timp de trei ani de viață terestră.

Iată suferința absolută, imposibil de atins de către un fachir sau un *evoluat*, oricărui plan i-ar aparține el.

Și este aici un mister atât de teribil și luminos încât *cei care nu știu* neagă cu mânie posibilitatea unei ființe supra-umane de a trăi în mediul fizic și nu pot înțelege limitarea în Timp și în Spațiu a Ființei Divine, pentru care aici și acolo sunt întotdeauna legate printr-un raport de conexiune.

Vom vedea acum de ce am ținut eu să distrug această obiecție înainte să vorbesc despre cei doi învățători despre care voi spune câteva cuvinte.

Despre acești doi oameni pe care i-am luat ca exemplu, spun că unul reprezintă controlul intelectualității, celălalt controlul absolut al spiritualității.

Învățătorul intelectual este un om cu părul alb, al cărui chip respiră bunătatea, și a cărui întreagă ființă strălucește de calmul și pacea sufletului.

Calea lui de inițiere a fost întotdeauna calea suferinței și a sacrificiului. El a fost inițiat în tradiția occidentală prin centrele cele mai elevate, a fost inițiat în tradiția Orientului de către doi dintre cei mai mari demnitari ai Bisericii brahmanice dintre care unul a fost Brahatma centrilor sfinți ai Indiei.

Ca toți elevii veritabilei inițieri orientale, el deține toate caietele de învățături unde fiecare pagină este contrasemnata de către Brahminul responsabil de transmiterea Cuvântului sfânt, iar

citirea acestor caiete necesită cunoașterea aprofundată nu numai a sanscritei și a limbii evreiești (pe care acești brahmani înzestrați cu grade înalte inițiatice le cunosc în profunzime) dar și a limbilor primitive ale căror hieroglife și chineza sunt adaptări prezente în aceste caiete.

În afara cunoașterii celor mai sfinți Vidâs, și prin urmare Mantras, a celor șapte simțuri ale Sapher-ului și a cheilor kabbaliste, învățătorul intelectual deține dovada reală a gradului său, este *cheia vie* care permite transformarea în adaptare imediată la om, la artă, la societate, aceste cunoștințe care, fără aceasta, ar forma o enciclopedie a lucrurilor frumoase dar moarte și înghețate, ceea ce explică repartiția academiilor; dar nu veritabili inițiați.

Sub degetele sale, ritmurile vechilor cântece ale druizilor se formează și se nasc prodigioase și tulburătoare, secretele vechilor forme gotice și ale viitoarelor arhitecturi de fier și de sticlă, care traduc în limbaj arhitectural cuvintele vii ale lui Hristos, îngerii revelației.

Și așa putea să continui pe mai multe pagini fără să ating fondul acestei științe prodigioase care nu este astfel decât datorită faptului că este vie, și nu este vie decât datorită faptului că își ia sursa din Principiul Dragostei.

A spune cu prețul câtorva suferințe atroce că acest învățător intelectual este printre noi, în timp ce deja jumătate din sufletul său este reintegrat, este ca și cum am face să freamete oamenii care nu cunosc decât după nume misterele *dwidjas-ilor* pe care îi traducem exoteric prin *născuți de două ori* și a căror adevărată traducere este *trăind pe două planuri în același timp*.

Îmi rămâne să vorbesc despre învățatutul spiritual.

Acesta a coborât, în timp ce primul a urcat; acesta știe tot, însă învață coborârea și obținerea certitudinii că omul care știe că nu știe nimic începe numai să înțeleagă știința; că cel care nu deține nimic decât un pat sărăcăcios, și îl împrumută celui care nu îl are, este mai bogat decât toți bogații; învățătorul spiritual, atunci când vrea să îi învețe pe alții, poate fie să vorbească, ceea

ce este rar, fie *să facă să se vadă*, ceea ce este mai comun pentru el.

Posesor al bunurilor fizice care i-ar permite să trăiască nefăcând nimic, învățătorul își consacră toată viața vindecării săracilor și a celor îndurerați. Iar aceste vindecări indică ele însele celui mai orb din ce plan coboară Duhul care comandă bolii, chiar și Morții.

Pe străzile orașului în care locuiește, îl vedem mergând umil între umili; și bieții oameni singuri îl binecuvântează și îl cunosc.

Acest lucrător care îl salută cu respect îi datorează piciorul care îi fusese tăiat și vindecat într-o oră; această femeie din popor care a alergat în calea lui, a venit să îl găsească atunci când copilul ei care horcăia iar învățătorul i-a zis: „Femeie, ești mai bogată prin devotamnetul neîncetat și curajul tău în fața încercărilor decât bogații pământului; mergi, copilul tău este vindecat”. Și când s-a întors acasă, mama a constatat miracolul care i-a deconcertat și i-a iritat pe medici.

Această familie de artizani a fugit spre el fiindcă de optsprezece ore singura lor fiică era moartă; el a venit, și în fața a zece martori, moarta a surâs și a deschis din nou ochii înaintea luminii.

Întrebați-i pe toți acei oameni, ei vă vor spune: „Este Tatăl Săracilor.”

Întrebați-l pe acest om; întrebați-l cine este, de unde are aceste puteri ciudate și teribile, el vă va răspunde:

„Valorez mai puțin decât o piatră. Sunt atât de mulți oameni pe acest pământ, care sunt ceva, încât eu sunt bucuros că nu sunt nimic. Am un prieten care, el, este ceva. Fii bun, răbdător în încercări, supus legilor sociale și religioase ale țării tale, împarte și dăruiește ceea ce ai, dacă găsești frați care au nevoie și prietenul meu te va iubi. În ceea ce mă privește, biet mesager, scriu în carte așa cum pot eu mai bine, și îl rog pe Tatăl, așa cum odinioară a făcut-o Salvatorul Nostru Iisus Hristos, care strălucește în glorie atât pe Pământ cât și în Ceruri, și la inima

căruia ajungem prin mijlocirea Fecioarei de Lumină, Maria, Binecuvântat fie Numele Său."

Nu voi termina bine aceste pagini, pe care recunoștința mea le face atât de plăcute, prin amintirea injuriilor și sarcasmelor cu care savanții, cei satisfăcuți, criticii își coplășesc învățătorul. El le ignoră, îi iartă și se roagă pentru ei. Aceasta este suficient.

Acest om al cărui caracter tocmai l-am schițat, și încă cu ce stângăcie dacă mă gândesc, la rangul lui înalt, la fel ca și precedentul, nu este un mit, un tip sumbru pierdut în capătul vreunei țări inaccesibile. Este un om în carne și oase, care trăiește în viața socială și unde și-a asumat toate sarcinile, ba chiar mai mult de atât.

Și amintind că, cu excepția postului din deșert, Modelul rasei albe, Hristos, a trăit pe parcursul vieții sale terestre, din regimul mixt al majorității oamenilor; învățătorul trăiește ca toți frații lui umani.

De asemenea, nu voi vorbi decât despre lucrurile umane și voi trece sub tăcere trecerile în celelalte faze ale existenței, comunicările instantanee în afara timpului și spațiului și direcția Spiritiştilor.

Un om cu adevărat liber are singur dreptul de a scrie în Cartea Vieții; ceilalți nu fac decât să citească din ea.

Înățați deci să citiți înainte de a vrea să scrieți.

*

* *

Nu este necesar, repet, să urmărim o societate oarecare pentru a învăța ocultismul; fiecare poate ajunge singur acolo, iar societățile nu pot și nu trebuie să servească decât pentru a indica ruta pe care studentul să o urmeze apoi.

Acest tratat va fi de-ajuns, sper, în pofida imperfecțiunilor sale, pentru a face clari și ușor de înțeles autorii moderni în Știința ocultă ale căror lucrări le-am publicat în mica bibliografie

intitulată: *l'Occultisme contemporain* (Ocultismul contemporan)
239

Vom vedea acolo că legile pe care Antichitatea ni le-a transmis prin simbolurile sale nu sunt zadarnice și că, de la politică până la filosofie, activul și pasivul, autoritatea și puterea, Credința și Știința se opun pentru a se uni mai bine o dată cu renașterea Sintezelor științifice, sociale și religioase.

Întotdeauna puterea a înțeles că nu poate să guverneze oamenii decât supunând intelectualitatea lor.

A servi învățătura în favoarea exclusivă a ideilor ei, acesta este scopul oricărui despotism.

Mereu s-au găsit protestatari care să opună învățătura Unității integrale învățaturii parțiale a despotului.

A împiedica puterea să brutalizeze inițierea, iată scopul etern al autorității.

Lupta autorității și a puterii, iată cheia Istoriei.

Puterea, simțind că autoritatea se opune dominării ei, o persecută peste tot și poate să o atingă.

Autoritatea, sub persecuțiile despoților afundă învățăturile ei în cel mai profund mister.

Antichitatea ne arată regii despotici, strădindu-se în van să lupte împotriva științei învățată din misterele egiptene.

Mai târziu, preoții evrei, discipoli ai preotului egiptean Moise, nemaiînțelegând adevărul integral al căror depozitari sunt, vor să se opună învățăturilor Fiului lui Dumnezeu.

Apoi, Biserica este cea care a preluat puterea. În numele credinței, Inchiziția persecută ca eretici pe toți acei care vor să adauge ceva învățaturii sale restrânse.

Autoritatea reprezentată de templierii gnostici, alchimiști, apoi de francmasoni, își opune misterele în fața persecuțiilor Bisericii.

²³⁹ Vezi de asemenea *Catalogul Bibliotecii Chamuel*, 5, rue de Savoie, Paris

În timpul Revoluției franceze, francmasoneria ajunge la putere; ternarul creștin: Credință-Speranță-Caritate este înlocuit cu echivalentul său masonic: Libertate-Egalitate-Fraternitate.

Fidelă legii eterne, Francmasoneria luptă astăzi împotriva Bisericii în numele Științei. Ea vrea să facă să dispară tot ceea ce se opune învățaturii sale incomplete.

Nenorocire celui care vrea să unească cele două inseparabile: Știința și Credința. Fanaticii credinței o fac să dispară deoarece se sprijină pe Știință, fanaticii Științei pentru că își permit să facă uz de Credință.

Și totuși nu vedem noi întotdeauna Lumina și Umbra unindu-se în Penumbră, Bărbatul și Femeia unindu-se în Dragoste?

Întreaga istorie ne strigă că niciodată nu va oprima Palatul în zadar Templul, că niciodată Templul nu va subzista dacă vrea să își exercite simultan puterea și autoritatea.

În corpul uman, rezumat al lumii, puterea este exersată de către inimă, autoritatea de către creier. Inima nu întârzie să pună capăt mișcării dacă este sustrasă influenței nervoase.

Papa, care unește temporalul cu spiritualul, regele, care unește regalitatea cu religia sunt monstruoziități superioare Naturii și lucrarea lor este mai devreme sau mai târziu atinsă de moarte.

Monștrii nu produc decât urmași triști.

Pe pragul Istoriei noastre se ridică un preot al lui Osiris, însărcinat de Providență să dea un nou cult Eternei Religii; Moise, fidel învățăturilor primite în temple, anunță astfel Legea Politicii.

„Imperiului arbitral îi succede imperiul arbitrar, al cărui nume caracteristic este calea tigrului, Nimerod, Cezarismul.

Acest tip de guvernământ a vrut să domine prin violența militară Statul social terestru, așa cum polul nord domină planeta.

În acest tip, Polul guvenamental, Puterea anarhică sau personală, s-a opus Domniei lui Dumnezeu, Ordinului social care este Fața reflectată a inscripției IEVE în Umanitate.

De aici axioma ortodocșilor: Nimerod, arbitrarul guvernamental, Puterea personală și tot ce ține de ea, este Opusul, Antipodul Domniei lui Dumnezeu, Adversarul care împiedică fizionomia lui IEVE de a se reflecta în Statul social²⁴⁰.

Astăzi, la fel ca întotdeauna, există oameni care înțeleg unitatea științelor și unitatea cultelor.

Ridicându-se deasupra tuturor fanatismelor religioase, ei demonstrează că toate cultele reprezintă traducerea unei singure și aceleiași religii.

Ridicându-se deasupra tuturor fanatismelor filosofice, ei demonstrează că toate filosofiele sunt expresia unei singure și aceleiași științe.

Atunci când au arătat Catolicului, Evreului și Hindusului că în spatele cultelor lor se ascund în fond aceleași simboluri, reanimate de Hristos, atunci când i-au făcut pe toți să înțeleagă că Iehova, Jupiter, Osiris, Allah, sunt concepte diferite ale unui singur și aceluiși Dumnezeu, atunci când au proclamat unitatea Credinței, ei s-au adresat filosofilor.

Ei arată de asemenea materialiştilor că nu au văzut decât o parte a Naturii, dar că observațiile lor sunt juste.

Le arată idealiştilor că, de asemenea, nu au văzut decât o față a Adevărului, dar că, de partea lor, au și ei dreptate.

Idealizând Materialismul și materializând Idealismul, ei proclamă Unitatea Științei în echilibrul care rezultă din analogia contrariilor.

Apoi, ridicându-se din nou, ei fac să se vadă că, așa cum Politeismul și Monteismul nu sunt decât două concepții diferite ale aceleiași credințe, așa cum Idealismul și Materialismul nu sunt decât două concepte diferite ale aceleiași științe:

Tot așa Știința și Credința nu sunt decât două concepții diferite ale Unicului și Eternului Adevăr și proclamă unitatea

²⁴⁰ Saint-Yves d'Alveydre, *Mission des Juifs* (Misiunea evreilor), p. 296

Religiei și a Filosofiei într-o aceeași sinteză a cărei deviză este astfel enunțată:

CEEAA CE E SUS ESTE LA FEL CU CE E JOS ȘI CEEAA CE
ESTE JOS E LA FEL CU CE ESTE SUS CU SCOPUL DE A
ÎMPLINI MIRACOLUL UNITĂȚII.

BIBLIOGRAFIE

- Agathias, *De rebus justinis*
 Amaravella, *Viața lui Appolonius*
 Amaravella, *Inițiere*
 Amo, *Le Congrès de l'Humanité*, Congresul Umanității
 Balzac, *Louis Lambert*
 Barlet F. Ch., *Astralul* (Inițierea)
 Bernard Claude, *la Science expérimentale*, Știința Experimentală
 Bernard Claude, *Psychologie du Coeur*, Psihologia inimii
 Berthelot M., *Studiu despre Viața Universală*
 Blavatsky H. P., *Isis Unveiled*, Isis Dezvăluită
 Boehme Jacob, *Întrebarea 6*
 Bruck, *Magnetismul terestru*
 Brahme Barthrihari, *Proverbe*
 Brassan de Bourbourg, Abate, *Istoria națiunilor civilizate ale
Mexicului și ale Americii de Sud*
Cartea Împăraților Chinei
Cartea Tchen-pey
 Claude de Saint-Martin, *Crocodilul*
 Claude de Saint-Martin, *Tratat al Numerelor*
 Christian, *Omul roșu din Țiglarie*
 Christian, *Istoria Magiei*
 d'Alveydre Saint-Yves, *Mission des Juifs* (Misiunea evreilor)
 Dammartin Moreau de, *Tratat despre Originea caracterelor
alfabetice*
 Dee John, *Monas Hieroglyphica*
 Dentu, *Știința adevărului*
 Descrespe M., *Inițiere*
 d'Olivet Fabre, *Versurile de aur ale lui Pitagora*
 d'Olivet Fabre, *Istoria filosofică a umanității*
 d'Olivet Fabre, *Limba ebraică restituită*
 d'Olivet Fabre, *la Musique*

d'Olivet Fabre, *Karma*
 Dutens, *Originea Descoperirilor atribuite Modernilor*
 Dutens, pp. 167-168, *Legea Pătratului Distanțelor* (Pitagora)
 Dutens, I, p.160, *De facie in orbe lunae* (Plutarh)
 Dussaert, Col., *Id Caria Americană*
 Encausse Gerard, Dr. (Papus), *Anatomia filosofică și diviziunile sale*
 Figanières Louis Michel de, *La vie universelle*, Viața universală
 Figuier M., *Alchimia și Alchimiștii*
 Fontanes Marius, *le Christianisme*
 Fontanes Marius, *Egiptul*
 Franck, Kabbala
 Gibier Dr., *La Magie et l'Hypnose*, Magia și Hipnoza
 Guaita Stanislas de, *Le Temple de Satan*, Templul lui Satan
 Guaita Stanislas de, *Cheia Magiei Negre*
 Guaita Stanislas de, *Misiunea Suveranilor*
 Guaita Stanislas de, *Misiunea Evreilor*
 Guaita Stanislas de, *Misiunea Francezilor*
 Guaita Stanislas de, *Ioana d'Arc victorioasă*
 Haven Marc, Dr., *Révolution des Ames*
 Hierocles, *Aurea Carmina*
 Henri Girgois, Dr., *Ocultul la Aborigenii din America de Sud*
 Hoené-Wronski, *Lege de Creație*
 Hoené-Wronski, *Tratat metodic despre Știința Ocultă*
 Hoené-Wronski, *Scrisoare adresată Papei*
 Kout-Houmi, *Lumea ocultă*
 La Carre, *Lumina pe cărare*
 Lafont G. De, *Le Bouddhisme* (Buddhismul)
 Lafont, M. De, *Mazdeisme* (Mazdeismul)
 Lévi Eliphas, *Fabule și Simboluri*
 Lévi Eliphas, *Istoria Magiei*
 Lévi Eliphas, *Ritualul Înaltei Magii, Dogma și Ritualul*
 Louis Michel (de Giganieres), *Opere (passim)*
 Lucas Louis, *Chimia nouă*
 Lucas Louis, *Roman alchimic*

Lucas Louis, *Medicina nouă*
 Marc Haven, Dr., *Tratatul kabbalistic al Revoluției sufletelor*
 Moreau de Dammartin, *Tratat despre Originea caracterelor alfabetice*
 Malfalti de Montereio, *Mathese*
 Papus, *Clef de l'Ame et de son Salut*, *Cheia sufletului și a omagiului*
 Papus, *Istoria tradiției ezoterice*
 Papus, Dr. Gerard Encausse, *Anatomia filosofică și diviziunile sale*
 Petit Albert, *Grimoar din secolul al XVI-lea*
 Plinius, *Istoria naturală*
 Plutarh, *Viața lui Alexandru*
 Porphy, *Administrarea Imperiului*
 Poe Edgar Allan, *Eureka*
 Postel Guillaume, *Cheile lucrurilor ascunse*
 Ragon, *Fasturi inițiatice*
 Ragon, *Masoneria ocultă*
 Sabathier R. P. Esprit, *Umbra ideală a înțelepciunii universale*
 Saint-Martin, *Semnele și Ideile*
 Seneca, *Probleme naturale*
 Vaillant, *Clef Magique de la Fiction et du Fait*, *Cheia Magică a Ficțiunii și a Faptului*
 Valentin, *Pistis Sophia*
 Valerius, *Viața lui Alexandru*
 Zend Avesta

C U P R I N S

PRELIMINARII	3
Tri-Unitatea (Treimea)	3
Correspondențele și Analogia	3
Astralul	3

PARTEA I

CAPITOLUL I ȘTIINȚA ANTICHITĂȚII

Știința Antichității	6
Manifestarea vizibilă a Invizibilului	6
Definiția Științei Oculte	6

CAPITOLUL II METODA ÎN ȘTIINȚA OCULTĂ

Metoda în Știința Ocultă	21
Analogia	21
Cele trei Lumi	21
Ternarul	21
Operațiunile Teosofice	21
Legile ciclice	21
Legea Ternarului	33
Adunarea Teosofică	40

CAPITOLUL III VIAȚA UNIVERSALĂ

Viața Universală	46

PAPUS TRATAT ELEMENTAR DE ȘTIINȚĂ OCULTĂ

Marele Secret al Sanctuarului	46
Lumina Astrală (Forța Universală)	46
Involuția și Evoluția	46
Omul , după Pitagora	46

PARTEA A II-A REALIZAREA

CAPITOLUL IV DESPRE EXPRIMAREA IDEILOR

Despre exprimarea ideilor	65
Semnele	65
Originea Limbajului	65
Poveștile simbolice și interpretările lor	65
Masa de Smarald a lui Hermes și explicația sa	65
Telesme	65
Alchimia	65
Explicarea textelor Hermetice	65
Geometria calitativă	65
Numele proprii și utilitatea lor	65
Tabla de Smarald a lui Hermes	74
DESPRE ALCHEMIE	81
Euridice	94
Elena - Paris - Menelau	95
Câteva sensuri de numele proprii	96

CAPITOLUL V EXPRIMAREA ANALITICĂ A IDEILOR

Exprimarea analitică a ideilor	97
Tablouri analogice	97
Magia	97
Cele zece propoziții ale lui Isis	97

PAPUS   TRATAT ELEMENTAR DE ȘTIINȚĂ OCULTĂ

dezvăluite de H. P. Blavatsky	97
Tabloul magic al cuaternarului lui Agrippa	97
Astrologia	97
Lectura tablourilor analogice	97
Adaptarea Ternarului	97
ALFABET DE ASTROLOGIE	117
Părțile Cerului, Domiciliu al Planetelor	118
Semnele Zodiacului	118
Situații ale Planetelor (semne curente)	119
Câteva adaptări ale Ternarului	125

CAPITOLUL VI
DESPRE EXPRIMAREA SINTETICĂ A IDEILOR

Despre exprimarea sintetică a ideilor	126
Pantaclele	126
Șarpele și semnificația sa	126
Metoda explicativă a Pantacelor	126
Crucea	126
Triunghiul	126
Pecetea lui Solomon	126
Deviza lui Cagliostro	126
Tetragrammaton יהוה	126
A douăzeci și una cheie a lui Hermes	126
Cele trei limbi primitive	126
Sfinxul și semnificația sa	126
Piramidele	126
Pentagrama	126
Triunghiul dreptunghic	126
Explicarea Pantacelor	131
Descompunerea Figurii în Elementele sale	131
Situația Elementelor	136
Știința la care se referă Pantaclul	141
Sfinxul	142

PAPUS   TRATAT ELEMENTAR DE ȘTIINȚĂ OCULTĂ

Piramidele	146
Pentagrama	148
Triunghiul Dreptunghic	150
Cele 22 de texte din cartea chinezească Tchen-Pey	152

PARTEA A III-A
ADAPTAREA ȘTIINȚEI OCULTE

INTRODUCERE	156
ADAPTAREA ȘTIINȚEI OCULTE	156

CAPITOLUL VII
PĂMÂNTUL ȘI ISTORIA SA SECRETĂ

Pământul și Istoria sa Secretă	160
Viața pe Pământ	160
Rasele umane	160
Ram	160
Inițierea Albilor	160
Marii Mesageri Divini	182

CAPITOLUL VIII
RASA ALBĂ ȘI CONSTITUIREA TRADIȚIEI SALE

Rasa Albă și constituirea Tradiției sale	187
Preliminarii	187
Moise și Kabbala	191
Kabbala	193
Cele 10 Sephiroturi sau cele Zece Numerații	202
Cum trebuie să studiem Kabbala	204
Câteva remarci de Kabbală la nivel Înalt	209
Lumile	210
Persoanele	210
Adam	211
Sufletele	211

ELENISMUL	212
Crearea Greciei; Politeismul	213
Autonomia Greciei	213
Orfeu	214
Muzele	216
Pitagora	217
Tradiția Secretă	217
Creștinismul	219
Curentul Iubirii Vii	219
Crearea Creștinismului	221
Involuția Principiilor Cerești care vin să constituie	
Individualitățile terestre care vor crea Creștinismul	221
Încarnarea lui Iisus	223
Fecioara Maria	223
Încarnarea Sufletului lui Iisus	224
Cei Doisprezece Apostoli	225
Rolul Apostolilor	226
Influența lui Zoroastru	228
Odin	228
ARABII	231
TRADIȚIA ORIENTALĂ	233
Rezumatul capitolului VIII	241

CAPITOLUL IX

CONSTITUȚIA OMULUI

Constituția Omului	243
Constituția Omului în Tri-Unitate	250
Constituția Omului potrivit Vechilor Egipteni	250
Constituția Ființei umane potrivit lui Zoroastru	251
Constituția Ființei umane potrivit Kabbalei	251
Constituția Omului potrivit lui Ovidiu	251
Constituția Omului conform lui Paracelsus	252
Analiza celor Trei Principii	252
Microcosmosul sau Omul	252

Cele trei Principii	255
Corpul Fizic	256
Corpul Astral	257
Ființa Psihică	258
Spiritul Conștient	259
Despre Destin	263
Macrocosmosul sau Natura	263
Arhetipul	269
Tri-Unitatea (Treimea)	273
Involuția și Evoluția Principiilor	276
Regnul Ominal	278

CAPITOLUL X

PLANUL ASTRAL

Planul Astral	282
Agenții: Elementali, Elementari	286
Imaginea Astrală	289
Rezumat	292
NOTE DESPRE ASTRAL (F. Ch. Barlet)	294
Raporturile Sufletului Uman cu Astralul Terestru	298
Posibilitățile umane	301
Concluzii	311
Tabloul constituirii umane	315

CAPITOLUL XI

ȘTIINȚA OCULTĂ ȘI ȘTIINȚA CONTEMPORANĂ

Știința Ocultă și Știința Contemporană	317
Imaginația și Realismul	317
Bacon, Trousseau, Claude Bernard (citate)	317
Societățile de Inițiere ale sec. XIX	317
Martinismul	317
Învățătorii	317
Miracolele Unității	317

Societățile de Inițiere	327
Maestrii	330
BIBLIOGRAFIE	337

Editura Esoteris face cunoscut cititorilor săi!

Anunț important!

Începând din acest moment toate comenzile de carte făcute direct la Editura Esoteris vor beneficia de reduceri de preț cuprinse între 10 - 20% în funcție de valoarea comenzilor, pentru membrii Clubului Esoteris (vezi mai multe detalii la rubrica Club Esoteris accesând adresa site-ului Editurii Esoteris, www.esoteris.ro).

Membrii Clubului Esoteris, care vor face comenzi direct la Editură, vor beneficia de următoarele facilități:

Obținerea unui discount de 10% pentru comenzile cuprinse între 100-200 lei.

Obținerea unui discount de 15% pentru comenzile a căror valoare este peste 200 lei.

Numai Editura Esoteris poate face aceste reduceri substanțiale de prețuri pentru toți cumpărătorii și cititorii ce vor face comenzi direct la depozitul nostru (tel/fax 0232.266.169 și mob. 0721.182.620; 0720.537.972). Numai la Editura Esoteris găsiți toate cărțile scrise de Christian & Miriam Dikol.

Taxele poștale sunt suportate integral de Editura Esoteris pentru comenzile ce depășesc suma de 100 lei pentru membrii Clubului Esoteris. Pentru comenzile sub această valoare, destinatarul va plăti taxe poștale în valoare de 5-10 lei în funcție de cuantumul comenzii și adresa la care se livrează comanda.

Comenzile vor fi livrate prin poștă în termen de 3-4 zile lucrătoare din momentul efectuării lor, iar plata se va face ramburs la ridicarea coletului poștal.

Dacă nu ați primit avizul de înștiințare după acest termen, va trebui să vă informați la oficiul poștal de care aparțineți. La ridicarea coletului și efectuarea plății vă rugăm să solicitați chitanță pentru suma plătită.